

魔性の子

小野不由美

新潮文庫

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

Chương 62

Chương 63

Chương 64

ĐỨA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Tổng Bí thư Triều giám hoàn Nhật Bản quốc[1]

Tích thủy bất khả cực An tri thương hải đông Cửu châu hà xử viễn
Vạn lý nhược thừa không Hưởng quốc duy khán nhật Quy phạm dân tín
phong Ngao thân ánh thiên hắc Ngư nhân xạ ba hồng Hương thụ Phù Tang
ngoại Chủ nhân cô đảo trung Biệt li phương dị vực Âm tín nhược vi thông

Vương Duy

Tuyết rơi.

Những bông tuyết nặng nề và to lớn chậm rãi rơi xuống như không
bao giờ kết thúc.

Cậu bé ngẩn đầu nhìn bầu trời trắng xóa, nơi những tia sáng màu xám
nhạt tỏa xuống. Những bông tuyết lặng lẽ rơi, trong chốc lát đã phủ trắng
xóa đất trời. Cậu nhìn bông tuyết lững lờ vươn trên vai mình, chúng to như
làm bằng thủy tinh bông gòn. Những bông tuyết vẫn tiếp tục đổ xuống trên
đôi vai, cánh tay và đôi bàn tay nhỏ bé đã đỏ ửng đi vì lạnh rồi nhanh
chóng tan ra thành những giọt nước trong suốt. Hơi thở tỏa khói giữa tuyết
trắng lạnh lẽo, cậu quay cổ lại, những làn khói trắng lại tỏa lên bầu trời
khiến cơ thể bé bỏng còn lạnh lẽo hơn. Cậu đã đứng đó một giờ, đôi bàn

tay nhỏ xíu cùng đầu gối đã đỏ ửng lên như trái chín vì lạnh, nhưng cậu đã hoàn toàn mất cảm giác về chúng. Cho dù cố cọ sát đùi tay hay quần áo thế nào, cậu chỉ cảm nhận được cái lạnh đã tràn vào tận xương tủy. Cậu bé cứ đứng đó, đầu óc trống rỗng, lặng lẽ nhìn lên bầu trời.

Sân vườn này nằm ở phương Bắc, trong góc là một căn nhà kho bỏ hoang. Khe nứt trên bức tường đất bao quanh khiến không khí càng lạnh hơn, ba mặt của sân vườn giáp với nhà chính và nhà kho, còn lại là tường đất. Nhưng giữa bầu trời lạnh lẽo này, không gì có thể khiến cái rét nguôi đi. Trong cái sân vườn không một bóng cây, nơi mùa hè hoa diên vĩ đã nở rộ, giờ đây chỉ tràn ngập tuyết trắng.

“Thằng bé này thật ngoan cố.” Bà nội cậu tuy đã được gả đến vùng Kansai từ lâu nhưng giọng vẫn mang nặng âm sắc địa phương.

“Nó thậm chí còn không khóc, chỉ có khóc một chút thôi cũng cho thấy là nó có hồi lỗi, vậy mà nó nhất quyết không khóc.”

“Mẹ, xin đừng nói vậy.”

“Cũng bởi vì cô cứng nó quá nên mới chẳng ra thể thống gì như thế này.”

“Nhưng...”

“Gần đây cha mẹ trẻ các cô chỉ toàn nuông chiều con cái thôi. Dạy con là phải nghiêm khắc.”

“Nhưng thưa mẹ, ở ngoài đó lạnh lắm...”

“Mới tuyết thế này mà lạnh lẽ gì. Nếu không nhận lỗi thì nó vẫn phải tiếp tục đứng đó.”

Cậu vẫn đứng đó.

Chuyện này vốn chỉ là chuyện nhỏ, ai đó đã làm đổ nước rửa bát ra sàn nhà mà không lau sạch, em cậu đổ cho cậu nhưng cậu bảo không phải mình. Bà nội vẫn thường nói rằng nói dối là rất xấu, vì vậy cậu không muốn nói dối rằng mình đã làm việc ấy.

“Thành thật và hối lỗi thì sẽ được tha thứ.”

Bà lúc nào cũng nghiêm khắc dạy như vậy, vì thế nên cậu chỉ biết giải thích rằng cậu không làm việc ấy.

“Đứa trẻ này... Sao lại ngoan cố đến thế?”

Bà nội vẫn thường nói thế, vì vậy thanh tâm nhỏ bé ấy đã in sâu rằng mình rất ngoan cố. Dù rằng thật ra cũng không hiểu lắm “ngoan cố” nghĩa là gì, nhưng cậu biết, bởi vì mình ngoan cố nên bà nội không thích mình. Cậu vẫn không biết phải làm thế nào, bà nội muốn cậu xin lỗi, nhưng nếu làm thế thì cậu sẽ trở thành đứa trẻ dối trá mà bà rất ghét. Bên kia tấm cửa kính là một hành lang, ở cuối là tấm bình phong ngăn phòng khách và nhà

bếp, ở đó, mẹ và bà nội vẫn đang cãi nhau. Mỗi lần họ cãi vả do mình là cậu lại cảm thấy khổ sở vì cuối cùng mẹ lúc nào cũng thua và đi dọn dẹp nhà tắm, cậu biết mẹ đã lén khóc trong đó.

Mẹ lại đang khóc nữa à?

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng cậu vẫn chỉ đứng đó. Hai bàn chân nhỏ bé đã tê dại đi vì lạnh, mỗi khi giơ một chân lên để bước đi thì dường như sức nặng toàn thân đổ hết chân còn lại khiến nó vô cùng đau đớn. Tuy hai chân đã mất đi cảm giác nhưng cậu vẫn cố gắng di chuyển một chút, nhưng vừa bước một bước thì đã cảm thấy cái lạnh thấu da cắt thịt tràn khắp cơ thể mình. Cậu có thể cảm giác tuyết đang tan tên đầu gối mình, những giọt nước lạnh cóng chảy xuống lòng bàn chân.

Cậu thở dài, như cái cách thở dài của một đứa trẻ, một ngọn gió đập vào phía sau cổ cậu, tuy nhiên, nó lại không mang đến cái rét mà là hơi ấm. Cậu nhìn quanh xem có ai thương tình mà mở cửa cho mình vào nhà không, nhưng ở bốn phía, tất cả những cửa sổ đều đóng kín, chiếc cửa sổ phòng đối diện mờ đi vì hơi ấm bên trong. Cậu lại quay đầu nhìn quanh, ngọn gió ấm ấy vẫn thổi về phía này. Mắt cậu dừng tại chỗ nhà kho, trong khoảng khắc ấy, cậu ngỡ người đi vì ngạc nhiên, trên khe hở giữa tường đất và nhà kho có một vật thể màu trắng đang tiến ra, trông như cánh tay của một người nào đó. Cánh tay trắng ma quái không biết của ai kia vươn ra khỏi khe hở từ phía nhà kho, có lẽ có người đang ở trong đó. Một cảm giác kỳ lạ tràn khắp cơ thể cậu, cái khoảng cách giữa nhà kho và bức tường ấy quá nhỏ. Hôm qua, thằng em cậu đã khóc suốt cả ngày vì không lấy lại được trái banh chăng may rơi vào trong đó, nhưng cánh tay ấy lại trông như tay người lớn, làm sao có người có thể chui lọt vào chỗ ấy? Cỗ tay không ngừng chuyển động, như muốn gọi mình nên đến gần, đôi chân đang tê dại

đi vì lạnh êm ái tiến về phía cánh tay kia một cách kỳ diệu. Hơi ấm thổi ra từ khe hở ấy khiến cậu không còn cảm thấy lạnh. Cậu đã rất lạnh và không biết phải làm thế nào, chỉ vô thức tiến về phía chỗ ấm áp của cánh tay trắng kia.

Tuyết trắng đã phủ khắp đất trời, xóa đi những dấu chân trên tuyết của cậu bé. Bầu trời trắng xóa như vết mực phai, dần thay đổi màu. Ngày mùa đông ngăn ngủi lặng lẽ rời đi, nhường chỗ cho đêm tối.

Chú thích

↑ Bí thư Triều giám, Abe no Nakamaro (阿倍 仲麻呂, 701-770), là một chính trị gia kiêm nhà thơ gốc Nhật thời Đường ở Trung Quốc. Abe no Nakamaro sinh ở Nhật Bản (trước đây gọi là Yamato), là một lưu học sinh trong thời kỳ Nara, được gửi sang Trung Quốc để học tập, sau đó ông tham gia thi cử tại đây và đỗ tiến sĩ, được nhà Đường lưu lại làm quan. Tháng 10 âm lịch năm 753, sau khi được phép cho trở về quê hương, Abe no Nakamaro cùng Fujiwara no Kiyokawa, Otomo no Komaro và Kibi no Makibi chỉ huy đoàn thuyền gồm bốn chiếc, từ Hoàng Tứ Phố, Tô Châu xuất hành. Trước khi ông ra đi, Vương Duy đã làm bài “Tổng bí thư Triều giám hoàn Nhật Bản quốc” để tiễn ông về nước

ĐỨA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 1

1.1:

Khi Hirose vừa đến cổng trường thì một nhóm học sinh cũng vừa đi vào, tất cả đều mặc cùng một bộ đồng phục đơn điệu và la hét theo cái kiểu của học sinh cấp Ba, có lẽ là do vừa nghỉ hè vào nên chúng có vẻ còn tiếc nuối. Những cơn gió mang đến cái hương vị nhè nhẹ của biển cả hòa cùng tiếng ve kêu cuối hè.

Đồng phục của trường màu xám và trắng, chiếc cà vạt màu xanh da trời khiến cái bộ quần áo này trông đỡ đơn điệu hơn. Nhưng dưới góc nhìn của lũ học sinh, trời đã nóng, đeo vào mấy thứ này khiến chúng còn nóng hơn, một vài đứa đã kéo cà vạt xuống cho đỡ nóng nhưng lại bị một giáo viên đứng ở cổng bắt được và la rầy.

Thấy vậy, Hirose bật cười rồi nhận ra cà vạt của mình cũng không đáng hoảng cho lắm. Anh vội kẹp chiếc cặp vào dưới cánh tay rồi chỉnh lại cà vạt, trên môi thoáng một nụ cười cay đắng.

Khi anh vẫn còn theo học trường phổ thông trung học này, đồng phục vốn không có cà vạt, chúng chỉ vừa được thêm vào hai năm sau khi anh ra trường. Trước đây, đồng phục mùa hè chỉ là áo trắng quần đen, sau này mới đổi thành kiểu cái trông thích hợp với mấy giáo viên nghiêm túc hơn là cho

học sinh như thế này. Dù sao anh cũng không phải là một giáo viên nghiêm túc mà chỉ là một thực tập sinh thôi nên cũng có chút buồn cười.

Anh vào trường rồi đi về phía văn phòng khoa cùng những giáo viên khác. Nhìn những gương mặt quen thuộc trước kia, anh gật đầu chào rồi lấy từ trong cặp sách một tấm hình để xác nhận lại từng khu nhà. Anh nhìn quanh, tìm kiếm cái phòng học đặc biệt ấy.

oOo

Hirose đã tốt nghiệp từ trường phổ thông trung học tư thục này ba năm trước. Căn cứ vào điểm hensachi[1], đây là trường nam sinh cao cấp. Ngoài ra, ngôi trường này còn có một bề dày lịch sử dài, vì thế nên nó rất nổi tiếng. Nhưng ngoài tỷ lệ cao học sinh được nhận vào những trường đại học hàng đầu ra thì nó cũng chẳng còn gì nổi bật, không có gì hấp dẫn nhưng cũng không có gì đáng ghét.

Khác với những ngôi trường nổi tiếng khác cùng đẳng cấp, trường chỉ có mỗi cấp Ba, mỗi khối gồm sáu lớp, mỗi lớp 40 học sinh, so với những trường khác trong thành phố thì được xem là nhỏ. Ngày Hirose theo học, nó vẫn còn là một ngôi trường cổ bằng gạch nằm giữa lòng thành phố, tuy nhiên, do quá trình đô thị hóa nên sau khi anh vừa tốt nghiệp, nó đã bị di dời ra khu vực ngoại thành.

Đến tận bây giờ, khi trở lại thực tập thì Hirose mới về trường cũ lần đầu tiên. Lẽ ra nếu muốn, anh có thể về thăm trường bất cứ lúc nào, nhưng không hiểu sao lòng anh cứ cảm thấy ngần ngại.

Khi anh vẫn còn theo học, ngôi trường này là địa bàn của anh, là nơi anh sinh sống, là mái nhà thứ hai của anh. Tuy nhiên, sau khi ra trường, nó đã trở thành chỗ của người khác, còn anh chỉ là một kẻ ngoài cuộc. Ngoài ra, cả ngôi trường cũng đã bị di dời sau khi Hirose tốt nghiệp, ngay cả đồng phục cũng đã thay đổi hoàn toàn. Giờ đây, ngôi trường xưa đã không khác gì một nơi xa lạ.

Hirose từng thấy qua ngôi trường mới này khi nó vẫn còn đang được xây dựng. Vùng này nằm gần biển, khắp nơi là những mảnh ruộng hoang vu kéo dài đến chân trời. Giữa cảnh biển thẽ này, những tòa nhà trông những căn lều đứng trơ trọi giữa trời. Một con đường lớn cắt ngang mặt đất bằng phẳng, nhiều khu dân cư đang được dựng lên quanh trường. Anh vẫn nhớ lúc ngôi trường và những tòa nhà này vẫn còn đang được xây cất, chúng mang hình thù lạ lùng như một chiếc tàu chở dầu hay tàu chở máy bay đang lững lờ trôi giữa biển cả.

Sau khi quá trình xây dựng hoàn thành, nhà cửa mọc lên san sát trên những khoảng đất trống trước đây, tạo thành một thị trấn mới sầm uất. Đường ray cũng được mở rộng, phía trước nhà ga mới là những con đường náo nhiệt. Nhưng đối với Hirose, đó chỉ là một nơi xa lạ.

Ở nơi này, không gì đem lại cho anh cái cảm giác ‘trường xưa’, không một tòa nhà gạch, không một bóng cây gợi nhớ đến ngôi trường cổ kính khi ấy. Dùng từ ‘lịch sử’ để diễn đạt nó thì hơi quá, nhưng nếu dùng từ ‘truyền thống’ thì lại không thích hợp và vô nghĩa.

Ngôi trường mới này rất rộng rãi và sáng sủa. Cây cối được trồng giữa các khu nhà, đổ những chiếc bóng yếu ớt xuống sân trường. Bãi cỏ được thiết kế thành những khối hình học xanh biếc và được cắt tỉa cẩn thận đến

mức khiến người ta cảm thấy thiếu sức sống. Những hàng cây hai bên con đường chính dẫn từ cổng trường vào sân trường dường như là cây hoa anh đào, nhìn những thân cây to lớn này, có lẽ chúng đã được di dời từ trường cũ đến, nhưng sau khi được trồng trên một vùng đất mới và cắt tỉa lại, chúng đã không còn đem lại cảm giác như trước kia.

Tất nhiên, anh cũng không cảm thấy bồi hồi cho lắm khi trở về trường xưa, thay vào đó là cảm giác như mất đi một thứ gì đó mình từng nương tựa vào, khiến lòng anh cảm thấy trống trải. Bỗng dưng, anh thấy mình không thể dựa dẫm vào bất cứ thứ gì, mỗi khi Hirose suy sụp, anh thường có cảm giác ấy, tựa như mất đi quê hương của mình.

1.2:

Giáo viên hướng dẫn của Hirose là thầy Goto dạy khoa học tự nhiên. Bởi vì đây là trường tư thục nên giáo viên cũng ít khi thay đổi, tất cả các thầy cô từ thời Hirose còn đi học vẫn ở lại trường.

Thầy Goto là giáo viên Hóa học, đồng thời cũng là giáo viên chủ nhiệm năm lớp 10 của Hirose. Thầy đã giúp đỡ và ảnh hưởng đến anh rất nhiều.

Hirose rất thích thầy Goto, thầy Goto cũng vậy. Nếu không thật sự cần thiết thì thầy chẳng bao giờ có mặt ở văn phòng khoa. Thầy lúc nào cũng ở trong phòng thí nghiệm Hóa, và Hirose cũng vậy, cứ ở đó cả ngày lẫn đêm suốt ba năm cấp Ba. Vì thế nên anh rất thích môn Hóa và điểm Hóa của anh thời trung học cũng khá cao. Sau khi tốt nghiệp, anh đăng ký vào ngành khoa học tự nhiên của một trường cao đẳng. Vì không thích trở thành nhà nghiên cứu hoặc nhân viên thông thường nên anh quyết định trở thành giáo

viên, có lẽ không hoàn toàn vì ngưỡng mộ thầy Goto, nhưng cũng không hẳn là không do thầy ảnh hưởng.

oOo

Những lớp học đặc biệt được xếp sang một khu riêng, gọi là Khu Đặc biệt. Khi đến đây hồi tháng Tám để tập huấn, anh đã được dặn dò rằng phải đến ngay văn phòng khoa Hóa khi đến trường vào học kỳ mới, nhưng anh lại không biết nó nằm ở đâu. Anh cứ vừa đi vừa nhìn quanh, rồi lại ngó vào bức tranh. Khu Đặc biệt được xây dựng theo một kiểu kiến trúc lạ lùng và yên tĩnh đến nỗi khiến người ta cảm giác như bị bỏ rơi. Cuối cùng, anh cũng tìm thấy phòng thí nghiệm Hóa ở cuối hành lang tầng ba, văn phòng khoa nằm kế bên.

Hirose khẽ gõ cửa văn phòng. Bên trong lập tức vang đến một giọng đáp lại: “Vào đi.”

“Em xin phép.” Hirose vừa nói vừa mở cửa phòng.

Mùi dầu lập tức được những cơn gió từ máy lạnh đem đến, tràn vào mũi anh, cái mùi ống nghiệm đặc trưng của phòng thí nghiệm Hóa.

“Xem nào. Chẳng phải đã thành người lớn rồi sao?” Thầy Goto vừa mỉm cười vừa trêu Hirose, ông đứng trước một chiếc giá vẽ gần cửa sổ, trông nó khá lạc lõng giữa văn phòng này.

Vẽ tranh là sở thích riêng của thầy Goto. Tuy chỉ là họa sĩ nghiệp dư, nhưng tranh thầy vẽ không khác gì họa sĩ chuyên nghiệp, thầy cũng phụ

trách hướng dẫn Câu lạc bộ Mỹ thuật trường. Hiện giờ thầy đã vẽ xong và đang ngắm nhìn tác phẩm của mình.

Một chiếc tủ đứng dựa vào một trong những bức tường, bên cạnh nó là ba bàn làm việc xếp sát nhau, quay mặt vào mặt tường khác. Cọ, dụng cụ vẽ và màu nước vương vãi trên cái bàn gần giá vẽ, những thứ trên hai cái bàn kia trông có vẻ như tài liệu giảng dạy, tất cả đều bề bộn như nhau. Dụng cụ thí nghiệm và vải bạt để vẽ rải khắp sàn nhà, tấm bảng ghi thời khóa biểu cùng những dòng ghi chú trên tường khiến mọi thứ trông còn lộn xộn hơn, nhưng cái cảm giác này lại làm Hirose cảm thấy thân thuộc như thưở anh vẫn còn là học sinh.

Hirose nhìn thầy Goto, thầy vẫn không hề thay đổi. Nụ cười của thầy khiến anh cảm thấy như mình cuối cùng cũng đã về đến nhà.

“Lâu quá rồi...” Cả Hirose và thầy Goto đồng loạt bật cười.

Hai người đã gặp nhau vào tháng Tám khi anh đến đây để tập huấn, cho nên họ cũng không xa nhau bao lâu, nhưng khi nhìn thấy thầy Goto trong văn phòng khoa, Hirose cảm thấy như đã lâu lắm rồi.

“Mới đây thôi mà em đã thành người lớn và đến cái tuổi đeo cà vạt.”

“Tất cả xin nhờ thầy.”

Sau khi chào hỏi, thầy Goto chỉ về phía cái bàn đầu tiên từ cửa vào.
“Cứ dùng bàn của thầy Tanno.”

Ở trường, chỉ có hai giáo viên dạy Hóa là thầy Goto và thầy Tanno. Thầy Tanno là một thầy giáo già vô cùng tử tế, vì không thể chịu được cái mùi ống nghiệm nên thầy rất ít khi đến văn phòng khoa. Tất nhiên, đồ đạc của thầy Goto cũng đã chất đầy bàn thầy Tanno, Hirose vẫn còn nhớ rõ đó đã là thói quen của thầy từ thời anh còn học cấp Ba.

“Cũng vừa đúng giờ phải không?”

“Dù sao em cũng đã lớn rồi.”

Nghe Hirose nói thế, thầy Goto bật cười.

Bố mẹ Hirose chuyển công tác vào mùa đông năm anh học lớp 11. Thời gian ấy không thể chuyển trường nên Hirose đành ở lại một mình và thuê nhà. Sau khi tốt nghiệp, anh theo học một trường cao đẳng vùng mà tiếp tục ở lại nơi anh sinh ra và lớn lên cho đến giờ.

Khi mới bắt đầu ở một mình, do không ai quản giáo nên anh thường đi học trễ. Anh thậm chí còn bị giáo viên chủ nhiệm năm lớp 12 mắng là đồ vô trách nhiệm vì đã đi trễ suốt một tháng. Sau đó, anh vắng mặt nhiều hơn, đơn giản là vì không muốn đến trường.

Thật ra, Hirose vốn không phải là loại thiếu niên thích hợp với trường lớp. Anh không thân với bạn bè cùng tuổi, cũng như không biết phải làm thế nào để các thầy cô hài lòng. Tuy không ghét chuyện học hành, nhưng bị giam hãm trong một ngôi trường đóng kín cùng những đứa trẻ khác nhiều

giờ liền khiến anh cảm thấy bức bối. Khi vẫn còn ở cùng cha mẹ, việc cứ phải tranh cãi với họ làm anh phát ngán, vì thế nên anh cứ theo bốn phận mà đến trường. Nhưng từ sau khi ra ở riêng, như những sợi dây trói buộc cuối cùng cũng được gỡ bỏ, Hirose bắt đầu trốn học, tuy không nghiêm trọng đến mức bỏ học, nhưng vẫn vượt xa cái khái niệm lười biếng.

Sau nhiều lần la mắng và tranh cãi mà Hirose vẫn không khá hơn, thầy chủ nhiệm cũng đầu hàng. Cuối cùng, thầy đành tìm thầy Goto, giáo viên Hirose thân nhất, mà căn nhắc.

“Con người cũng như mắm cá khô.” Thầy Goto đã từng nói. “Ăn không quen thì thấy chúng rất hôi. Nhưng một khi đã quen rồi thì có thể cảm nhận được vị ngon của món ăn này. Nếu em cứ thấy hôi mà bỏ đi thì chẳng bao giờ thưởng thức được hương vị của chúng.”

Khi ấy, Hirose chỉ trả lời đơn giản là anh chưa từng ăn mắm cá khô. Thật ra, anh đã từng suy nghĩ nghiêm túc về việc lên núi, cất một căn chòi rồi sống tách biệt với thế giới bên ngoài. Tuy trong lòng cảm thấy như thế, nhưng những lời của thầy Goto vẫn khiến Hirose phải nghĩ lại. Sau đó, anh mở lòng mình ra và bắt đầu học cách giao tiếp với mọi người, việc này vốn cũng không lạ gì trong đám học sinh lớp 12.

Nói đơn giản, Hirose là một học sinh cá biệt và những gì thầy Goto làm là lắng nghe những bất mãn của anh. Các giáo viên khác cũng hiểu chuyện nên vẫn thường ngầm cho phép Hirose dựa dẫm vào thầy Goto. Bây giờ nghĩ lại, anh mới thấy mình đã làm phiền thầy rất nhiều.

“Đến phòng giáo viên nào.” Thầy Goto lau tay vào chiếc khăn lông đeo ngang hông, đó là thói quen của thầy mỗi khi chuyển sang việc khác.

“Vâng ạ.” Hirose gật đầu và đi theo sau thầy Goto, gương mặt ông vẫn bình thản như trước.

Chẳng hiểu sao Hirose lại không cảm thấy xa lạ. Tại sao thầy Goto lại gọi anh đến văn phòng khoa làm gì trong khi chẳng có việc gì? Có lẽ việc này nhằm giúp Hirose cảm thấy dễ thở hơn.

1.3:

Hirose đến tham gia một buổi họp rồi dự lễ khai giảng. Năm nay, số lượng thực tập sinh chỉ là chín người, Hirose là sinh viên duy nhất đăng ký dạy khoa học tự nhiên. Tám thực tập sinh còn lại đều là bạn học cùng lớp nhưng anh chẳng thể nhớ nổi họ là ai.

Hirose vốn không giỏi giao tiếp. Anh không quan tâm đến việc đem những gì đã xem trên tivi tối qua lên trường để nói chuyện. Ngoài học hành ra, anh cũng không nghĩ đến việc bình luận về bạn bè, thầy cô với những người khác. Anh biết, nếu muốn cải thiện quan hệ với những người anh xung quanh thì anh ráng làm mấy việc đó, nhưng khi ấy, Hirose chỉ là một học sinh trung học nên anh cũng không buồn thử qua. Anh chưa hề nghĩ rằng sống một mình là khó khăn, anh không sợ cô đơn. Anh chỉ trò chuyện cùng một số ít bạn bè cùng lớp và thường dành thời gian ở trong văn phòng khoa, quan hệ giữa anh và những học sinh khác khi ấy cũng chẳng thân thiết đến mức có thể ra ngoài đi chơi. Vì thế nên người duy nhất làm bạn với anh trong những ngày đi học chính là thầy Goto.

Khi thầy hiệu trưởng gọi tên anh và giới thiệu trước toàn trường, anh vẫn đang ngồi nghiêm túc trên ghế, lòng không ngừng nghĩ về những việc này.

oOo

Sau khi buổi lễ khai giảng kết thúc, thầy Goto đến lớp, Hirose cũng đi theo.

Thầy được phân giảng lớp 11-6.

“Thầy phải dạy mười sáu giờ một tuần, môn Hóa cho bốn lớp 11 và môn Khoa học Tự nhiên cho hai lớp 10. Ngoài ra, thầy còn phải chủ nhiệm và hướng dẫn các câu lạc bộ. Thầy giao tất cả cho em.”

“Giao tất cả cho em?”

“Thầy sẽ hướng dẫn quy trình, em cứ thế mà làm theo. Sau đó thì tự mình đứng lớp, thầy sẽ ở bên cạnh hỗ trợ.”

“Thầy chỉ đứng một bên xem thôi à?”

“Chỉ xem thôi.” Thầy Goto mỉm cười.

Hirose lăm lăm trả lời: “Vâng, vâng.”

“Nào, tất cả có mặt đầy đủ chưa?” Thầy Goto nhìn một vòng quanh lớp từ phía bục giảng rồi bắt đầu tiết học.

Hirose đứng trước tấm bảng ghi lịch học cạnh bục giảng và chịu đựng cái nhìn của tất cả học sinh, chúng khiến anh cảm thấy có chút khó chịu. Một số tỏ vẻ tò mò, số khác thì lảng tránh, nhưng anh biết tất cả sự chú ý và hiếu kỳ của chúng đều đang hướng về mình.

Bằng cái giọng trầm trầm, thầy Goto nhắc lại những điểm cần lưu ý đối với toàn thể học sinh. Cái kiểu phát âm rõ ràng cùng cách giảng giải dễ hiểu này khiến Hirose cảm thấy thật thân quen.

Khi thầy Goto bắt đầu nói về Đại hội Thể thao sẽ được tổ chức trong mười ngày tới thì tất cả sự chú ý của học sinh trong lớp liền hướng về phía bục giảng. Việc phải chịu được cái nhìn của hàng chục người khiến Hirose cảm thấy khó chịu nên cuối cùng, anh cũng có thể khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Hội Học sinh vẫn có việc phải báo cáo, vì thế nên nếu không đi quá xa thì các em muốn làm gì cũng được.”

Đây là những lời yêu thích của thầy Goto, ý của chúng là: “Các em muốn làm gì thì làm, nhưng thầy không chịu trách nhiệm, các em hãy làm những việc chính mình có thể tự mình chịu trách nhiệm.”

Hirose mỉm cười, anh nhìn thầy Goto rồi nhìn về phía lớp học. Mỗi đứa đều có một phản ứng khác nhau. Về phía Hirose, thầy Goto là một giáo viên tốt, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả học sinh đều cho rằng thầy

là giáo viên tốt. Một số đứa cảm thấy thầy giả tạo và không thích cái vẻ luôn tỏ ra mình luôn thấu hiểu người khác của thầy. Thậm chí một số đứa khác còn cảm thấy những lời của thầy Goto chỉ là mấy câu cửa miệng và cho rằng thầy là người vô trách nhiệm. Những phản ứng khác nhau của học sinh trong lớp đem lại cho Hirose cái cảm giác ấy.

Hirose nhìn quanh và gượng cười. Lớp học này gồm 40 học sinh, tất cả đều cùng tuổi. Theo quy chế học tập, việc này hoàn toàn bình thường, nhưng một khi đã rời trường, người ta sẽ thấy cảnh tượng này thật kỳ lạ, như một nhóm người cùng tuổi, ăn bận giống nhau và cùng có một nét mặt như nhau. Tất cả đều tỏ ra mình là học sinh giỏi, như một thùng trứng gà công nghiệp.

Khi Hirose đang nghĩ về việc ấy và nhìn quanh lớp học, ánh mắt anh đột nhiên dừng lại.

Một học sinh ngồi phía cuối lớp đã thu hút sự chú ý của anh. Anh cũng không hiểu vì sao mình cứ nhìn cậu bé ấy mãi như thế.

Gương mặt nó không có gì đặc biệt, không xấu, nhưng cũng không có gì thu hút. Nó không nhìn về hướng khác, nhưng gương mặt lại không hề có chút cảm xúc gì. Nó cũng như những đứa học sinh khác, vô cảm nhìn về phía bục giảng, nơi thầy Goto đang đứng, nhưng cái cảm giác nó đem lại hoàn toàn trái ngược với đứa xung quanh. Hirose cũng không biết đứa trẻ ấy khác biệt như thế nào, nhưng nó có gì đó rất khác.

Nói miễn cưỡng có lẽ do khí chất của nó. Hirose cảm thấy như bầu không khí xung quanh đứa trẻ ấy rất khác với những đứa khác.

Quả là một đứa trẻ kỳ lạ. Hirose thầm nhủ khi anh nghe thấy tiếng thầy Goto gọi mình. Thầy đang vẫy tay nên Hirose vội gác cái suy nghĩ ấy qua một bên và bước tới.

oOo

Thầy Goto nói hy vọng mọi người có thể hòa thuận suốt năm rồi giới thiệu Hirose với học sinh trong lớp.

“Đây là thầy Hirose, giáo viên tập sự. Các em hãy cư xử lễ độ với thầy nhé.”

Thầy Goto vừa dứt lời thì đầu đó trong phòng học đã vang lên tiếng cười khúc khích.

Thầy Goto đưa quyển sổ điểm danh cho Hirose. “Còn điểm danh nữa thôi là xong, thầy đi nghỉ một lát.” Thầy Goto vừa nói vừa chỉ về phía chồng sổ điểm danh đặt trên bục giảng.

Hirose gật đầu, thầy Goto khẽ chặt lưỡi rồi rời khỏi lớp, có vẻ như thầy sẽ không xem Hirose sẽ làm thế nào trong buổi lên lớp đầu tiên.

“Thầy là Hirose. Xin các em giúp đỡ.”

Sau khi chào hỏi xong, Hirose làm theo hướng dẫn của thầy Goto và phát cho mỗi học sinh một quyển sổ. Anh đưa cho những đứa bàn trên một xấp rồi lặng lẽ nhìn chúng chuyển xuống dưới, mắt vẫn không rời những gương mặt ấy. Ánh mắt anh lại dừng ở nó.

Đứa trẻ ấy cầm lấy quyển sổ do một đứa bàn trên đưa xuống rồi lại chuyển xấp còn lại cho đứa ngồi đằng sau, không hề phát ra một âm thanh gì, cứ như bầu không khí xung quanh nó hoàn toàn bất động.

Nếu nó chỉ đơn giản là một thiếu niên yếu ớt và mảnh khảnh, có lẽ Hirose cũng không chú ý đến. Nhưng ngược với vẻ bề ngoài của mình, phản ứng của nó lại tràn đầy sức sống, có lẽ phần thắt lưng thẳng tắp của nó đã tạo cho người ta cảm giác ấm áp và khỏe mạnh chỉ người lớn đem lại. Tuy nhiên, nó lại không hề gây ra bất âm thanh nào khi cử động, cũng như gương mặt không hề lộ ra chút cảm xúc gì. Nhìn bề ngoài, nó khiến người ta có cảm giác mình sẽ hành động bốc đồng, nhưng thật ra, nó hoàn toàn không nghĩ đến những ấy. Chính cái sự khác biệt ấy đã thu hút ánh mắt của Hirose.

Khi nhận lại sổ sổ còn thừa, anh nghĩ đứa trẻ ấy quả thật thú vị.

Lúc Hirose điểm danh, nó trả lời với một giọng vô cùng trầm tĩnh, “Takasato”. Giọng nói của mấy đứa nhỏ mười mấy tuổi thường rất sống động, nhưng âm thanh này lại đem đến cho Hirose cảm giác đơn điệu.

“Vậy có thể đọc là Takasato à?” Hirose cẩn thận hỏi lại vì anh muốn được trò chuyện cùng nó nhiều hơn.

Tuy nhiên, đứa trẻ ấy chỉ trả lời đơn giản: “Vâng.”

1.4:

Khi Hirose trở về văn phòng khoa Hóa thì thầy Goto đang rót cà phê vào một cái tách. Sau khi anh đưa lại sổ điểm danh, thầy chỉ về phía bàn làm việc của mình và lấy từ trong tủ ra chiếc cốc khác. Hirose để sổ điểm danh lên bàn và mở tủ sách, lôi ra một chiếc lọ giữa đám dụng cụ giảng dạy linh tinh. Anh biết ở đó có hai lọ, một đựng đường, còn lại đựng bột kem.

“Còn nhớ à?”

“Làm sao em quên được.” Hirose trả lời.

Thầy Goto cười, chiếc lọ trong hơn có nhãn nhưng trên đó chẳng viết gì đựng đường còn chiếc lọ màu nâu đựng bột kem. Đối với một đứa học sinh đã từng suốt ngày trốn trong văn phòng khoa Hóa như Hirose, sao anh có thể quên được những việc này chứ. Hirose đặt chiếc lọ cùng cái muỗng múc thuốc lên bàn, thầy Goto liền đưa anh chiếc cốc. Anh lấy cái khăn tay của mình ra rồi bọc quanh chiếc cốc, nếu không làm thế thì khi đổ nước sôi vào sẽ nóng đến bỏng tay. Nếu muốn thưởng thức trà hay cà phê trong văn phòng khoa Hóa thì phải có một chiếc khăn tay.

“Giống như hồi trước.”

“Ừ.” Thầy Goto trả lời một cách vô cùng hài lòng khiến Hirose cảm thấy buồn cười.

“Gần đây có học sinh nào hay đến đây không ạ?”

“Chẳng có đứa nào ở đây cả ngày lẫn đêm như em, nhưng cũng có mấy đứa đến đây vào buổi trưa và làm mấy việc vặt vãnh.”

Hirose bật cười. “Đại loại như nắm mì gói trong cốc và làm kem que bằng ống nghiệm.”

“Ừ.” Thầy Goto cười. “Mấy đứa như thế thời nào chẳng có, nhưng em là học sinh đầu tiên trở lại với tư cách là thực tập sinh.”

Hirose mỉm cười. Thời anh còn theo học, cũng có vài học sinh khác hay đến văn phòng khoa này, ngày ấy, chúng cũng như anh. Sau khi ra trường, lựa chọn con đường riêng cho mình, nhà nghiên cứu, bác sĩ, diễn viên hay chính trị gia gì đó, nhưng không một ai trong những học sinh năm xưa ấy quyết định trở thành giáo viên cả.

“Bắt chước thầy giáo thấy thế nào?”

“Cũng khó diễn đạt bằng lời.”

“Cái lớp ấy cũng không có gì thú vị.”

Hirose cúi đầu và cười, rồi anh bất chợt nhớ ra. “À, có một đứa không giống như những đứa khác.”

“Em cũng nhận ra à.” Thầy Goto trả lời. “Takasato phải không?”

Hirose gật đầu, thầy Goto mỉm cười. “Em cũng có mắt nhìn người đó. Khi thấy Takasato, thầy có cảm giác y như Hirose vậy.”

“Nhưng thằng bé ấy khác em một chút, đúng không ạ?” Hirose hỏi.

Thầy Goto nhìn về phía cửa sổ. “Ừ, khác, bởi vì trông em lúc nào cũng căng thẳng. Nhưng cái vẻ đặc biệt ấy thì y đúc.”

“Dễ thấy vậy sao?”

“Tất nhiên rồi. Cả em và Takasato đều rất đặc biệt.”

“Ý thầy là chương mắt?”

Thầy Goto bật cười. “Thằng bé ấy cũng tham gia Câu lạc bộ Mỹ thuật. Tất cả tranh nó vẽ đều có một độ sâu đặc biệt. Quả là một đứa trẻ kỳ lạ.”

“Thật ư?”

“Nói đến kỳ lạ, nhiều khi nó còn kỳ lạ hơn cả em. Em rất dễ nắm bắt.” Gương mặt thầy Goto trầm lại đến khó tả. “Cả em và thầy đều không giống như người khác, nên thầy có thể dễ dàng hiểu được em, nhưng Takasato thì khác.”

“Vậy là Takasato không giống người bình thường.”

“Không hẳn thế. Cả em và thầy đều lựa chọn cư xử một cách bất thường, nhưng Takasato không như thế. Bản chất của thằng bé đó hoàn toàn khác người, vì thế nên chúng ta cảm thấy nó khác thường.”

“Thầy cũng hay quan sát nó ư?”

“Ừ.” Thầy Goto cười khan. “Cái cảm giác nó mang lại hoàn toàn khác với những đứa học sinh khác, phải không?”

“Vâng ạ.”

“Thay vì kỳ lạ, có lẽ nó là một kiểu người khác.” Giọng thầy Goto có chút lo lắng.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề gì. Takasato khác em, nó là một đứa trẻ ngoan, suy nghĩ chín chắn và cũng rất biết hòa đồng.”

“Lúc ấy em quả thật đã làm phiền thầy rất nhiều.”

Cái kiểu nói chuyện lịch sự và đàng hoàng này của anh khiến thầy Goto bật cười. “Nó tựa như mắt bão vậy. Bản thân rất trầm tĩnh, nhưng tất cả những gì quanh nó đều hỗn loạn. Rồi em sẽ sớm nhận ra thôi. Cái lớp ấy vốn cũng không có gì đặc biệt, em cứ làm theo cách bình thường là được.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì Takasato ở đó.” Thầy Goto đứng dậy.

Ông kéo rèm ra, để ánh nắng mặt trời tràn vào phòng rồi lại chùi tay vào chiếc khăn đeo bên hông và đứng trước giá vẽ.

Toàn bộ ngôi trường nằm gọn trong một bức tranh cỡ mười, trông khá giống thật ngoài việc được tô bằng màu sáng hơn. Vài học sinh trông giống như quái vật hay yêu tinh bận đồng phục cũng được vẽ vào. Một số đứa đang trốn sau những thân cây với những gương mặt già cỗi, một số đứa ngồi trên ghế trông như những con cóc, còn một số đứa khác thì làm những động tác kỳ quặc. Thoạt nhìn, trông bức tranh thật u tối, nhưng xem kỹ hơn, trông nó lại hài hước và ấm áp một cách kỳ lạ.

Lần đầu tiên nhìn thấy tranh của thầy Goto, Hirose đã rất ngạc nhiên, nhưng anh lập tức nhận ra bức vẽ này quả đúng phong cách của thầy. Thầy Goto thường vẽ cảnh trường học, nhưng ít khi nào có người xuất hiện trong những bức tranh của ông. Hirose cũng biết việc thầy Goto từng ký vào một bức gọi là ‘Hội nghị’, vẽ những con thú ăn bận kỳ lạ đang ngồi trong phòng giáo viên uống rượu, kết quả là thầy hiệu trưởng đã có một vài lời với ông.

Cũng không phải do thầy Goto khuyến khích mà Hirose lựa chọn Câu lạc bộ Mỹ thuật làm hoạt động ngoại khóa. Có lẽ do anh thích cái cảm giác được nhìn thầy đối diện với cái giá vẽ. Anh đã từng muốn vẽ được như thầy, nhưng rồi lại cay đắng nhận ra mình không hề có cái năng khiếu ấy.

Thấy thầy Goto bắt đầu nhìn về phía bức tranh đang vẽ giữa chừng, Hirose im lặng ngồi xuống bàn và mở báo cáo thực tập của mình ra.

oOo

Sáng ngày hôm sau, Hirose theo thầy Goto đi khắp nơi, nhưng sau buổi trưa, anh phải đứng trên bục giảng, mồ hôi thì cứ túa đầy ra. Thời gian thực tập chỉ kéo dài hai tuần ngắn ngủi, chính xác hơn là mười hai ngày. Hirose hòa mình vào công việc một cách vô cùng phấn khởi, sau hai ngày, anh đã đứng lớp đến sáu tiết, cái không khí hồ hởi của Đại hội Thể thao cũng đã bắt đầu tràn khắp trường.

* *

Những bông hoa trắng nở rộ.

Trước mắt cậu là một bình nguyên lớn. Bầu trời trải dài như một quả cầu bị cắt đôi còn đồng hoa này tựa như một chiếc đĩa phẳng kéo dài đến vô tận. Cậu chưa từng thấy nơi nào bằng phẳng đến tận chân trời như thế này.

Cậu nhìn quanh. Cánh đồng như tạo thành một vòng tròn, màu xanh biếc cứ kéo dài mãi, không hề có chút đổi thay.

“Đẹp quá!”

Cậu tự nói với bản thân mình, rồi chợt nhận ra mình không biết nơi này. Đây là nơi nào? Cậu cảm thấy nó không ở gần nhà cũng như trường tiểu học, cũng không hề nằm trên con đường đến trường quen thuộc.

Cậu ngấn đầu lên. Bầu trời đầy những màu sắc phức tạp hòa quyện, đó là lần đầu tiên cậu nhìn thấy màu trời như thế.

Phần lớn mang màu xanh sáng, hơi sáng hơn bình thường một chút, hoặc cũng có thể do được bao phủ bởi một lớp mây mỏng, ở giữa phản chiếu ánh hồng và xanh lục.

Cậu thần thờ nhìn bầu trời ấy, trong lòng chợt nghĩ lần tiếp theo vẽ bầu trời, mình sẽ dùng màu xanh dương, nhưng phải sáng hơn. Sau khi đám mây mỏng chậm chạp trôi đi, bầu trời bắt đầu chuyển sang màu bình minh.

Sau khi nhìn trời một lúc, cậu quay sang xung quanh và tự nhủ.

Không được bỏ quên mặt trăng.

Mặt trăng, trăng tròn xanh xao và trắng bạc mọc lên giữa bầu trời buổi sáng, mang sắc màu tuyệt đẹp, xung quanh là những ngôi sao lấp lánh mờ ảo. Cậu nhìn theo những chòm sao và thấy một mặt trăng thứ hai.

Cậu vô thức mở to mắt.

Còn một mặt trăng nữa ư?

Sau khi đếm cẩn thận, cậu thấy có sáu mặt trăng treo trên trời, mỗi mặt trăng đều có kích cỡ khác nhau nhưng mặt trời không hề xuất hiện.

Mọi thứ thật kỳ lạ nên cậu cứ nhìn mãi lên trời. Không khí không lạnh, cũng không nóng, những cơn gió thổi một cách hiền hòa, mang đến hương thơm nhẹ nhẹ của hương hoa hòa cùng vị cỏ.

Cậu hít vào thật sâu rồi nhìn xuống đất. Bãi cỏ xanh mượt phủ lấy mặt đất bằng phẳng, cao đến đầu gối cậu. Những cành hoa mọc thẳng tắp xen lẫn lá nhỏ với những bông hoa trông như móng tay mọc trên đỉnh. Nhìn gần, hoa khá thừa thớt, nhưng từ xa, tất cả như một dải mờ mịn màu trắng.

Một ngọn gió thổi lên. Những ngọn cỏ và hoa trắng cũng đung đưa theo cơn gió. Khi những bông hoa đụng vào nhau, âm thanh của chúng phát ra tựa như tiếng thủy tinh va chạm. Những ngọn cỏ mềm mại cũng khẽ cọ vào chân cậu.

Rồi cậu nhận ra mình không đứng trên một đồng cỏ mà là một đầm lầy. Đôi chân nhỏ bé chìm trong làn nước trong suốt cao đến khuỷu chân. Cậu chưa từng nhìn thấy loại nước này bao giờ, làm sao lại có thể có cái thứ nước không hề gợn sóng cũng như chảy đi như thế này chứ. Kỳ lạ hơn là chân cậu không hề cảm thấy ướt, cậu thử đưa chân lên, từng giọt nước nhỏ xuống như những hạt thủy tinh trong suốt và lấp lánh, không còn một hơi ẩm nào vương trên da.

Dưới đáy nước là đá xám, chẳng trách mọi thứ lại bằng phẳng thế này. Đá hình tứ giác được xếp ngay ngắn bên dưới, phía trên là nước. Cỏ mỏng mọc lên từ khoảng trống giữa những tảng đá. Một vài con cá nhỏ đang bơi và búng nhẹ dưới bóng của những ngọn cỏ.

Cậu cười thật tươi, thò tay xuống nước định bắt lên vài con. Nhưng ngược lại với bàn tay đuổi theo chúng, cá không những không bơi đi mà cứ bu về phía những ngón tay cậu, càng nhúc nhích thì chúng càng đến gần.

Đây là nơi nào?

Cậu dùng cả hai tay múc lên một ngụm nước lẫn cá và nhìn quanh, chợt hiểu ra rằng không thể có một nơi như thế này tồn tại. Dòng nước chảy xuống từ kẽ tay còn cá thì nhảy lên và rơi xuống nước, làm cậu hơi nhột.

Đẹp quá.

Cậu vô ý gật đầu, nhìn quanh rồi bắt đầu bước tới. Bên mỗi bước đi, những bông hoa vẫn cứ đung đưa, phát ra thứ âm thanh giòn tan bên chân cậu.

Cậu không biết mình đã đi bao lâu, chỉ đơn giản cảm thấy là xa lắm rồi. Nhưng cho dù đi xa đến đâu thì cậu cũng không cảm thấy chút mệt mỏi nào. Cứ thế, khung cảnh trào ngập những bông hoa quen thuộc này không bao giờ làm cậu nhàm chán cho dù có ngắm chúng nhiều đến đâu. Cậu vẫn

đi như vậy, lòng cảm thấy vô cùng hài lòng và hạnh phúc. Chốc chốc lại có một con chim nhỏ từ phương nào bay đến đậu trên đầu hoặc vai cậu, vui đùa một lát rồi lại bay đi.

Nhìn về phía những cánh chim ấy, cậu nhận ra đồng hoa này cuối cùng cũng đã có điểm dừng. Bên kia những bông hoa trắng là một dải màu xanh lục, có lẽ là một con sông chảy qua.

Cậu đi về phía con sông ấy, nhưng đi mãi, đi mãi vẫn không đến gần được, tựa như mãi mãi không bao giờ đuổi kịp dòng nước chảy vậy. Cậu cứ vừa đi vừa chơi với cá dưới chân, chim trên trời, cuối cùng cũng đến gần được con sông.

Từ phía xa, trông nó chỉ như một con suối nhỏ nhưng khi lại gần, cậu nhận ra rằng con sông này rất lớn. Bờ bên kia xa tít tắp, còn đáy thì sâu thẳm. Những tảng đá dưới chân bắt chợt dừng lại, phía trước, ngoài mặt nước xanh biếc ra thì không còn gì nữa. Cậu nhìn gần hơn, nhưng màu nước ở đây vẫn sâu thẳm một cách đều đặn, chẳng có chỗ nào nông hơn chỗ nào, tựa như tất cả mọi nơi dưới lòng sông đều bằng phẳng.

Cậu dừng lại trước sông sâu rộng ấy, cậu không biết bơi. Tuy nước không chảy xiết nhưng cậu không nghĩ mình có thể vượt qua được con sông lớn thế này.

Cậu thất vọng nhìn quanh. Từ phía xa, một tia sáng lóe lên, khi nhìn kỹ hơn thì cậu thấy đó là một cây cầu bắc lên từ phía trên (hay dưới) sông.

Câu cầu ấy trong suốt như được làm bằng pha lê. Cậu nở một nụ cười rồi hướng về bờ sông, đi về phía cây cầu ở phương xa ấy.

Chú thích:

↑ Điểm hensachi: Điểm số được xác định trên điểm thi của học sinh và độ lệch chuẩn của chúng, phản ánh xếp hạng học lực học sinh. Để vào trường càng tốt thì điểm hensachi phải càng cao, ví dụ, để vào được Đại học Waseda thì một học sinh phải có điểm hensachi là 72 điểm.

ĐỨA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 2

2.1:

Hôm đó là ngày thực tập thứ ba. Sau khi ba tiết đứng lớp, Hirose cũng vừa hoàn thành báo cáo thực tập của mình. Khi anh định ra về thì học sinh lớp 11-6 đến tìm thầy Goto, chúng nó bảo khi đang đem mấy tấm bảng vào để chuẩn bị cho Đại hội Thể thao thì vô ý làm vỡ cửa sổ. Anh vội vàng chạy đến phía sau Nhà Thể dục, mấy đứa học sinh vẫn đang dọn dẹp theo hướng dẫn của thầy Goto. Tất cả những học sinh ở lại chuẩn bị cho Đại hội Thể thao đều đã tụ tập về đây. Chỉ cần còn học sinh ở lại trường sau giờ học, nhất định thầy Goto sẽ ở lại cùng, mà nếu thầy đã ở lại thì Hirose cũng không ra về.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Hirose liền gọi cho giáo viên phụ trách khoa. Khi đang quay lại văn phòng thì anh thấy vẫn còn học sinh trong lớp 11-6. Không có đứa nào xin ở lại sau giờ học cả, anh lo lắng nhìn vào trong lớp và nhận đó không ai khác ngoài Takasato.

Hirose cũng không biết đứa trẻ ấy làm gì trong đó, cũng như nó nghĩ gì khi nhìn vào khoảng không. Nó cứ ngồi đấy, hai tay đặt trên bàn, nhìn về phía cửa sổ, cảm giác duy nhất nó tạo cho người ta chính là nó chỉ đơn giản ở đó.

“Em chưa về à? Có chuyện gì sao?” Hirose đứng ở cửa lớp hỏi vọng vào.

Takasato chợt quay lại và khẽ gật đầu. “Vâng.”

“Ở lại chuẩn bị à?” Hirose như muốn tìm một chủ đề gì đó để trò chuyện cùng Takasato nên anh liền đi vào phòng học.

Takasato nhìn về phía Hirose và trả lời: “Không ạ.”

Vừa lúc đó, Hirose có cảm giác có thứ gì đó đang quẩn lấy chân Takasato, anh dừng lại và nhìn về phía bóng đen thoáng qua ấy nhưng nó đã nhanh chóng biến mất, nhanh đến nỗi anh không kịp nhìn ra đó là gì, nhưng trông nó có vẻ giống như một con vật. Hirose ngây người nhìn về hướng bóng đen biến đi, nơi đó đã không còn dấu vết gì.

Em có nhìn thấy không? Hirose muốn hỏi thế nên anh nhìn về phía Takasato, nhưng ánh mắt cậu học sinh ấy vẫn vô hồn như trước. Hirose cảm thấy hơi khó xử nên nhìn về phía góc phòng. Cái hơi nóng mùa trè đã tràn khắp lớp học.

Hirose bật cười rồi lại nhìn Takasato, lúc này đã quay lại nhìn anh. “Ở lại làm bài cho xong à?”

“Không ạ.”

Lại là những câu trả lời của Takasato ngắn gọn. Hirose nhìn đôi mắt đang nhìn lại mình, gương mặt Takasato vẫn vô cảm như trước, yên bình như một người đã mới thức dậy.

“Em là Takasato, phải không?” Hirose xác nhận lại cái tên vốn đã khắc sâu trong tâm trí anh.

Takasato khẽ gật đầu.

“Em không tham gia câu lạc bộ nào à?”

“Không ạ.”

“Tại sao vậy?” Hirose cố tình hỏi để nhận được câu trả lời dài hơn.

Takasato nghiêng đầu và hồi đáp bằng một giọng trầm tĩnh hơn cái tuổi mười bảy của cậu. “Em không có hứng thú với bất cứ câu lạc bộ nào.”

Tuy Takasato đã nói nhiều hơn nhưng vẫn có điều gì không hợp lý lắm. Đứa trẻ ấy không hề tỏ ra lạnh lùng trước Hirose, nhưng nó cũng không hề đón chào anh, nó chỉ đơn giản trả lời vì nó phải trả lời, chỉ có thế.

“Vậy em ở đây làm gì? Không phải thầy đang chất vấn em, chỉ là thầy có chút tò mò.”

Takasato hơi nghiêng đầu trả lời: “Em nhìn ra ngoài.”

“Chỉ nhìn ra thôi sao? Em đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì.”

Thật là một đứa trẻ kỳ lạ. Hirose không cảm thấy có gì hấp dẫn ngoài cửa sổ, nhưng anh vẫn nhìn về phía ấy. Từ góc độ này, anh chỉ thấy một phần mái Nhà Thế dục và chân trời xa xôi, như một tấm bàn làm từ cỏ xanh. Có lẽ tất cả những gì Takasato nhìn thấy khi ngồi đây chính là bầu trời.

“Chỉ có mỗi bầu trời.”

“Vâng.”

Takasato cũng quay về phía cửa sổ, theo góc nhìn ấy, có vẻ như cậu chỉ nhìn bầu trời. Thời tiết bên ngoài khá tốt dù đã sang tháng chín, trên trời không hề có một gợn mây đen. Bầu trời màu xanh lạnh lẽo không một áng mây ấy cứ kéo dài mãi.

“Trông chẳng có gì hấp dẫn cả.”

Giọng điệu của Hirose có vẻ thắc mắc nhưng Takasato vẫn không trả lời, khóe miệng cậu khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Bỗng dưng, Hirose cảm thấy khó chịu, nhưng anh vẫn không muốn trời khỏi đây nên đành hỏi Takasato vài câu vô nghĩa. Cậu định tham gia môn nào trong Đại hội Thể thao? Cậu có thích thể thao không? Ở trường có vui không? Cậu thích nhất môn gì? Giáo viên chủ nhiệm năm lớp 10 của cậu là ai? Cậu học cấp Hai trường nào? Gia đình cậu có bao nhiêu người?

Takasato nhìn thẳng vào mắt Hirose rồi trả lời mọi thứ thật gọn gàng. Cậu cũng chưa biết sẽ tham gia môn nào? Cậu không thích nhưng cũng không ghét thể thao. Cậu không cho việc đi học là đáng chán nhưng cũng chẳng giỏi môn nào... Tất cả câu trả lời đều ngắn gọn và đơn giản.

Takasato cũng không nói thêm gì ngoài những điều được hỏi và cũng không hỏi gì về Hirose. Mỗi khi được hỏi về một điều gì đó, cậu sẽ trả lời, nhưng nếu không có câu hỏi nào được đặt ra, cậu chỉ im lặng. Cậu không tỏ vẻ gì bị Hirose làm phiền nhưng cũng không hứng thú với cuộc trò chuyện này.

“Nói thế này có chút khiếm nhã, nhưng thầy thấy em hơi kỳ lạ. Có ai nói với em điều đó chưa?”

Hirose biết câu hỏi này có vẻ bất lịch sự nhưng anh không thể không hỏi. Kết quả, anh lại nhận được một câu trả lời vô cùng ngắn gọn và đơn giản, “Vâng.”, không một chút xúc cảm.

“Thầy cũng nghĩ vậy.” Hirose mỉm cười.

Takasato lại khẽ cười, cái nụ cười xã giao của những người lớn. Biểu lộ của cậu không hề giả tạo nên cũng không khiến người đối diện cảm thấy khó chịu nhưng vẫn không xua được cái cảm giác làm người khác không thoải mái. Thái độ và giọng nói của cậu đều rất trầm tĩnh, có lẽ khiến người ta cảm thấy như từ một người tràn đầy kinh nghiệm hơn là từ một đứa trẻ tỏ vẻ người lớn so với cái tuổi của mình, nhưng tất nhiên, tất cả những điều này đều không phù hợp với gương mặt tuổi mới lớn của cậu. Sự mâu thuẫn ấy luôn thể hiện trong từng cử chỉ và lời nói của Takasato, khiến Hirose vô cùng thắc mắc.

Cuối cùng, Hirose cũng hiểu được cái sự kỳ lạ mà thầy Goto đã nói đến, đúng hơn là ‘kỳ lạ’ chứ không phải ‘bất thường’. Cậu bé ấy không làm người đối diện cảm thấy ‘khó chịu’, mà có lẽ chính xác hơn thì nên gọi là ‘có một cảm giác kỳ lạ’. Anh không thể đọc được suy nghĩ của Takasato nhưng lại cảm thấy dường như trong đầu đứa trẻ ấy không nghĩ gì cả.

“Xin lỗi vì đã làm phiền em.” Hirose nói.

Takasato nở một nụ cười và trả lời: “Không ạ.”

2.2:

“Takasato thật sự không bình thường.” Hirose nói khi đang nghỉ trưa trong văn phòng khoa vào ngày hôm sau.

Thầy Goto đã ra ngoài ăn trưa. Có bốn học sinh khác ngồi kế anh. Hirose nhận ra rằng dù là thời nào thì cũng có những đứa cứ ở mãi trong văn phòng khoa, có lẽ chúng cảm thấy quá nhiều hoặc quá ít khi ở lại trong

lớp học. Thời Hirose còn học cấp Ba, tất cả những học sinh đến đây đều khá xuất sắc trừ anh. So với lúc ấy, những đứa ngồi bên anh ăn cơm trưa hiện giờ làm anh cảm thấy mình lớn hơn hẳn.

“Vâng, tất cả chúng em đều biết Takasato không bình thường.” Cậu học sinh đang nói bằng cái giọng ngạc nhiên ấy ngẩng đầu lên, tên cậu ta là Tsuiki.

Tsuiki cũng là học sinh lớp 11-6 như Takasato, xem ra cậu ta không phải chỉ mới cắm dùi ở văn phòng khoa này năm nay.

“Ừ, thầy có nói chuyện với bạn ấy hôm qua.”

Không gì thích hợp hơn ăn cơm trong văn phòng khoa, không những sáng sủa mà còn có máy lạnh. Thầy Goto thường hào phóng đãi lũ trẻ trà bằng những chiếc cốc của thầy.

“Thoạt nhìn trông nó có vẻ ôn hòa, đúng không?” Tsuiki nói bằng một giọng mỉa mai.

“Vậy bạn ấy không ôn hòa sao?”

“Có lẽ không.” Câu trả lời của Tsuiki pha chút bất mãn.

Chẳng lẽ còn có cách nhìn khác?

Một đứa học sinh khác tên Iwaki liền nhìn về phía Tsuiki. “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Trước câu trả lời cụt ngắn của Tsuiki, Iwaki trông có vẻ thất vọng. Cậu ta là học sinh lớp 11-5 nhưng chọn cùng môn học với lớp 11-6.

“Sao thế? Cậu ghét Takasato à?”

“Không có gì.”

“Nào, nói đi.” Iwaki kiên quyết không bỏ qua chuyện này.

Tsuiki quay mặt qua một bên, tỏ vẻ không muốn trả lời trong khi Nozue học lớp 10 và Hashigami học lớp 12 đều trông rất có hứng thú.

“Thằng đó không đơn giản chỉ là một đứa u ám thôi sao? Đúng là nó tạo cho người ta ấn tượng đầu tiên không tốt, bộ nó lén lút làm gì hả?” Iwaki hỏi.

“Không có gì, chỉ là nó kỳ lạ thôi.” Tsuiki xua đi.

Giọng nói của Tsuiki có vẻ lo âu khiến tất cả mọi người đều cảm thấy e ngại.

“Kỳ lạ là kỳ lạ thế nào?” Hashigami vẫn tiếp tục hỏi.

Tsuiki càng trầm tư hơn khi lẩm bẩm bằng một giọng quả quyết. “Bởi vì nó khác người.”

Ngữ điệu của Tsuiki khiến Hirose phải suy nghĩ, anh nghiêng đầu hỏi: “Nhiều người ghét Takasato lắm à?”

Trông Tsuiki càng khốn khổ hơn. “Em không nghĩ có ai ghét nó.” Sau đó, cậu nhìn Hirose. “Tốt hơn là đừng dính dáng gì đến nó.”

“Tại sao?”

Tsuiki không trả lời.

“Có vấn đề gì à?”

“Chỉ là nó rất khác...”

Iwaki thở dài thất vọng.

“Nó rất ít nói. Bộ giờ này vẫn còn nạn bắt nạt à?” Iwaki nói một cách trêu chọc.

Tsuiki lại cúi đầu, sau khi ngậy người một lúc, cậu nói bằng một giọng rất nhỏ: “Đừng kể cho ai nhé, Takasato từng bị thần ẩn[1].”

Trong khoản khắc ấy, Hirose ngậy người không hiểu ‘thần ẩn’ là thế nào? Sau một hồi suy nghĩ, anh nhận ra đó là hiện tượng ‘biến mất’, miệng anh há hốc ra vì ngạc nhiên.

“Thần ẩn? Ý cậu nói là đột nhiên biến mất đó hả?”

Tsuiki gật đầu. “Chuyện xảy ra lúc Takasato còn học tiểu học. Một ngày nọ, nó bỗng dưng biến mất rồi đột nhiên quay trở lại một năm sau đó. Không ai biết nó đã làm gì trong suốt khoảng thời gian ấy.”

“Takasato nói thế nào?”

“Nó chẳng nhớ gì cả.”

“Thật ư?”

Hashigami chồm lên. “Có chắc là không phải bắt cóc không? Vậy là hiện tượng thần ẩn có thật?”

“Có lẽ vậy. Vì thế nên Tasakato học trễ một năm.”

“Buồn cười.” Hashigami chế giễu. “Là tin đồn thôi chứ gì!”

Tsuki quắc mắt nhìn Hashigami. “Là thật. Chuyện này ai cũng biết cả, vì thế nên Takasato mới kỳ lạ như thế.”

Hirose thật sự kinh ngạc. Vùng này đã phát triển rất nhanh trong mấy năm qua nhưng anh nghe nói Tsuiki và Takasato đã sống ở đây từ lúc nó vẫn còn chưa phát triển. Chuyện ‘ai cũng biết’ không có nghĩa là ‘ai trong trường cũng biết’ mà là ‘ai trong vùng cũng biết’, đến đây thì mọi chuyện vẫn còn nghe bình thường, nhưng ‘biến mất’...

“Vô lý!” Iwaki kết thúc buổi trò chuyện.

Nhưng từ ‘thần ẩn’ đã khắc sâu vào trong tâm trí Hirose. Anh vốn không quan tâm đến mấy chuyện thần bí cũng như hiện tượng siêu nhiên, nhưng không có nghĩa là anh hoàn toàn không tin vào chúng. Chưa kể chuyện này liên quan đến Takasato, anh không thể xem nó như chủ đề tán gẫu như Iwaki.

2.3:

Sau tiết thứ năm là hoạt động ngoại khóa. Thầy Goto đã trở về sau bữa trưa, Hirose đi cùng thầy đến Phòng Mỹ thuật, phần lớn học sinh cũng đã đến.

Tuy gọi là hoạt động ngoại khóa nhưng nó cũng không khác gì Câu lạc bộ Mỹ thuật. Sau khi thầy Yoneda phát biểu qua loa vài lời, lũ học sinh rời phòng thành từng nhóm hai ba đứa. Hirose biết rằng cho dù kẹp theo tập vẽ dưới cánh tay nhưng phần lớn chúng sẽ không đến thư viện hay phòng

trống học bài mà đến đâu đó chơi. Các giáo viên cũng im lặng trước những việc này, lũ học sinh cũng hiểu, phần lớn đều đã tham gia những câu lạc bộ khác. Tất nhiên, những học sinh ở lại đều là những đứa thật sự yêu thích hội họa. Chúng bắt đầu vẽ trong khi thầy Goto và thầy Yoneda dùng thời gian rảnh rỗi này để tán gẫu.

Takasato cũng ở lại. Cậu lấy giá vẽ của mình ra và đặt vào một góc phòng, rồi rút ra một tấm vải từ ngăn kéo chung.

“Tranh sơn dầu à?” Hirose đoán.

Có lẽ vì đứa trẻ ấy tạo ra một bầu không khí tương tự như màu nước. Bằng những động tác quen thuộc, Takasato lấy ra một cái hộp vẽ và mở ra. Hirose lặng lẽ đi về phía cậu.

Sau khi đến chỗ có thể nhìn toàn bộ bức tranh, anh chào Takasato. Nghe thấy tiếng Hirose, Takasato quay lại và nhận ra anh, cậu khẽ gật đầu, gương mặt vẫn tươi cười như hôm trước. Hirose vẫy tay lại rồi nhìn về phía bức tranh của Takasato, ngắm nhìn cậu vẽ.

Bức tranh này quả khiến người ta cảm thấy rất sâu. Hirose cứ hết nhìn Takasato lại nhìn bức vẽ như thế.

“Có lẽ hơi bất lịch sự...” Hirose không biết phải nói thế nào, nhưng anh không thể không hỏi. “Nhưng đó là gì thế?”

Những sắc màu trên bức tranh ấy không hề có chút trật tự nào, tất cả chỉ là màu sắc. Có lẽ anh thấy vài đường nét mờ ảo, nhưng đó là khi anh tập trung để đoán xem đó là gì, rồi lại nhận ra đường nét của chúng quá mờ nhạt, mờ nhạt đến nỗi không thấy được đó là hình thù gì. Màu sắc được dùng vô cùng phức tạp, tuy phần lớn là màu sáng nhưng lại đem đến cái cảm giác mờ đục, khó mà nói được chúng có đẹp hay không. Cho dù chỉ là màu sắc hòa vào nhau thì bức tranh này cũng không thể khiến người ta cảm thấy đẹp, cũng như không hề có kết cấu gì.

“Là khung cảnh gì đó à?” Hirose hỏi một cách bối rối.

Mắt Takasato mở to. “Vâng.” Cậu khẽ cười, một nụ cười gần giống với nụ cười thật sự.

“Ở đâu thế?” Hirose tỏ vẻ hứng thú.

Takasato lắc đầu. “Em không nhớ.”

“Không nhớ mà em vẫn vẽ được ư?” Hirose hỏi một cách lịch sự.

Takasato ngần ngại, tỏ vẻ tập trung hơn rồi gật đầu. “Vâng.”

“Tại sao?”

“Em nghĩ, nếu vẽ được thì em sẽ nhớ ra.”

“Ra vậy.” Hirose trả lời.

Đứa trẻ này luôn khiến anh ngạc nhiên. Hirose rời khỏi chỗ Takasato, lòng đầy ngổn ngang, anh chợt nhớ ra những lời của Tsuiki, cậu ấy đã từng biến mất và bỗng dưng xuất hiện trở lại một năm sau đó, chẳng nhớ gì.

Hirose quay lại nhìn Takasato, anh thật sự muốn hỏi liệu đó có phải khung cảnh cậu đã từng thấy qua trong thời gian bị biến mất không, nhưng lại lập tức ngăn mình lại. Anh không thể hỏi một điều mình chưa cân nhắc cẩn thận cũng như không thể hoàn toàn tin vào điều Tsuiki nói, mà cho dù chuyện ấy đáng tin thì cũng không nên hỏi một câu khiếm nhã như thế.

“Đúng là kỳ lạ.” Hirose lẩm bẩm.

Nếu Takasato ta thật sự biến mất và không nhớ được những gì xảy ra trong khoảng thời gian ấy, giống như một người tự quên đi phần ký ức về khoảng thời gian đau khổ của mình. Nhưng Takasato vẫn mong muốn nhớ lại, điều đó khiến Hirose ngạc nhiên.

Con người là một sinh vật rất dễ bị tổn thương. Cái giọng điệu của Tsuiki tiêu biểu cho việc ấy. Takasato từng biến mất nên cậu ấy hơi kỳ lạ, và vì khác người nên cậu ấy không thể làm người khác có cảm giác tốt về mình.

Nếu một người cố tình giấu đi những điều mình yêu và ghét thì người khác vẫn cảm nhận được những thứ ấy. Nhưng Takasato không hề để tâm đến những việc như vậy. Cậu ấy có thật sự muốn xóa đi cái danh mình đã

từng ‘biến mất’ không? Cậu ấy có từng nghĩ sẽ hoàn toàn vứt bỏ cái quá khứ ấy không? Cậu ấy có từng mong muốn hoàn toàn quên đi những việc đã qua không? Và liệu sự việc được gọi là ‘biến mất’ ấy có thật sự tồn tại không?

oOo

Suốt buổi học, Takasato cứ im lặng vẽ. Lâu lâu cậu lại dừng lại, dường như suy nghĩ một chút rồi vẽ tiếp hoặc đơn giản là lấy thêm màu. Điều duy nhất Hirose có thể hiểu về bức tranh này, khi anh nghĩ lại, là nó rất quan trọng với Takasato.

2.4:

Tiết thứ năm của ngày thứ năm kể từ khi Hirose bắt đầu thực tập là giờ tự học, tất nhiên, chủ đề lần này là Đại hội Thể thao chỉ còn một tuần nữa là đến. Sau vào lời cảnh báo đơn giản, tất cả những việc học sinh lớp 11-6 phải làm chỉ là đứng qua một bên và lắng nghe lớp trưởng phân công công việc.

Vì không có giáo viên trên bục giảng nên cả lớp đều nói chuyện riêng khi buổi họp diễn ra. Đến khi mọi người phải quyết định xem sẽ tham gia môn nào và phân công nhiệm vụ ra sao thì cả lớp đã thành cái chợ.

Hirose đứng đằng sau quan sát toàn bộ lớp học. Takasato không tham gia trò chuyện, cậu bị cô lập khỏi phần còn lại của lớp, tựa như không khí xung quanh cậu hoàn toàn khác biệt. Không ai đến trò chuyện cùng cậu cũng như cậu không hề chủ động bắt chuyện với những học sinh khác, cậu

cứ ngồi đó, quan sát mọi người bàn bạc. Thái độ của những học sinh khác cũng giống như cậu không hề tồn tại.

Sau khi cuộc họp đi đến hồi kết, tất cả môn thi và người tham dự đều đã được quyết định, trưởng ban tổ chức Gotanda đếm tên và số lượng học sinh tham gia mỗi môn trên bảng để xác nhận lại và bất chợt nhận ra một việc.

“Hả? Còn thiếu một người.”

Hirose biết đó là Takasato, nhưng anh không nói gì, Takasato cũng vậy. Những đứa ngồi bàn trên liền thì thầm vào tai Gotanda và cậu ngáp ngừng nhìn về phía Takasato,

“Takasato, cậu có muốn tham gia môn nào không?” Giọng của Gotanda có vẻ hồi hộp.

Takasato chỉ trả lời đơn giản: “Không.”

Gotanda ngại ngại nhìn Takasato từ phía bảng đen. “Chỉ còn mỗi môn chạy 200 mét. Được không?”

Takasato gật đầu, gương mặt cậu không hề có chút cảm xúc nào. Gotanda thở phào nhẹ nhõm.

Hirose quan sát tất cả và cố gắng nắm bắt bầu không khí của cả lớp. Takasato bị cô lập, những học sinh khác đều cư xử như cậu không tồn tại. Điều kỳ lạ là đằng sau đó không hề có ác ý, không đứa nào cố tình cô lập cậu cả, tất cả dường như chỉ né tránh Takasato.

oOo

Sau đó, tất cả học sinh rời phòng học và bắt đầu làm những việc mình đã được phân công. Theo thể lệ, học sinh từ lớp 10 đến lớp 12 được chia làm ba đội theo chiều dọc để so tài trong Đại hội Thể thao. Lớp 5 và 6 của các khối lớp được nhập chung lại thành một đội, được gọi là Quân Xanh. Tiết thứ năm của ngày thứ sáu là buổi tự học đối với toàn trường nên học sinh lớp 10 và 12 cũng thường xuyên ra vào lớp.

Thầy Goto ngáp dài khi vừa về đến văn phòng khoa, trong khi đó Hirose vẫn ở lại lớp, lơ đãng quan sát lũ học sinh vừa làm việc vừa trò chuyện.

“Thầy Hirose, nếu rảnh, thầy có thể giúp chúng em được không?”

Bị gọi như thế nên Hirose đành cười trừ. “Vậy thầy có thể làm gì?”

“Cắt cái này.”

Một học sinh đưa cho anh vài tờ giấy báo, có lẽ để làm mô hình giấy. Takasato cũng ngồi gần đó và đang cắt thứ gì đó theo phân công.

“Ồ, cả thầy Hirose cũng được tuyển vào luôn à?”

Hirose ngẩng đầu lên và thấy Hashigami học lớp 12 đang thò đầu vào.

“Giáo viên thực tập cũng phải làm cả mấy việc này?”

“Dù gì học hành lúc nào chẳng cực khổ... À, ở đây ai phụ trách đội cổ vũ thế?” Hashigami vừa nói vừa nhìn những học sinh còn lại trong lớp.

Một đứa giơ tay lên và Hashigami trao lại danh sách các hạng mục và dặn dò cậu ta sau giờ học phải ở lại trường để trao đổi về việc của đội cổ vũ.

Takasato gật đầu và nhận lấy một mảnh vải. Hashigami liền nhìn về phía cậu. “Cậu là Takasato?”

“Vâng.” Cho dù là giáo viên thực tập hay đàn anh thì thái độ của Takasato cũng không hề thay đổi, gương mặt vô hồn ấy chỉ đơn giản nhìn lại Hashigami.

“À...” Hashigami trả lời, tỏ vẻ thú vị hơn. “Anh nghe nói khi còn nhỏ, cậu đã từng bị thần ấn?”

Không thể nào diễn tả được sự thay đổi diễn ra khắp phòng học lúc này, Hirose cảm thấy như một sự lo lắng lập tức tràn khắp những học sinh ở đây. Một vài giây sau, mọi người liền quay lại làm việc và tỏ ra như không

hề có chuyện gì xảy ra, nhưng tất cả đều mang cái vẻ cố tình nhìn về hướng khác khi phải đối diện với một chuyện khó xử.

“Thật không?” Giọng Hashigami đầy vẻ tò mò.

Takasato chỉ im lặng gật đầu.

“Không phải bắt cóc à? Anh nghe nói cậu không nhớ gì cả, thật ư?”

“Vâng.” Takasato trả lời đơn giản, cậu cũng không hề tỏ vẻ đặc biệt khó chịu.

“Vậy đó gọi là mất trí nhớ phải không? Không thể tin được...”

Đó là lần đầu tiên Takasato nhíu mày. Tuy cậu không tỏ ra không vui nhưng ai cũng biết cậu không thích nhắc đến chủ đề này.

“Bị UFO bắt cóc? Chắc cậu cũng nghe nói gần đây có khá nhiều chuyện như vậy xảy ra. Người ngoài hành tinh thí nghiệm trên cơ thể một vài người xong thì xóa toàn bộ ký ức rồi trả họ về.”

Takasato mở miệng, đó là lần đầu tiên Hirose thấy cậu chủ động trong một cuộc trò chuyện. “Anh nghe ai nói thế?”

Hashigami nghiêng cằm và không do dự nhìn về phía Tsuiki.

Đồ ác độc! Hirose thầm nghĩ.

Bất chợt, anh nghe thấy tiếng ghế ngã mạnh xuống đất và ngậy người ra. Anh lập tức quay về phía nơi phát ra tiếng động và nhận ra thái độ của Tsuiki đã hoàn toàn thay đổi, cậu ta cũng đã đứng hẳn lên.

“Không phải tôi.”

Gương mặt kinh hoàng của Tsuiki khiến mọi người kinh ngạc.

“Làm ơn tin tôi đi! Không phải tôi mà!” Tsuiki kiên quyết phủ nhận.

Hashigami cười. “Vậy thì còn ai vào đây?”

“Không phải tôi! Tôi không nói gì cả!”

Takasato cúi đầu, lông mày cậu khẽ nhíu lại, nhưng vẫn không giúp người ta biết cậu đang cảm thấy thế nào.

“Không phải tôi, thật đấy, Takasato.”

Hashigami ngậy người nhìn Tsuiki chạy khỏi phòng học.

“Thằng đó bị sao thế?”

Hirose cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Tsuiki lại bất chợt thay đổi và tỏ ra lo lắng đến thế? Lúc ấy, anh cũng nhận ra nét mặt của những học sinh khác trong phòng cũng vô cùng kỳ lạ.

Tất cả đều hồi hộp, và hơn hết là bọn chúng đều cố che giấu cảm xúc của chính mình, tỏ vẻ như không nhận ra phản ứng kỳ lạ của Tsuiki. Hirose có cảm giác chúng như những người qua đường tỏ ra dừng dừng khi nhìn thấy một tay say xỉn quậy trên xe lửa vì không muốn dây vào hấn.

Hirose nhìn Takasato, gương mặt cậu lại vô cảm như trước. Trông cậu không giống như một đứa bên ngoài tỏ ra ôn hòa nhưng bên trong hung dữ, cũng không giống loại người có thể làm người khác sợ hãi.

“Cái thằng Tsuiki này, càng ngày càng kỳ cục.” Hashigami lẩm bẩm. Nhưng tất cả những học sinh trong lớp đều không chú ý đến cậu.

2.5:

Sau giờ học, sân trường vẫn không hề im ắng. Một nhóm học sinh đang đứng trước cửa sổ văn phòng khoa Hóa, chuẩn bị tấm bảng trong khi độ cổ vũ của Quân Đỏ đang tập luyện. Lớp 11-6 cũng đăng ký ở lại trường. Thầy Goto thành thơi vẽ còn Hirose thì vùi đầu vào báo cáo thực tập.

Lúc ấy, Gotanda của Hội Học sinh hoảng hốt chạy vào.

“Thầy ơi, có bạn bị thương.”

“Bị thương? Ai?”

“Tsuiki.”

Cây bút trên tay Hirose bất chợt rơi xuống.

“Tsuiki? Có chuyện gì thế? Đánh nhau à?” Hirose lo lắng hỏi, anh vẫn chưa thể quên được cái khung cảnh kỳ lạ khi ấy.

Gotanda thành linh lắc đầu. “Khi chúng em đang làm một tấm bảng thì chân cậu ấy bị cửa vào cửa.”

“VẬY À...” Chẳng hiểu sao Hirose lại thở phào nhẹ nhõm.

“Có nặng không?” Thầy Goto hỏi.

Gotanda nhún vai, ra vẻ không nghiêm trọng lắm. “Chúng em đã đưa bạn ấy đến Phòng Y tế rồi, cũng không chảy máu gì nhiều.”

“Để thầy đến xem xem.” Hirose đứng dậy, thầy Goto cũng gật đầu với anh.

oOo

Khi Hirose và Gotanda cùng chạy đến Phòng Y tế thì Tsuiki đã về nhà.

“Em ấy về rồi ư?”

Nếu Tsuiki có thể tự mình về được thì chắc chắn đó không phải là một vết thương nặng, Hirose cảm thấy như một gánh nặng vừa được dỡ bỏ khỏi vai mình, nhưng anh cũng chưa thể nhẹ nhõm hơn.

Thầy Totoki, bác sĩ trưởng cười khở. “Tôi cũng không rõ thế nào, nhưng em ấy đã vội về nhà.”

Bác sĩ trưởng thời Hirose vẫn còn học tại đây đã về hưu và Totoki là một trong số ít giáo viên Hirose không biết.

“Thật ra vết thương của Tsuiki cũng không nặng đến mức phải khâu lại, nhưng tôi đã khuyên nó nên đến bệnh viên.”

“Vâng...” Hirose vẫy tay với Gotanda, cậu vô thức cúi đầu và rời Phòng Y tế, rồi anh khẽ gật đầu với Totoki. “Đã làm phiền anh.”

“Không có gì.” Totoki mỉm cười, anh chỉ lớn hơn Hirose vài tuổi. “Cậu có muốn uống trà không? Việc thực tập thế nào rồi?”

“Dễ hơn em nghĩ một chút.”

Hirose làm theo hướng dẫn của Totoki và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Totoki pha một ly Chilled Barley một cách thành thục.

“Thầy Hirose dạy môn gì?”

“Khoa học... À, Hóa học.”

“Giáo viên hướng dẫn của cậu là thầy Goto phải không?”

“Vâng ạ.”

“Có khó lắm không? Tôi nghe nói thầy ném tất cả học sinh cho giáo viên tập sự.”

“Vâng.” Hirose cười xã giao khi anh cầm tách trà lên.

“Thầy Totoki cũng ở lại trường làm thêm à?”

“Khi sắp đến Đại hội Thể thao hay Lễ hội Văn hóa, tôi thường phải ở lại cho đến khi học sinh cuối cùng ra về, phòng khi có việc cần.” Totoki mỉm cười và ngồi xuống.

“Mấy đứa trẻ thời này quả thật vụng về. Khi này...” Totoki vừa nói vừa nhìn về phía quyển sổ trên bàn. “Tsuiki phải không? Nó nói đã dùng chân chống tấm bảng và cửa một cách cẩn thận.”

“Dùng chân à?”

“Dùng đầu gối để đỡ tấm bảng, kết quả là bị cửa vào ống khuyến. Tất nhiên việc dùng chân đỡ tấm bảng cũng không hay ho gì cho lắm nhưng cái đứa phụ trách cửa cũng thật là hậu đậu.”

Hirose lại nhìn Totoki. “Không phải em ấy tự làm mình bị thương sao?”

“Không. Còn có những đứa khác giúp nó cửa.”

“Anh có biết tên đứa nào cầm cửa không?” Hirose hỏi.

Totoki lại ngáp ngừng nhìn quyển sổ của mình. “Chắc là đứa đã đưa nó đến đây. Để xem nào, Seta.”

Hirose thở dài.

“Sao vậy?”

Nghe Totoki hỏi thế, Hirose lập tức lắc đầu. Totoki cúi đầu nghi ngờ. “Thật ra cũng không tệ lắm. Đứa học sinh lớp 12 đến trước đó đã bị cả cây đinh cắm vào bàn tay.”

“Lớp 12?” Hirose có cảm giác bất an.

Totoki gật đầu. “Chẳng biết nó nghĩ gì mà lại đóng cả cây đinh nằm phân vào tay mình. Tôi cũng không biết nó dùng loại búa gì mà làm được việc ấy.”

“Nó...”

Totoki lại gật đầu. “Tôi đã đưa nó đến bệnh viện ngay, nó đã dùng một cây đinh cũ, điều tôi sợ nhất.”

“Ý em không phải thế.” Ngay cả Hirose cũng cảm thấy suy nghĩ của mình kỳ lạ, nhưng anh muốn biết tên cậu học sinh đó. “Tên em ấy là gì?”

Totoki tròn mắt rồi mở cuốn sổ ra lần thứ ba. “Hashigami, lớp 12-5.”

2.6:

Trên đường quay lại văn phòng khoa, Hirose không biết phải làm thế nào.

Tsuiki và Hashigami, có gì đó không ổn. Tuy biết việc ấy cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt nhưng anh vẫn cảm thấy chúng như một chuỗi sự kiện: Hashigami, đứa học sinh nóng nảy, Tsuiki vội chạy đi... và Takasato.

Từ khu văn phòng chính, nơi tọa lạc Phòng Y tế, Hirose về thẳng khu lớp học đặc biệt. Anh chậm chậm leo lên cầu thang của khu văn phòng, đến tầng ba. Một chiếc chiếu nghỉ nằm giữa những bậc thang, nơi cầu thang rẽ hướng lên trên. Trên bức tường chỗ là một cửa sổ lớn, kéo dài từ sàn đến trần nhà. Qua tấm cửa sổ, anh có thể thấy sắc màu hoàng hôn đang phủ xuống toàn bộ ngôi trường. Anh nhìn về phía những phòng học xếp thẳng hàng của khu lớp học bên tòa nhà đối diện, ở giữa là sân trường và bãi cỏ.

Những cánh cửa sổ trên hành lang tạo thành một hàng kính ngang. Phần lớn các lớp học đều còn sáng đèn. Khi đưa mắt đến sát cánh cửa kính, anh có thể nhìn thấu khu lớp học, những học sinh đi lui tới trên hành lang, và ngay cả những đứa đang làm việc phía sau những cánh cửa để mở của các phòng học.

Hirose quên mất tâm trạng lo âu của mình và bất chợt nở một nụ cười vô tư lự. Sự náo nhiệt mà Đại hội Thể thao đem lại đã khiến học sinh toàn trường làm việc như những con chuột chăm chỉ, điều ấy khiến anh mỉm cười. Khi đang ngắm nhìn đám học sinh, ánh mắt anh dừng lại ở một đứa trẻ đang đứng gần cửa sổ ở phía cuối tòa nhà.

Giữa không khí bận rộn này, chỉ có một người hoàn toàn không di chuyển. Cậu ta đứng trước một cánh cửa sổ ở tầng hai và có vẻ như đang nhìn xuống bãi cỏ.

Hirose chớp mắt rồi nhắm mắt lại, sau đó mở to mắt ra và nhìn về phía góc xa ở tầng hai ấy. Anh đưa tay lên chùi tấm kính cửa sổ và ghé mắt lại gần hơn.

Khoảng cách giữa hai tòa nhà không đủ gần để anh có thể nhìn rõ mặt cậu học sinh nọ, nhưng Hirose có thể thấy có hai cánh tay đang ôm lấy vai cậu ta, đó là một đôi tay trần. Đồng phục mùa hè vốn ngắn tay nên việc để lộ cùi chỏ là chuyện bình thường. Tuy nhiên, đôi tay trần trên vai như ôm lấy cậu học sinh ấy từ phía sau. Lúc đầu, Hirose cho rằng cậu ta quay lưng về phía ai đó, nhưng anh không thể thấy đầu cũng như phần thân thể còn lại của người ấy, chỉ mỗi đôi tay đặt trên vai cậu học sinh nọ.

Hirose không thể tin những gì mình đang chứng kiến. Tại sao anh không thể thấy đầu và vai của chủ nhân đôi tay kia. Phần trên của nó dường như đặt cả lên vai cậu học sinh nhưng nhìn thế nào cũng không thấy gương mặt phía sau. Tư thế của cậu học sinh nọ như không hề cảm thấy trọng lượng gì trên vai mình, đôi tay ấy như mọc ra từ phía sau cổ và treo lủng lẳng trước ngực cậu. Một vài học sinh khác nhanh chóng rào bước ngang qua, không đứa nào trông số chúng cảm thấy khác thường.

Khi Hirose nhìn lại, cậu học sinh nọ đã quay qua một bên. Chỉ mỗi đầu quay về phía đó, cậu ta đang nhìn hai học sinh khác.

Hirose chỉ biết thở dài, lại là mấy trò nghịch ngợm. Chắc nó đã dùng đạo cụ cho cuộc thi hóa trang, phần khi nổi tiếng nhất của lễ hội này, treo trên vai mình để đùa nghịch, rồi mấy đứa khác thấy nên đã nhắc nhở.

Cậu ta nói gì đó và quay lưng về phía cửa sổ. Trong khoảng khắc ấy, khi cậu quay lại, hai cánh tay dường như rút ra sau và biến mất, tất cả quá trình diễn ra như một con rắn thu mình lại rồi trườn đi. Tất nhiên, đằng sau vẫn không hề có ai và cậu học sinh ấy cũng rời cửa sổ.

oOo

Hirose ngậy người một lúc. Anh áp trán vào cánh cửa kính và hình dung lại những việc đã xảy ra.

“Chắc là do khoảng cách.” Hirose tự nói với bản thân mình. “Là do khoảng cách và ánh sáng phản chiếu.”

Giờ đây, giữa không khí tấp nập của việc chuẩn bị cho Đại hội Thể thao, toàn trường đầy mấy thứ thể này, mô hình giấy, quần áo hóa trang và những thứ đội cổ vũ dùng thoát nhìn chẳng biết chúng để làm gì.

Có lẽ là những thứ như vậy nên anh mới nhìn nhầm.

Hirose tự nói với mình rồi thở dài. Khí nóng khiến trán anh ướt đầm mồ hôi, anh buộc mình không được nghĩ về việc ấy nữa và quay đi. Nhưng hình ảnh ấy đã chiếm lấy một góc sâu trong anh.

* * *

Giữa đêm tối, một người đàn ông vội vàng trở về nhà. Gió đêm vỗ nhẹ lên làn da đầm mồ hôi của ông, khiến chúng càng túa ra thêm.

Ông đã uống một ít và đang đi về dựa theo bản năng của mình, tuy nhiên, bản năng cũng chẳng giúp ông phân biệt được đâu là nhà mình giữa những tòa nhà giống nhau như đúc thế này. Ông đã nhất chuông nhằm vài lần.

Ít ra, ông vẫn còn nhớ được một chút nên lâu lâu lại dừng lại, ngẩn đầu nhìn lên. Những tòa nhà bên ngoài giống hệt nhau xếp thẳng hàng tựa như những bia mộ khổng lồ, ông thỉnh thoảng lại xác nhận lại xem đó có phải là khu nhà của mình không. Số của mỗi tòa nhà 12 tầng này đều có kích thước rất to, sơn màu gạch men và nằm một bên tầng cao nhất, đối diện thang thoát hiểm.

Nhìn đi nhìn lại rồi mà sao vẫn nhầm thế này? Ông thầm nhủ.

Lúc đó, ông chợt nhớ đến con quỷ makuragaeshi.

Ở quê nhà của ông, có một truyền thuyết về makuragaeshi, con quỷ ra ngoài vào ban đêm và di chuyển gối của người ta sang chỗ khác. Mỗi khi ông về nhà bà nội ở quê là quỷ makuragaeshi lại xuất hiện. Buổi sáng thức dậy, ông thường thấy chiếc gối đầu nằm dưới chân mình. Tuy vẫn còn ẻo oải sau khi mở mắt ra nhưng ông vẫn cảm nhận được vị trí chiếc đệm futon[2] cũng đã thay đổi. Nghĩ lại, ông cho rằng có lẽ tư thế ngủ của mình không tốt nhưng vẫn không thể quên được cái cảm giác bí ẩn hòa cùng khó chịu mỗi khi thức dậy trong căn phòng tatami[3] ở ngôi nhà cũ kỹ chốn quê mùa ấy. Nghĩ kỹ hơn, ông thấy tấm đệm futon cũng không hề bị dịch chuyển trong đêm qua, nhưng những thắc mắc ấy vẫn quần quanh trong đầu anh.

Ông cười trừ và đứng lại, nhìn tòa nhà trước mặt và xác nhận lại đây chính là nơi mình cần phải trở về.

Ông tùy tiện gật đầu rồi lại nhìn lên. Trên đường không có ai cũng như khu này cấm xe cộ đi vào. Bước chân ông vang những âm thanh thanh loẹt xoẹt giữa con đường vắng, những tòa nhà cao vút cứ như muốn đổ xuống đầu. Ông quay đầu nhìn quanh, cảm thấy hơi choáng váng.

Ông lắc đầu và nhận ra có một ánh sáng trắng trên đỉnh tòa nhà mình đang nhìn lên.

Ánh sáng ấy rất yếu, như một vòng sáng mờ phủ lên mái nhà. Ông chớp mắt vài lần rồi quan sát kỹ hơn và nhận ra có gì đó đang xuất hiện từ giữa vùng sáng ấy.

Quai hàm ông rớt xuống vì ngạc nhiên. Dường như có một con thú bò ra giữa vùng sáng, tuy không rõ nó là con gì nhưng ông biết đó là một con quái vật bốn chân, to lớn hơn chó rất nhiều. Thân thể nó tối đen nên ông không nhìn rõ, nhưng sau lưng nó tỏa sáng mờ ảo.

“Cái quái gì thế?” Ông tự hỏi, nhưng trước khi ông kịp suy nghĩ kỹ hơn thì con quái vật đã phóng vào không khí. Nó chạy băng băng trên nóc nhà, đầu phi về phía trước nhanh như bơi trong nước rồi nhảy qua những tòa nhà cao 12 tầng.

Khi bóng dáng nó biến mất, ông vẫn ngây người đứng đó, nhìn về phía ấy.

Chú thích:

↑ Hiện tượng thần ẩn (Kamikakushi, 神隠) là một từ dân gian của Nhật Bản chỉ việc một người tự dưng biến mất giống như bị thần thánh mang đi.

↑ Futon là một loại đệm truyền thống của Nhật dùng để trải xuống sàn ngủ.

↑ Tatami là một loại chiếu cổ truyền Nhật Bản được làm bằng rơm, phần lớn dùng để lát mặt sàn nhà theo kiểu truyền thống.

ĐỨA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 3

3.1:

Tuần thực tập đầu tiên sắp kết thúc. Tuy thứ Bảy chỉ học nửa buổi nhưng phần lớn học sinh đều ở lại đến chiều để chuẩn bị cho Đại hội Thể thao. Văn phòng khoa Hóa thì vẫn bị mấy đứa quen mặt cầm dùi.

Không biết Nozue lớp 10 đã nghe tin Hashigami bị thương ở đâu, nhưng cậu ta đang cẩn thận giải thích mọi chuyện.

“Là đinh 5 phân. Trừ phần móng tay, cả cây đinh cắm thẳng vào tay anh. Tuy đã đến bệnh viện để lấy ra nhưng chắc cũng không dễ chịu gì cho cam.”

“Ý, ghê quá!” Sugisaki lớp 10 thốt lên.

Máy điều hòa vẫn mở. Thầy Goto đã ra ngoài ăn trưa như thường lệ. Mấy đứa học sinh đã tự mình lấy ly ra nhưng không uống nước trái cây chúng mua vào cũng như cà phê thầy Goto đã chuẩn bị sẵn.

Hôm nay, Tsuiki nghỉ học, Hashigami nghe nói cũng không đến trường.

“Anh Hashigami rất khéo tay, nghề mộc là sở trường của anh.”

Lời của Nozue đã làm Hirose chú ý. “VẬY sao?”

Nozue ngoan ngoãn gật đầu. “Thật ra anh Hashigami là một otaku[1].”

Hirose không hiểu cậu ta có ý gì.

“Phòng ảnh tuyệt lắm. Có đến tận năm đầu thu để ghi lại anime. Ảnh còn có một hệ thống ăng-ten xịn để bắt sóng mấy đài ở xa.”

“Ồ?”

“Vâng, băng hình và cát-xét chất đầy kệ. Ảnh tự mình đóng chúng đấy.”

Iwaki mỉm cười. “Đến khi đôi khi còn ngã từ trên cây xuống mà.”

Sugisaki cười to. “Và ngay cả Hashigami cũng có lúc tự đóng đinh vào tay mình.”

Hirose gượng cười nhưng anh vẫn không hài lòng về cách giải thích ấy, vẫn còn điều gì đó khó hiểu.

“À, đúng rồi, em nghe nói hôm trước Tsuiki cư xử kỳ lạ lắm, phải không?” Iwaki hỏi.

Hirose bối rối gật đầu. “Em cũng biết chuyện ấy à?”

“Một đứa lớp em đã ở đó. Nghe nói cậu ta vội chạy ra, hình như có xích mích gì với Takasato.”

“Ừ... Là do Hashigami khơi mào, rồi thành ra vậy.”

“Khơi mào? Anh Hashigami cũng ở đó sao?”

“Ừ.”

“Chuyện đó phải không? Thần ẩn gì đó?” Nozue bị kích thích.

Hirose lơ đãng gật đầu.

“Thần ẩn là sao?” Sugisaki tò mò hỏi.

Nozue kể lại toàn bộ câu chuyện, một nửa là sự thật, nửa còn lại do cậu ta dựng lên.

“Thật ư?”

“Đừng tin. Nozue đã chế hết một nửa đấy.” Hirose trả lời với một nụ cười bồn chồn.

Mặt Nozue xụi xuống khi nghe thấy những lời này. “Phiền phức thật. Mọi người bàn tán, tivi chiếu suốt cả ngày... Nhưng hiện tượng thần ẩn có thật đấy.”

“Chà...”

Vừa lúc đó.

“Anh nghĩ tốt hơn cậu không nên nói về chuyện đó nếu chỉ đơn giản thấy nó hay ho.” Sakata lớp 11 lên tiếng.

“Tại sao?” Iwaki quay lại hỏi.

“Một đứa lớp tớ từng nói sẽ có chuyện không hay xảy ra cho cậu nếu đem chuyện ấy ra làm đề tài tán gẫu.”

“Không hay là sao?” Lần này người hỏi là Hirose.

Sakata nhún vai. “Em cũng không rõ. Cái cậu bạn cùng lớp của em xem ra cũng không thích nhắc đến chuyện này. Cậu ta học chung lớp 10 với

Takasato và bảo rằng nói đến chuyện như vậy là không tốt. Em nghe nói mấy thằng ăn hiếp Takasato đều có kết quả không hay ho gì cho lắm...”

Mọi người đều cảm thấy e dè, nhưng Hirose không thể không nhìn mọi việc một cách nghiêm túc hơn.

“Không tốt? Ý em là tai nạn hay gì đó tương tự?”

“Vâng. Nghe nói mấy đứa ức hiếp Takasato đều gặp chuyện, mấy đứa trêu chọc cậu ta cũng vậy.”

“Không thể nào!” Iwaki lên tiếng.

Sakata ngần ngại nghiêng đầu. “Chỉ là nghe nói thôi. Nhưng gần đây chẳng phải có rất nhiều người bị thương sao, thậm chí còn có đứa chết trong chuyến dã ngoại hồi mùa xuân. Dĩ nhiên, tất cả chỉ là tin đồn.”

“Có cả người chết?” Đó là lần đầu tiên Hirose nghe thấy việc như thế này, anh tò mò nhìn Sakata.

“Vâng, khi đang đi thuyền thì thằng đó tự dừng ngã xuống biển và chết đuối, hình như là lớp 3. Chuyện xảy trên đường về, nhà trường đã dừng chuyến dã ngoại lại ngay. Lên cả báo ấy, thầy đọc chưa?”

“À, thầy nhớ rồi...”

“Nghe nói hôm trước, vì không thích cái mặt của Takasato nên nó đã rủ hai thằng bạn đi đánh Takasato. Thằng đó thì chết, mà hai thằng còn lại cũng không khá hơn.”

Iwaki tỏ vẻ không hài lòng và lên tiếng. “Có thật không đó?”

“Tớ nói thật. Dừng chuyện lên làm gì? Hai thằng kia, một đứa thì bị xe tải tông gãy chân, đứa còn lại gặp tai nạn khi chạy xe máy mà chưa có bằng lái và bị thương nặng. Nó bị đình chỉ học, sau đó thì bỏ học luôn. Chắc chắn là cả ba thằng không còn trong trường.” Rồi Sakata chặc lưỡi. “Hồi tớ học lớp 10 cũng có người chết.”

Không ai nói gì nữa. Hirose biết mọi người đều bị sốc, anh cũng không nói nên lời, một nỗi sợ bỗng trỗi dậy trong anh. Anh đã hiểu vì sao Tsuiki kinh hãi đến thế, còn những đứa khác đều lo lắng, tất cả là vì những tin đồn này.

3.2:

Hôm sau là Chủ Nhật, để giúp học sinh chuẩn bị tốt hơn, văn phòng đã mở cửa trường. Có vẻ như thầy Goto định dành cả ngày ở trong văn phòng khoa. Hirose nghe nói những thực tập sinh còn lại đã đến trường và nhân dịp này mà trau dồi khả năng chủ nhiệm của mình. Sau khi suy nghĩ một lúc, anh gọi cho thầy Goto và nói rằng buổi chiều sẽ đến, sau đó rời căn hộ của mình lúc sáng sớm.

Cái cảm giác bất an cứ quay mãi trong đầu, khiến anh muốn tìm ra sự thật. Theo mẫu giấy Nozue ghi lại, anh đến thăm nhà Hashigami. Chỉ khi xác nhận lại mọi chuyện với chính người trong cuộc thì anh mới thấy thoải mái hơn. Tuy nhiên, dù biết tất cả đơn thuần chỉ là một tai nạn thì anh vẫn có chút ngần ngại.

Nhà Hashigami nằm ở trung tâm thị trấn mới, trường học cũng tọa lạc tại khu này, giữa những khu nhà là công viên. Thị trấn mới vô cùng dễ chịu, rất phù hợp với hình tượng một vùng ngoại ô yên bình. Nhà Hashigami nằm ở một góc, chỉ nhìn qua là thấy ngay tòa nhà này chỉ dành cho người có tiền.

Hirose bấm chuông, nói tên và mình tìm Hashigami. Chỉ một lúc sau, cậu đã từ cầu thanh xoắn xuống đại sảnh.

“Ra là anh Hirose à?”

“Trông em không tệ lắm.” Hirose nói.

Hashigami cố nặn ra một nụ cười. “Thật ra là em trốn học đấy. Thứ Bảy chỉ học nửa buổi thôi, phải không?” Cậu vừa đùa vừa chỉ về phía lầu hai. “Thôi, lên lầu nào.”

oOo

Phòng của Hashimi y như những gì Nozue đã miêu tả. Bên trong toàn là băng hình hay mấy thứ tương tự. Kê sát tường là một chiếc kệ cao đến

trần nhà, dưới sàn trải tám tấm chiếu tatami. Tất cả kệ tủ đều được đóng và đánh bóng cẩn thận. Nếu không phải Nozue nói thì Hirose đã cho rằng mấy cái kệ này đều được mua ở ngoài.

“Tất cả kệ đều do em tự làm à?”

Hashigami vừa đem vào một chiếc ấm điện vừa cười, tỏ vẻ hơi xấu hổ. “Vâng ạ, mà hơi kỳ một chút khi dùng nguyên liệu và làm theo kỹ thuật bình thường.”

“Đẹp lắm.”

“Ha ha.” Hashigami cười, có chút then thùng.

“Khéo tay thế này mà sao lại tự làm mình bị thương?”

Hirose vừa dứt lời, Hashigami liền đưa bàn tay đang băng bó lên. “Cái này à?”

“Nghe nói em đóng đinh vào tay mình?” Hirose hỏi.

Mặt Hashigami hơi nhăn lại. Cậu suy nghĩ một chút, tay kéo kéo phần cuối miếng băng. “Cây đinh ấy tự cắm vào tay em...”

Hirose không biết phải trả lời thế nào nên cứ nhìn Hashigami như thế.

Mặt Hashigami hơi đanh lại như một đứa trẻ. “Anh Hirose có tin có ma không?”

Câu hỏi ấy khiến Hirose nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

“Trước đây em cũng không tin.” Hashigami nói với một gương mặt cương quyết.

“Anh cũng vậy... Không tin lắm mấy việc như thế.”

Đâu đó trong lòng mình, Hirose cũng hơi cảnh giác bởi vì sự kiện ngày hôm ấy vẫn còn quẩn quanh trong tâm trí anh.

“Nhưng em nghĩ là ma làm đấy.” Hashigami nhỏ giọng.

“Sao em lại nghĩ vậy?”

“Bởi vì em không nhìn thấy người đóng cây đinh ấy vào tay mình.” Hashigami thả túi trà vô tách, đổ nước nóng từ cái ấm điện vào rồi đập lại. “Khi đang đóng đinh, à, làm cho xong cái cổng vòm, em cầm cây đinh bằng tay trái và búa bằng tay phải, nhưng cây đinh lại cắm vào tay em không cầm đinh.”

Vừa nói Hashigami vừa cầm cây đinh trên bàn lên, đó là một cây đinh dài khoảng 5 phân, ở giữa hơi cong lại, đã cũ và rỉ sét.

“Là cây đinh đó à?”

“Vâng. Em đã mang nó về từ bệnh viện để làm kỷ niệm.”

Quả là một kỷ niệm đáng nhớ. Hirose thầm nghĩ, nhưng anh không nói ra.

“Em mang theo búa và đinh từ nhà lên, ý em là, đồ riêng của mình, nhưng cây đinh đó không phải của em.”

“Tại sao?” Hirose thắc mắc.

Hashigami nhún vai. “Em không dùng đinh rỉ. Chẳng phải người ta hay nói nếu bị đinh rỉ đâm phải thì sẽ bị uốn ván sao? Nghe cũng kinh kinh nên em đã vứt sạch mấy cái bị rỉ sét, chưa kể nó đã cong thế này. Chắc là cây đinh này đã được dùng qua, em nghĩ có đóng nó thế nào thì cũng không thẳng lại được.”

Nói xong, Hashigami thả cây đinh xuống bàn lại.

“Khi đang làm việc ở một góc, em cảm thấy có gì đó đâm vào bàn tay trái. Khi đưa tay lên nhìn thì đã thấy cây đinh dính vào tay mình.”

“Đâm cả cây vào luôn à?”

“Không.” Hashigami cười. “Khi phần đuôi thôi. Nói nó treo lủng lẳng thì chính xác hơn là dính vào. Không có ai giữ nó cả, cây dính tự động dựng lên rồi xuyên thẳng vào tay em.”

Giọng Hashigami cứ đều đều, khiến Hirose cảm thấy đáng tin.

“Em ngạc nhiên, không biết chuyện gì đang xảy ra nên để cây dính đang cầm qua một bên rồi đưa tay đến gần để nhìn rõ hơn. Rồi cách một cái, ai đó bất chợt đóng nó vào.”

“Ai đó?”

“Vâng. Tuy chẳng thấy ai nhưng em có cảm giác như có ai đóng đã dùng búa đóng cây dính đó vào tay em hay tương tự thế. Cú đập ấy khiến tay em văng ra, khi dính chống tay xuống đất thì em lại nghe một tiếng cách nữa và cây dính đã cắm thẳng vào tay em.”

Nhiệt độ trong phòng như từ từ hạ thấp xuống. Hirose vô thức nhìn chiếc máy lạnh treo gần cửa sổ.

“Em sợ quá, nhưng lại không nói nổi tiếng nào, cứ như dòng suy nghĩ bị chặn lại vậy. Rồi một cú nữa, tuy không đau lắm, nhưng em mất hết cảm giác. Em cố đưa tay lên nhưng lại không thể, khi nghĩ đến đó thì cây dính lại đóng vào một lần nữa. Kết quả là cả cây cắm thẳng vào tay, chừa lại

phần đầu một chút. Em đã hét lên chuyện quái gì đang xảy ra thế này, nghe buồn cười không?”

Hashigami cười cay đắng. “Thằng đặng sau hỏi em bị gì, em nói với nó là bị đinh cắm vào tay. Cả bàn tay em dính chặt vào đất, em đành dùng tay còn lại nhẹ nhàng gỡ tay mình ra, trên mặt đất vẫn còn một lỗ, không hề có máu. Em không chờ đến khi bị đau và chạy ngay đến Phòng Y tế.”

Hashigami đổ hồng trà vào trong tách. “Có lẽ hơi đắng.” Cậu thì thầm.

Tách trà bị bỏ quên đã chuyển sang màu nâu đậm, chắc là sẽ đắng lắm.

“Em nghĩ giá trị của mình sẽ bị thay đổi sau việc này nên giữ cây đinh ấy làm kỷ niệm.”

“Vậy đã thay đổi chưa?” Hirose trầm tĩnh hỏi, giọng anh như khan lại.

“Không hẳn. Em thấy cũng không liên quan lắm, nhưng ngày hôm qua quả là đáng sợ. Mỗi khi cố ngủ, em lại sợ sẽ có một cây đinh khác sẽ cắm vào người mình. Em sợ phải nhắm mắt, cứ nghĩ ngu ngốc là khi nhắm lại rồi, sẽ có một cây đinh đóng thẳng vào mắt mình. Nhưng dù gì thì rốt cuộc cũng ngủ được.”

Hirose chỉ đơn giản gật đầu, anh không biết trả lời thế nào. Những gì Hashigami nói thuyết phục một cách kỳ lạ, nhưng có gì đó trong lòng anh

ngần ngại tin vào những điều ấy, vì thế nên anh không cho phép mình bình luận về việc này.

“Em đã từng không tin vào mấy chuyện ma cỏ, giờ cũng vậy, nhưng em vẫn nghi ngờ. Đó là gì? Có lẽ gọi là bối rối nhỉ?”

Hirose cũng chỉ biết gật đầu.

3.3:

Không nói được cũng như nghĩ được gì hơn, Hirose rời nhà Hashigami và đến nhà Tsuiki. Không học sinh nào biết nhà Tsuiki nên Hirose tra cứu hồ sơ trường rồi đến đồn cảnh sát hỏi đường.

Nhà Tsuiki nằm phía rìa khu đô thị mới. Khu vực này được pha trộn bởi những căn nhà mới được xây cất gần đây với những căn nhà cũ đã có từ trước. Thật ra, mấy ngôi nhà này cũng không cũ lắm, nhưng chúng mang phong vị khác hẳn những căn nhà mới được xây xung quanh.

Hirose bấm chuông. Mẹ Tsuiki ra mở cửa, Hirose nói tên mình và bà lên lầu gọi con trai. Một lúc sau, anh nghe thấy tiếng trò chuyện vọng xuống và mẹ Tsuiki trở lại.

“Xin lỗi, nhưng nó nói mình không khỏe lắm.” Giọng bà không hề có chút e ngại.

“Em ấy có sao không ạ?” Hirose hỏi.

Mẹ Tsuiki nhú mào. “Xin lỗi, nhưng cậu có phải bạn nó không?” Bà như có ý nói rằng: “Tôi không nhớ tên và mặt cậu.”

“Không. Cháu là giáo viên thực tập. Thầy Goto bảo cháu đến xem em ấy sao rồi.” Hirose thăm xin lỗi thầy Goto.

Mẹ Tsuiki che miệng lại. “Ồ, vậy ư? Mời vào.”

Hirose đành cười trừ khi bà nói: “Tại trông thầy trẻ quá.” Rồi bà dẫn anh lên lầu hai. “Mời thầy lên lầu. Tôi cũng không biết thằng bé ấy nghĩ gì, nó cứ nói mình không khỏe mãi. Bác sĩ bảo chỉ cần dùng nạng là đi học được bình thường nhưng nó kiên quyết nghỉ học. Thằng bé vốn là đứa siêng năng nên tôi cứ nghĩ mãi không biết chuyện gì đã xảy ra ở trường.”

Hirose vô thức gật đầu rồi lên lầu. Căn phòng ở trên tầng cao nhất có vẻ là phòng của Tsuiki.

“Là thầy thì cứ nói mình là thầy đi, không thì làm sao tôi biết được?” Bà vừa nói vừa tự nhiên mở cửa mà không gõ trước, rồi quay lại nhìn Hirose. “Để tôi đi pha ít trà.”

“Xin đừng khách khí.”

Tsuiki đang co ro nằm trùm mền trên giường.

“Em thấy thế nào?” Hirose hỏi.

Tsuiki thò đầu ra. “Tên thầy là Hirose à?” Tsuiki hỏi y như Hashigami.

“Chân em sao rồi?” Hirose mỉm cười.

Tsuiki ngồi dậy và mặc áo khoác vào. Cậu cử động chân một cách khó nhọc, Hirose thấy chân Tsuiki đã được băng từ đùi đến gót.

“À, cũng không tệ đến thế.”

“Thật không? Hôm trước, khi thầy đến Phòng Y tế thì em đã về nhà.”

“Vâng...”

“Sao lại tự cắt vào chân?”

Tsuiki không trả lời.

Vừa lúc đó, mẹ cậu mang trà vào, thấy gương mặt cậu, bà cười lo lắng. “Nó cứ nói là tai nạn, không có gì hơn. Từ khi vào cấp Ba, thằng bé càng lúc càng ít nói. Em trai tôi trước đây cũng vậy.”

Khi mẹ cậu định ngồi xuống kế Hirose, Tsuiki nói cộc lốc: “Sao mẹ không xuống nhà?”

“Nhưng...”

“Tụi con chẳng nói chuyện gì quan trọng đâu. Mẹ xuống nhà đi.”

“Được rồi.” Bà hết nhìn Hirose đến nhìn Tsuiki rồi rời phòng.

Hirose im lặng một lúc, lắng nghe tiếng chân của bà đi xuống. Tsuiki cũng duy trì cái tư thế ấy và nghe theo tiếng bước chân của mẹ mình.

“Tsuiki.” Hirose nói. Tsuiki nhìn lại anh với gương mặt vô cùng lo lắng. “Vết thương của em có liên quan gì đến Takasato không?”

Nghe thấy thế, Tsuiki mở miệng.

“Em có nói dính đến Takasato là không tốt. Thầy đã nghe những việc đáng tiếc ấy. Em cũng bị thương như thế à?”

Lúc đó, Tsuiki định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Thầy vừa đến nhà Hashigami.”

“Anh Hashigami có sao không?” Tsuiki bất chợt chồm đến.

Hirose gật đầu. “Không nặng lắm.”

Tsuiki nhăn mặt hỏi: “Có chuyện xảy ra với anh ấy à?”

Hirose nhận ra rằng đó không chỉ là cuộc nói chuyện riêng về hai người. “Em lo lắng cho Hashigami ư? Lo sẽ có việc gì xảy đến với cậu ấy à?”

“Anh ấy bị gì vậy?”

“Một cây đinh.” Hirose đưa tay trái mình ra. “Chọc thẳng vào tay. Hashigami bảo nó tự đóng vào tay cậu ấy.”

Tsuiki cúi đầu.

“Hashigami nói có thứ gì đó vô hình đã làm chuyện ấy.”

“Thầy tin ảnh không?” Tsuiki hỏi thẳng.

Hirose gật đầu và trả lời thẳng thắn. “Trông cậu ta không nói dối. Lúc đầu, thầy cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng khi nhìn thấy em thì thầy đã hoàn toàn tin chuyện ấy.”

Tsuiki cúi đầu sâu hơn. Hirose có thể thấy bàn tay đặt trên đầu gối cậu đang run lên, anh biết Tsuiki đang sợ hãi.

“Nếu làm Takasato giận, xem như cầm chắc cái chết.” Sau khi kiên nhẫn chờ đợi một lúc, Tsuiki cuối cùng cũng lên tiếng, những điều cậu nói rất đáng ngạc nhiên. “Khi còn học cấp Hai, em có luyện thi chung với một bạn học cùng trường với Takasato, nó thường nói về Takasato. Đại loại như trường nó có một thằng lạ lắm, trước đây đã từng biến mất. Rồi nó nói nếu chọc giận Takasato thì chết, còn làm Takasato bực mình thì bị thương nặng. Lúc đó, em thấy chuyện ấy cũng buồn cười...”

“Có phải chuyện xảy ra trong chuyến dã ngoại không?”

Tsuiki lắc đầu. “Thằng đó chỉ nói chơi thôi nên em cũng không tin. Rồi nó kể cho em nghe một việc xảy ra vào mùa hè năm lớp 9. Nó nói nó rất sợ học bơi, có gì đó đã kéo chân nó, khiến nó sợ lắm. Lúc đó, nó đã khóc ngay giữa lớp học thêm.”

Hirose chỉ im lặng lắng nghe.

“Nó nói nó đã làm Takasato bị thương, hình như là gây gổ ở tiết Thể dục hay Khoa học Tự nhiên gì đó. Nó chắc chắn lý do là thế.”

“Em nói gì vậy...?”

Tsuiki lắc đầu. “Em nghĩ chính nó cũng không rõ. Nó nói có gì đó kéo chân nó. Rồi sau đó, nó bảo mình không khỏe và không bơi được, nhưng

thầy giáo không tin. Nó nói mình sẽ sớm bị kéo chân đến chết đuối, và việc ấy quả thật đã xảy ra, nó chết đuối ở hồ bơi.”

Hirose lại không biết nói gì.

“Khi vô năm 11, em được xếp vào cùng lớp với Takasato. Đầu tiên, em cũng không biết Takasato là ai. Về sau, mấy đứa khác nói nếu dính đến Takasato thì sẽ bị nguyên rủa. Em nghe nói năm lớp 10, đã có người chết và bị thương. Em cũng không cố ý tìm hiểu về mấy tin đồn ấy, chỉ là cảm thấy khó chịu. Kết quả là, trong chuyển dã ngoại...”

“Ừ, thầy cũng có nghe chuyện này.”

Tsuiki gật đầu. “Nhìn gương mặt khó chịu của Takasato hôm đó, em biết có chuyện sẽ xảy ra...”

Hirose phá vỡ sự im lặng để Tsuiki kể tiếp. “Và rồi?”

“Và rồi, khi đang làm việc, có một bàn tay kỳ lạ đã nắm lấy chân em.”

“Bàn tay kỳ lạ?”

“Xanh xao, trông như tay một phụ nữ. Em đang dùng đầu gối đỡ tấm bảng gỗ thì có ai đó níu lấy chân em, như cổ ôm chúng thật chặt. Em ráng đẩy nó ra nhưng không thể cử động. Em nghĩ bạn cầm cửa không để ý nên cứ cửa tiếp. Cái cửa cứ đến gần, em biết cứ thế này thì chân em sẽ bị cắt

mất, nhưng em không thể cử động. Em cúi đầu nhìn về phía dưới tấm bảng và thấy một cánh tay phụ nữ xanh xao đang nắm lấy chân mình, nhưng ở đó chẳng có ai cả.”

“Em có la lên không?”

“Làm sao mà la nổi chứ. Tất cả những gì em nghĩ được lúc đó là chân mình sẽ bị cưa đứt mất. Trong đầu chỉ toàn hình ảnh chân mình bị đứt lìa, em không biết phải làm thế nào. May mà cuối cùng chỉ bị thương nhẹ. Thế là may mắn lắm rồi, em đã không làm Takasato giận lắm.”

Từ một khía cạnh nào đó, Hirose cảm thấy việc ấy thật đáng sợ.

“Nhưng rồi, trên đường đến Phòng Y tế, em cứ cảm thấy khó chịu. Em sợ mọi việc không chỉ dừng lại ở đó nên vội chạy về nhà. Nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra...” Tsuiki đành nhìn Hirose. “Có phải thế không thầy ơi? Takasato có giận lắm không khi em chạy khỏi lớp?”

Tsuiki rất hoảng hốt. Hirose chỉ đơn giản gật đầu. “Không, có vẻ Takasato cũng không quan tâm lắm.”

“Sao thầy nghĩ thế? Thầy nghĩ Takasato có giận không?”

Hirose thở dài. “Cũng không có gì xảy ra với Hashigami sau đó. Chắc là ổn rồi.”

Tuy lời của Hirose không có căn cứ gì nhưng Tsuiki trông có vẻ phần chần chừ hơn. Cậu thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười, nhưng rồi lại đột nhiên cau mày lại.

“Thầy...”

Hirose hiểu ý Tsuiki và gật đầu. “Thầy sẽ không kể cho ai hết. Yên tâm đi!”

Nghe thấy thế, Tsuiki như gỡ bỏ đi được một nỗi lo lắng và thở dài thật sâu.

3.4:

Hirose không tin vào ‘lời nguyện Takasato’ nhưng anh thấy rất nhiều học sinh tin chuyện này.

Mọi người đều cho rằng Takasato đem đến bất hạnh, vì thế nên mỗi khi có chuyện xảy ra, họ lại đổ cho Takasato. Hirose biết mọi việc diễn ra như thế, nhưng anh lại không hiểu đó chỉ là tin đồn vô căn cứ hay sự thật.

Khi anh mở cửa văn phòng khoa Hóa, thầy Goto chào anh như thường lệ, ông đang đứng trước chiếc giá vẽ.

“Tsuiki và Hashigami sao rồi?”

Nghe câu hỏi của thầy Goto, Hirose đặng người, rồi anh cười khan.
“Thầy phát hiện ra rồi hả?”

“Ít nhất thầy biết em nghĩ gì. Mà nếu em không đi thì thầy cũng đi, hai đứa nó sao rồi?”

Hirose đưa cho thầy Goto nước quả anh đã mua ở một máy bán hàng tự động gần đó.

“Hashigami trông khá phấn chấn. Còn Tsuiki, em nghĩ cũng không tệ.”

“Vậy là vì Takasato?”

Như gióng lên một hồi chuông, Hirose nhìn thầy Goto. “Ý thầy là...?”

“Chẳng phải Takasato đã cãi vả với hai đứa nó ngày hôm trước sao? Thầy có nghe Iwaki nói.”

Hirose quan sát thái độ của thầy Goto. Vì thường có học sinh ra vào văn phòng khoa này nên thầy biết hết chuyện của chúng, tất nhiên, ‘lời nguyên Takasato’ cũng không ngoại lệ. Nhưng Hirose thấy trông thầy có vẻ khá tin vào việc này, cái giọng điệu của ông khiến anh không ngờ đến.

“Là do Takasato?”

Hirose nhớ lại lời hứa với Tsuiki nên hơi hoang mang.

“Đừng lo, thầy sẽ không kể cho ai cả.”

“Ít nhất thì... Tsuiki tin là thế. Nó nói đó là lời nguyện Takasato. Còn Hashigami thì có vẻ không biết gì.”

Sau khi Goto lau tay xong, ông ngồi xuống và mở lon nước quả ra. “Takasato là một đứa trẻ có vấn đề. Theo một khía cạnh nào đó, nó có rất nhiều vấn đề. Tựa như mắt bão vậy, bản thân nó vốn không chấp mấy chuyện nhỏ nhặt, nhưng tất cả những gì xung quanh nó đều loạn cả lên.”

“Nói mấy chuyện này với giáo viên thực tập có ổn không ạ...?”

Goto chỉ cười cay đắng và nhìn về phía lon nước quả.

Hirose hiểu nên anh liền hỏi: “Vào ngày đầu tiên, thầy có nhắc qua một chuyện, có phải chuyện này không?”

Goto gật đầu. “Ừ.”

“Em nghe nói Takasato nguyện rửa người khác, trong chuyến dã ngoại lần trước, đã có học sinh phải mất mạng... Thật không?”

Goto nhú mày. “Đúng là có đứa chết trong chuyến đi chơi ấy. Cảnh sát cho rằng đó là tai nạn, thằng nhóc ngốc nghếch ấy đã uống bia phía sau thuyền. Phần lớn học sinh trường này đều rất biết cách cư xử, nhưng thi thoảng cũng có mấy đứa hành động linh tinh. Thằng bé đó vốn không bao giờ tuân theo nội quy, Đội Sao đỏ cũng liệt nó vào đối tượng cần chú ý. Nó và một vài đứa khác đã uống bia đến say khướt. Chúng bảo muốn hóng ít gió, rồi chạy lên mạn thuyền. Kết quả là nó rơi xuống biển. Tất cả mọi người ở đó đều nhìn thấy, chắc chắn là một tai nạn.”

Nói xong, Goto nghiêng đầu và uống một ngụm nước quả. “Tuy hơi miễn cưỡng, nhưng thầy nghĩ có gì đó đằng sau tai nạn ấy.”

Hirose gật đầu và hỏi: “Thầy Goto cảm thấy thế nào về Takasato?”

Nghe câu hỏi ấy, Goto nhìn thẳng về phía Hirose, sau đó, lại nhìn xuống tay mình và hỏi: “Xem ra em rất quan tâm đến Takasato?”

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Em không biết.” Hirose trả lời thật lòng.

Hirose cảm thấy Takasato không như những học sinh khác. Tuy nhiên, nếu chỉ vì việc ấy thì anh đã không quan tâm đến cậu ta đến thế. Hirose chưa từng giỏi nhận ra mấy việc này, lý do khiến anh cứ phải suy nghĩ là vì bức tranh ấy, bức tranh không thể diễn tả bằng lời mà Takasato đã vẽ, lời

đồn về việc ‘bị thần ẩn’ và gương mặt của Takasato khi cậu cố gắng nhớ lại mọi chuyện.

Thầy Goto cười và nhìn về phía cửa sổ. “Thầy cũng đã từng rất quan tâm đến Takasato. Thầy đã tra cứu tất cả mọi tư liệu có được về nó, chỉ đơn thuần là vì tò mò.” Ông cười xấu hổ. “Có rất nhiều người chết và bị thương quanh Takasato, việc này đúng là có thật. Ví dụ như, năm thằng bé học lớp 9, đã có đến bốn người chết.”

“Bốn người... Nhiều vậy sao?”

“Khoảng đó. Ba đứa chết vì tai nạn, một đứa vì bệnh. Tất cả nguyên nhân đều rất rõ ràng, không có gì đáng ngờ. Mà này, Hirose, chẳng phải hồi em học cấp Ba cũng có người chết sao?”

Khi thầy Goto bất chợt hỏi câu này, Hirose vội lục lại trí nhớ của mình. “Hai người, một bị tai nạn, người còn lại là giáo viên chết vì bệnh. Em cũng không rõ lắm.”

Goto gật đầu. “Trường hợp của Takasato cũng thế. Một đứa học cùng khối với Takasato, mấy đứa còn lại đều không biết nó. Nhưng khi nhắc đến việc này, tất cả đều đổ hết cho lời nguyên Takasato. Đó có thể chỉ là trùng hợp thôi, làm sao chúng ta biết được.”

“Thầy nói cũng có lý.”

“Chuyện hồi chuyển dã ngoại cũng thế. Một đứa chết, hai đứa bị thương nặng, đều do tai nạn, dù em nhìn thế nào thì tất cả cũng chỉ đơn thuần là tai nạn. Một tháng sau, nếu có chuyện gì xảy ra cho người thứ ba thì có liên quan đến Takasato không...? Thầy cũng không biết.”

Hirose gật đầu đồng ý.

“Nhưng mọi người đều sợ Takasato. Con người rất nhạy cảm và vội vàng đưa ra quyết định, nhưng mặt khác, Takasato cũng không bị ức hiếp vì người ta tin rằng nó sẽ nguyên rửa họ.”

Hirose gật đầu, anh ngần ngại hỏi: “Em có nghe vài tin đồn kỳ lạ về Takasato...”

Thầy Goto cũng gật đầu và nói thẳng: “Là thần ẩn phải không?”

“Có thật không?”

“Có lẽ. Ít nhất là nó đã phải học lại một năm. Chuyện xảy ra khi thằng bé học lớp 4.”

“Nhưng biến mất...”

“Nghe nói nó biến mất giữa vườn nhà.”

Nói xong, Goto ném cái lon rỗng vào thùng rác rồi đưa cho Hirose cái ly không đang nằm một bên. Hirose im lặng nhận lấy và theo thói quen mà rót cà phê vào.

“Thầy nghe nói chuyện xảy ra ở sân nhà Takasato vào tháng Hai năm thằng bé học lớp 4. Lúc ấy, nó đang ở sân nhà. Nhà nó cũng cũ rồi, cái loại nhà có nhà kho trong sân. Nhà nó cũng có nhà kho, Takasato đã ở gần đó.”

Goto cho một thìa đường và một thìa kem lớn vào tách cà phê Hirose đưa rồi khuấy đều.

“Toàn bộ sân vườn được bao phủ bởi tường đất và nhà cửa, nếu không vào nhà thì không thể ra ngoài được. Mà để vào nhà thì phải đi qua hành lang phòng khách, cả mẹ và bà nó khi ấy đều ở đó cả buổi. Cánh cửa kéo của hành lang để mở và họ đã thấy hết tất cả. Nghe nói họ chỉ lơ đãng đi một giây thì Takasato đã biến mất.”

“...”

“Cả hai đều xác nhận là Takasato không hề đi ngang qua. Tường cao đến mái nhà, trong sân cũng không có gì để kê vào mà trèo lên, một bên là căn nhà kho rất ít khi mở cửa, một bên là bức tường phòng tắm chỉ với một cửa sổ để chiếu sáng, có lắp lưới để che bớt tầm mắt, sàn nhà không đủ cao để một người có thể bò xuống. Nói cách khác, Takasato buộc phải đi qua phòng khách để rời sân nhà.”

Thầy Goto ném chiếc muỗng vào chậu rửa chén, nó kêu keng một tiếng. “Takasato đã biến mất như thế. Mọi người đều cho rằng đó là hiện tượng thần ẩn.”

“Nhưng...”

Trước khi Hirose kịp nói tiếp, thầy Goto đã đưa tay lên ngăn lại. “Tất nhiên cảnh sát bảo là bị bắt cóc. Có ai đã trèo tường vào và đem Takasato đi. Có lẽ do cách giải thích ấy là hợp lý nhất, cũng có thể từ đầu họ đã cho rằng như thế, nhưng sau đó, họ lại thấy tội Takasato. Tuy nhiên, có chỗ sơ hở trong cách giải thích này.”

“Sơ hở?”

Goto nhướn mày. “Bên kia bức tường là sân nhà hàng xóm.”

Nếu thế, kẻ bắt cóc phải đột nhập vào nhà hàng xóm để leo tường vào nhà Takasato.

Goto tiếp lời. “Dù thế nào đi chăng nữa, Takasato đã ở đâu đó một năm, chính xác hơn là một năm hai tháng. Khi trở về, nó không có bất cứ ký ức nào về một năm qua. Chuyện gì xảy ra trong khoảng thời gian ấy? Không ai biết cả.”

“Cảnh sát có điều tra sâu hơn không?”

“Thầy nghĩ là có, nhưng không phát hiện được gì. Ngoài việc ai làm, ngay cả chuyện Takasato đã từng ở đâu và trở về ra sao cũng không ai rõ.”

“Làm sao nó trở về?” Hirose tò mò.

Goto gật đầu. “Takasato trở về một năm hai tháng sau đó, nghe nói là vào tang lễ bà nội mình. Nó đột ngột xuất hiện trước nơi diễn ra buổi lễ, không ai thấy nó đi về.” Goto thở dài. “Những người đến viếng đã phát hiện ra Takasato. Khi họ thấy một đứa trẻ trần truồng bước vào, tất cả đều nhận ra đó là thằng bé đã biến mất một năm trước, mọi người càng hoảng hốt hơn. Nhà Takasato nằm ở khu phố cũ, để về nhà, nó phải đi qua thị trấn. Hôm ấy có tang lễ nên có rất nhiều người ra vào, nhưng không một ai thấy nó ngang qua cả.”

“Thật kỳ lạ...”

“Có rất nhiều người trò chuyện ở nông trại hai bên đường, họ đều quả quyết là không nhìn thấy xe cộ cũng như có ai đó đáng ngờ đi qua, nhưng họ cũng không xác nhận được việc có thấy Takasato hay không. Cũng như khi nó biến mất, Takasato đột nhiên xuất hiện trở lại.”

“Vậy đó gọi là hiện tượng thần ẩn?”

“Ừ. Khi trở về, Takasato không những đã cao lên mà còn tăng cân. Sức khỏe của nó rất tốt... Có lẽ người duy nhất biết chuyện gì đã xảy ra chỉ mỗi mình Takasato.”

Takasato quả nhiên kỳ lạ. Hirose thầm nghĩ.

Chỉ với những việc ấy thôi thì bản thân sự tồn tại của Takasato đã là kỳ lạ rồi. Theo như cách nói của Tsuiki, chuyện Takasato biến mất rất nổi tiếng. Tất nhiên là mấy chuyện như vậy sẽ nổi tiếng. Những người xung quanh đã phản ứng ra sao khi Takasato trở về? Chẳng có ai chào đón cậu, phải không? Hàng xóm chắc chắn đã đem cậu ra làm đề tài bàn tán, bạn cùng lớp thì phân biệt đối xử. Tất cả những chuyện ấy đều rất dễ đoán.

Với Takasato, đó cũng không phải chuyện đáng tự hào gì. Vài học sinh đã nhìn Takasato bằng một con mắt thiếu thiện cảm, rõ ràng quá khứ ấy đã ảnh hưởng đến cậu. Takasato chắc chắn cũng biết chuyện ấy. Nếu thế, theo lẽ thường tình, chẳng phải cậu ta sẽ muốn để tất cả lại phía sau sao?

“Hình như Takasato rất muốn nhớ lại.” Hirose nói.

Goto gật đầu. “Không hơn không kém. Xem ra Takasato cũng quan tâm đến việc mình bị cô lập, nếu không, nó đã không muốn nhớ lại.”

Với Takasato, việc cậu đã từng biến mất không phải là điều cấm kỵ. Hirose rất ngạc nhiên về chuyện ấy.

“Cho dù là lời nguyện hay tin đồn thì những chuyện đã xảy ra đều có liên quan đến sự kiện Takasato đã từng biến mất, đúng không? Nói thật, thầy cũng không hiểu tại sao Takasato cứ cố chấp nhớ lại.”

“Vâng.”

“Nhưng có lẽ em sẽ hiểu.” Thầy Goto nói đơn giản.

“Em?”

“Hirose, ngoài em ra, không ai có thể làm được.”

Hirose hiểu thầy Goto ám chỉ điều gì, nhưng anh không biết phải trả lời thế nào.

* * * *

Người thanh niên vút mẫu thuốc lá xuống đất. Giữa đêm tối, ánh lửa yếu ớt của tàn thuốc rơi xuống đất bùn rồi tan ra thành từng mảnh. Tiếng sóng biển vang bên tai, mặt trăng treo trước mắt, phía trên những cơn sóng biển đêm.

Cậu dùng mũi chân dập tắt mẫu thuốc lá đang cháy dở dưới đất rồi cho tay vào túi áo thun, do dự không biết có nên hút thêm điếu nữa hay không, nhưng rồi cuối cùng lại lấy ra bao thuốc lá. Ánh lửa hột quẹt cháy lên, mùi dầu bốc nồng nặc. Như muốn né tránh cái mùi khó ngửi ấy, cậu quay mặt sang một bên, tầm mắt hướng về chiếc xe hơi đậu dưới đê.

Cậu khẽ cười. Đối với thu nhập đến từ việc làm thêm và tiền gửi lên từ gia đình của một sinh viên đại học, chiếc xe này quả thật là xa xỉ. Nó được mua theo lời hứa với cha mẹ cậu rằng về quê làm việc. Thật ra, văn phòng

chính của công ty đã nhận cậu vào làm tuy nằm ở vùng này, nhưng mọi việc kinh doanh đều diễn ra ở chi nhánh Tokyo. Hơn nữa, cậu cũng muốn được làm việc ở Tokyo và cơ hội ấy đang nằm trong tầm tay mình.

Cậu không hề cảm thấy có lỗi. Tất cả lũ con cái đều thế, và cha mẹ nào cũng vậy. Mấy đứa trẻ cùng cậu cũng làm thế thôi. Cha mẹ thường muốn giữ con cái bên mình trong khi con cái thì luôn muốn bay khỏi nhà. Cha mẹ cậu cũng đâu có ở bên cạnh ông bà, vì thế nên cậu cũng không định sống cùng họ. Cha mẹ có vẻ như đã sắp xếp mọi việc để cả nhà được ở cùng nhau, tận hưởng cái cuộc sống tuổi già và bắt ép lũ con cái phải làm cái việc chúng không thích. Như thế cũng chẳng phải là trơ tráo sao?

Cậu vừa cười vừa phúi tàn thuốc lá xuống. Cậu vẫn còn đang thích ứng với chiếc xe mới này nên chưa thể lái đường trường được, việc cứ phải đi cái đoạn đường vắng vẻ về đến gần nhà đã trở thành một thói quen.

Nếu có cả bạn gái bên cạnh thì còn gì hoàn hảo bằng.

Nghĩ đến đó, cậu cười cay đắng. Cô bạn học cùng lớp cậu hẹn hò hồi hè đã bỏ theo một thằng đại gái. Có lẽ cậu đã yêu cầu cha mẹ mua xe quá trẻ nên mới thất bại thế này.

Cậu lại phúi tàn thuốc xuống rồi ném điếu thuốc đi. Đầu điếu thuốc tạo thành một vòng cung đỏ thẫm khi nó bay đi và rơi xuống bãi biển. Nhìn điếu thuốc lướt giữa không trung, cậu thở dài và nhận thấy có một bóng người trên bờ cát.

Bãi biển này khá nhỏ. Hiện tại, thủy triều đang xuống nhưng khoảng cách chỗ này đến các con sóng cũng không xa lắm. Bóng người tiến đến gần bờ nước từ phía xa. Cậu thấy hơi ngỡ ngàng nên tập trung nhìn kỹ hơn, đó là một cô gái trẻ.

Cậu vô thức xem lại đồng hồ, đã hơn một giờ sáng. Cậu nhìn quanh bãi biển, không còn ai ở đó ngoài cô gái nọ. Mà trông cũng không giống một đôi tình nhân hẹn hò lúc nửa đêm.

Cô gái dừng lại cách đó không xa, quay đầu nhìn cậu, im lặng một lúc rồi đi về phía cậu đang đứng. Cậu ngần ngại chờ đợi cô gái đến gần.

Khi lên đến bờ đê, cô ta lại đứng lại và nhìn cậu. Cô gái trông khoảng 20 tuổi, tuy không cực kỳ hấp dẫn, nhưng là dạng con gái cậu thích.

“Anh đi một mình à?” Cô gái hỏi.

“Ừ. Con gái như em sao lại ở đây một mình?” Cậu hỏi lại.

Cô dịu dàng gật đầu. “Anh chở em vào thành phố được không?” Giọng cô ta khá đáng tin.

“Được chứ.” Cậu trả lời.

Cậu cười qua loa, nhìn trái nhìn phải, hơi bối rối.

“Ở bên phải.” Cậu nói.

Chỉ cần bước xuống bên trái vài bước là đã đến được bãi cát, cậu đi xuống và chờ gần xe mình. Cô gái cũng nhanh chóng xuống bãi biển. Sau khi nhìn thấy cậu, cô leo xuống bờ đê. Trông cô khá nhỏ nhắn, gương mặt giống như của một thiếu nữ hơn.

“Em sống ở đâu? Anh sẽ đưa em về nhà.” Cậu hỏi.

Cô gái chỉ lắc đầu lo lắng.

Cậu nhú mày. “Vậy em muốn anh đưa về nơi nào? Em chỉ nói vào thành phố thôi thì làm sao anh biết phải đi đâu chứ?”

Thiếu nữ cúi đầu, hơi ngậy người ra. Cô bé chỉ cao đến vai cậu. Khi cô cúi đầu, mái tóc dài rơi xuống bờ vai, để lộ chiếc cổ nhỏ nhắn như trẻ con. Trông cô bé khá trầm tĩnh, có lẽ chỉ mới học cấp Ba.

“Thị trấn mới?” Cậu hỏi.

Cô bé thở phào rồi khẽ gật đầu. Cậu hơi nghi ngờ nhưng vẫn mở cửa xe.

oOo

Trong khi cậu lái xe, cô bé chẳng nói lời nào. Dù cậu khơi chuyện ra sao thì cô cũng chỉ gật và lắc đầu, không nói gì hơn.

“Bạn trai em bỏ rơi em à?”

Trước câu hỏi thẳng thừng thế này, cô bé cũng chỉ đơn giản lắc đầu như trước.

“Trẻ thế này mà em còn làm gì ở chỗ đó?”

Cuối cùng cô bé cũng lên tiếng bằng một cái giọng đầy cô đơn. “Em đang tìm một thứ.”

Quả là một cô bé u sầu. Cậu nghĩ và đột nhiên thấy hơi khó chịu.

“Một mình ở đi dạo biển đêm chắc cũng không dễ chịu lắm.” Cậu nói rõ ràng.

Lúc đó, cậu chợt nhớ ra một câu chuyện ma mới nghe gần đây. Một người nào đó đã cho một cô gái đi nhờ xe và giữa đường, cô ta đột nhiên biến mất, đại loại thế.

Không thể nào. Cậu quay sang nhìn cô bé. Cô bé vẫn đang im lặng cúi đầu, dù nhìn thế nào thì trông cũng không giống hồn ma.

“Em tìm gì thế?”

Cô bé nghiêng đầu. “Kỳ.”

“Cây?” [Ghi chú: Trong tiếng Nhật, ‘kỳ’ đọc là ‘ki’, đồng âm với từ ‘cây’.]

Cây? Cậu nhìn cô bé.

“Em đang tìm kỳ, vì không tìm được cậu ấy nên em rất buồn.”

“Ồ?” Cậu trả lời đầy ngờ vực. “Em quen cậu ấy à?”

Cô bé chỉ lắc đầu.

“Kỳ là tên ư? Không phải cây bạch quả hoặc cây tùng sao?”

“Vâng.” Cô bé gật đầu. “Em đang tìm Thái Kỳ.”

“Thái Kỳ... là tên một cậu trai à?” Cậu hỏi.

Cô bé lắc đầu. “Cậu ấy không phải là con người.”

Trong khoảng khắc ấy, cậu tròn mắt nhìn cô bé. Trong lòng mình, cậu cho rằng việc này chẳng có ý nghĩa gì nhưng lại rùng mình khi cảm thấy bị nhốt vào một không gian nhỏ hẹp cùng một cô gái không rõ lai lịch.

“Anh có biết Thái Kỳ không?”

“Không...” Cậu vừa nói vừa đập ga.

Đồng hồ tốc độ vọt lên. Dù đang chạy thử xe mới thì đây cũng không phải lúc nghĩ đến những việc thế này.

“Đến cổng thị trấn được không?” Như một lời nhắc lại hơn là một lời đề nghị. Cậu không muốn chở cô ta đi xa hơn.

Cô bé khẽ gật đầu. Cậu không nói gì rồi tăng tốc lên đèo.

oOo

Xe chạy được chừng mười phút thì những ánh đèn phía trước đã khuất dạng. Trời rất tối nên tất cả xe cộ đều phải chuyển qua đèn pha. Sau khi vượt qua một ngã tư, cậu có thể thấy bóng của khu thị trấn mới. Xung quanh, rất nhiều chiếc xe khác cũng đang đi ngang họ.

Cậu thở dài và nhìn về bên cạnh. Cô bé vẫn ngồi đó, cúi đầu. Cậu nghĩ cái sự sợ hãi của mình thật buồn cười và thử bắt chuyện với cô bé một lần nữa, cậu đã can đảm hơn một chút.

“Sắp đến rồi. Giờ em định làm gì? Anh để em ở cổng thị trấn nhé? Hay là...”

Đi tiếp...? Trước khi nói hết câu thì cậu đã á khẩu. Cô bé ngần ngại nhìn lên.

“Em...” Cậu muốn nói nhưng không thể thốt lên nổi lời nào.

Cả chiếc xe đã bị bóng tối bao phủ. Bóng của cậu phản chiếu trên tấm kính xe, cậu lại nhìn chiếc ghế kế bên, cô gái đã không còn. Cậu quay lại và nhìn vào gương chiếu hậu nhưng chiếc ghế vẫn trống rỗng, không một bóng người.

Một cơn ớn lạnh tràn lên từ gót chân. Cậu cố quay mặt về phía trước, ép mình không được nhìn cô gái ấy. Lúc đó, một tiếng rên rỉ chột vang lên, như tiếng nhựa tan chảy. Ở khóe mắt của mình, cậu thấy gương mặt cô gái dần tan ra.

Cậu không nhin nổi nên quay lại nhìn chiếc ghế kế bên. Tất cả những gì còn lại chỉ là một khối bong bóng to bằng một người đang tan chảy.

Cậu đạp thắng gấp. Theo quán tính, chiếc xe quay một vòng rồi dừng lại ngang giữa đường, cũng may lúc này không có xe cộ khác nào chạy qua.

Cậu điều chỉnh lại hơi thở của mình rồi nhìn lại. Trên chiếc ghế kể bên chỉ còn lại một vũng nước.

Chú thích:

↑ Otaku (おたく) là một từ lóng trong tiếng Nhật dùng chỉ một kiểu người lập dị, kì quái, cô độc, không giao tiếp hay làm bạn với bất cứ ai trừ những người giống như họ hoặc dùng để chỉ một ai đó quá say mê một cái gì, đặc biệt là anime (hoạt hình Nhật Bản), manga (truyện tranh Nhật Bản), hay game (trò chơi điện tử). Chữ này theo thế giới lại được hiểu chung là những người đọc truyện tranh Nhật.

ĐỨA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 4

4.1Edit

Đến ngày thứ Hai, Hirose thấy Takasato trong lớp học. Những đám mây dày đặc lững lờ trôi trên bầu trời nặng nề. Bầu trời cũng tối hơn bình thường. Tiếng của một thông báo nào đó vọng về từ nơi xa. Âm thanh của đội cổ vũ cứ trào lên từ sân trường.

Hirose vô thức đi trên sân trường rồi tiến về lớp 11-6, kết quả là anh thấy Takasato ngồi trong đó.

oOo

“Takasato chỉ có một mình thôi à?”

Hirose phải lấy thêm chút can đảm, anh cố gắng tỏ ra như không hề có chuyện gì xảy ra. Takasato nhìn lại Hirose. Trên bàn cậu là những đạo cụ linh tinh Hirose không biết là gì.

“Mấy bạn khác đâu rồi?” Hirose hỏi.

Takasato nói bằng giọng đều đều. “Ra ngoài mua đồ cả rồi ạ.”

“Chúng ta nói chuyện một chút nhé, có phiền không?”

“Không ạ.”

Những câu trả lời vẫn luôn ngắn gọn, Hirose định hỏi gì đó nhưng lại không biết phải hỏi gì, anh cũng không biết việc gì nên nói, việc gì không.

“Takasato... Em phải học lại một năm à?” Giọng anh có vẻ dò xét.

Takasato nhìn thẳng về phía Hirose và trả lời một cách vô cảm.
“Vâng.”

“Em bệnh sao?”

Hirose thấy mình hỏi cũng hơi quá đáng, nhưng cái người được hỏi có vẻ cũng không quan tâm lắm, cậu trả lời bình thường: “Em nghĩ do mình bị thần ẩn.”

“Hashigami cũng nói thế, nhưng thần ẩn...”

“Chắc chỉ đơn giản là em đã biến mất.”

Hirose nhìn Takasato, gương mặt ấy vẫn không hề có chút xúc cảm gì.
“Thầy... không hiểu lắm...”

Takasato nghiêng đầu. “Một ngày nọ, em biến mất. Một năm sau, em xuất hiện trở lại. Mọi người đều bảo là em bị thần ẩn.”

“Trong khoảng thời gian ấy, em đã làm gì?”

“Em không nhớ.”

“Không nhớ ư?”

“Không.” Cái giọng ấy vẫn đều đều, gương mặt vô cảm như đang nhắc đến một chuyện đương nhiên.

“Em có khó chịu khi nói đến chuyện này không?” Hirose hỏi thẳng.

Takasato nghiêng đầu. “Việc này... Việc này...? Là em cảm thấy thế nào ư?”

Takasato trông có vẻ như đang suy xét gì đó, cậu ngấn mặt lên nhìn Hirose với một cái nhìn không mấy thiện cảm.

“Tại sao thầy muốn biết?” Đó là lần đầu tiên Takasato hỏi lại Hirose.

“Thầy cũng không rõ.” Hirose cười trừ, trông hơi xấu hổ. “À, em còn vẽ bức tranh ấy không?”

“Còn ạ.”

“Nó giúp em nhớ lại, phải không?”

Takasato gật đầu.

“Tại sao?”

“Bởi vì em không nhớ được.”

Là một câu trả lời lạnh lùng, Hirose thở dài. Anh ngần ngại một lúc rồi quyết định kể cho Takasato nghe một chuyện mình ít khi nào nhắc đến.

“Khi còn nhỏ, thầy đã từng suýt chết.”

Nghe Hirose nói thế, Takasato ngây người ra. Lần đầu tiên, gương mặt vô cảm ấy tỏ ra một thái độ gì đó.

“Hình như là bị sốc thuốc. Thầy cũng không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng lúc đó, thầy có cảm giác mình đã nhìn thấy một thế giới khác.”

“Là kinh nghiệm cận tử?”

“Ừ. Có một bầu trời với những màu sắc kỳ lạ, một bãi cỏ ẩm ướt đầy hoa trắng. Một dòng sông trong vắt và sâu thẳm chảy ngang qua, phía xa là một cây cầu. Thầy đi dọc bờ sông. Không khí không nóng, không lạnh, cho dù đi xa đến đâu thì thầy cũng không mệt. Thầy cứ vừa đi vừa nhìn những cảnh vật ấy một cách không chắc chắn. Lâu lâu lại có chim sà xuống, cá búng lên, thầy chơi với chúng, không một con nào tỏ ra e sợ con người. Thầy nghĩ mình đi về phía cây cầu, cứ đi như thế một lúc.” Hirose nghĩ lại cảnh tượng ấy. “Đó là tất cả những gì thầy nhớ được. Thầy không nhớ vì sao mình đến được đó cũng như đã trở về như thế nào, chỉ biết đó là một nơi rất đẹp.”

Takasato không nói gì.

“Thầy hôn mê suốt ba ngày. Có lẽ chuyện xảy ra năm thầy lên 6. Về sau, mỗi khi có gì xảy ra thì ba mẹ thầy thường bảo ‘Ai bảo con suýt chút nữa là chết?’. Thầy cũng không biết việc ấy là tốt hay xấu, nhưng chắc phần lớn là xấu.”

Takasato gật đầu, như có gì đó đã gắn kết cậu lại với Hirose.

“Ba mẹ thầy thường nói thầy tự nghĩ ra mọi chuyện, nhưng thầy chắc chắn mình đã nhìn thấy khung cảnh ấy.”

Hirose tự cười với mình. Anh không hợp với mẹ đến mức khiến người khác cảm thấy vô vọng. Mẹ cố kìm hãm anh lại, nhưng anh rất ghét bị gò bó. Rồi mẹ lại đổ cả cho kinh nghiệm cận tử của anh, đến giờ vẫn vậy. Hirose thấy về nhà chẳng có ý nghĩa gì, nhưng mẹ anh cứ quy cho anh là đứa con trai chẳng bao giờ chịu về nhà. Mỗi khi anh viện cớ là phải làm

thêm hay đi thí nghiệm, mẹ anh thường bảo thế rồi đập máy. Bà nói: “Cứ vứt tất cả tình cảm dành cho cha mẹ vào đó đi.”

“Mỗi khi cảm thấy suy sụp, thầy lại nghĩ về nơi ấy. Mỗi khi không biết phải làm gì, thầy lại thấy đó là nơi thầy thật sự thuộc về, nhưng đó lại không phải là một thế giới khác. Thầy nhận ra việc mình không hợp với cha mẹ cũng như bạn bè là vì mình không thuộc về những con người nơi này. Đến giờ, đôi khi thầy vẫn còn cảm thấy thế.”

Takasato gật đầu, gương mặt cậu lộ vẻ chân thành. “Em hiểu.”

“Thầy cũng cho rằng em hiểu.”

Takasato chớp mắt rồi nhìn xuống bàn tay đang đặt trên bàn học của mình.

“Lúc ấy, em đang đứng ở sân nhà. Nhà em cũng cũ rồi, có một căn nhà kho ở góc sân, có lẽ chính xác hơn là một phần của sân vườn bị tách làm nhà kho. Thầy hiểu ý em không?”

“Ừ, phần lớn.”

“Em đang đứng ở sân vườn. Và rồi, ở góc nhà kho xuất hiện một cánh tay trắng.”

Gương mặt Takasato như hồi tưởng lại.

“Có một bức tường ở kế nhà kho, khoảng cách ấy chỉ đủ cho một con mèo chui vào. Cánh tay ấy mọc ra từ khe hở và đang vẫy gọi em.”

“Chỉ một... cánh tay thôi sao?” Cánh tay trắng xanh, lông mày Hirose khẽ nhúu lại.

“Vâng, cái khe ấy nhỏ lắm, người thường không thể nào chui vào được. Cánh tay để trần màu trắng ấy như tay một phụ nữ, thò ra và cứ vẫy gọi em.”

“Em có thấy khó chịu không?”

Takasato mỉm cười. “Có lẽ em nên cảm thấy thế. Nhưng lúc đó, em không hề khó chịu hay sợ hãi, mà ngược lại, chẳng hiểu sao, em còn thấy rất bình yên và hạnh phúc.”

“Vì cánh tay ấy ư?”

“Vâng. Và rồi em đi về hướng đó.”

“Sau đó?”

Takasato lắc đầu. “Chỉ thế thôi. Em chỉ nhớ được mình đi về phía góc sân, nhưng chẳng biết mình có đến được đó hay không. Sau đó, em không

còn biết gì cả.”

Cánh tay trắng thường xuất hiện ấy là gì? Những yếu tố này liên quan đến nhau như thế nào?

“Khi tỉnh lại thì em đã thấy mình đi trên đường, giống như chỉ vừa một lúc sau thôi, em cứ đi như thế rồi đột nhiên nhận thức lại được mọi thứ. Em nhìn quanh và cố nhớ xem mình đang ở đâu, rồi lại chợt nhận ra đang đứng kế nhà mình. Nhìn vào trong, em thấy một đám tang đang diễn ra. Em nghĩ, ai chết thế nhỉ? Nhìn lại thì thấy là bà nội.”

Gương mặt Takasato hoàn toàn không có cảm xúc.

“Em vào nhà và mọi người đều kinh ngạc. Khi họ chạy đến thì em mới biết mình đã biến mất một năm.”

“Em không hề nhớ bất cứ điều gì về khoảng thời gian ấy à?”

“Vâng. Đôi khi, em nhớ được một vài màu sắc cũng như ấn tượng nào đó, nhưng khi nghĩ lại thì không nhớ nổi.”

Takasato khẽ thở dài.

“Nhưng em cảm thấy trong khoảng thời gian ấy, em đã ở một nơi rất dễ chịu. Mỗi khi muốn nhớ lại, lòng em luôn cảm thấy bồi hồi.”

Takasato khẽ cười, một nụ cười thật sự.

“Em đã rất hạnh phúc khi ở đó, vì thế nên mỗi khi nhớ lại em thường cảm thấy rất buồn.”

“Bức tranh này là về chuyện ấy ư?”

“Vâng.” Takasato gật đầu. “Em đã nghĩ rằng nếu cứ vẽ nó, em sẽ nhớ rõ hơn, nhưng vẫn không được. Mỗi khi em có cảm giác nhớ ra được điều gì đó để đặt bút xuống vẽ, ấn tượng ấy lại lẫn lộn.”

Gương mặt cậu buồn bã. Điều duy nhất Hirose chắc chắn là Takasato rất muốn nhớ lại khoảng thời gian ấy.

“Ừ...”

Rất nhiều dòng suy nghĩ đang xoáy trong đầu Hirose. Anh không biết phải nói gì, nên đành trả lời Takasato như thế. Takasato là người đã mất đi quê hương mình, như Hirose vậy, trong tim cậu là một nỗi nhớ thương da diết. Anh không tin, cũng như không thể tin Takasato có cái ý định báo thù những người xung quanh.

4.2Edit

Một lúc sau, nhóm học sinh ra ngoài mua đồ đã ồn ào trở về.

“Ừa? Thầy Hirose.” Đưa lên tiếng bằng cái giọng đầy sức sống ấy là Iwaki.

Hirose đưa tay lên đáp lại rồi nhảy xuống khỏi cái bàn anh đang ngồi lên, chào tạm biệt Takasato, sau đó, rời đi.

“Thầy Hirose phải về rồi sao?”

“Ở lại giúp chúng em được không? Thầy đến giúp chúng em à? Thật khiến người ta cảm động nha.”

Nghe lũ học sinh dồn ép mình phải giúp chúng, Hirose đành cười khan, Iwaki liền đưa một túi giấy cho anh.

“Đây là bức tranh của bạn Hirose. Bạn muốn vẽ thế nào thì tùy nhé.”

“Biết rồi, biết rồi.” Hirose đặt túi giấy lên bàn. “Để thầy đi báo lại với thầy Goto cái đã.”

oOo

Sinh viên thường đến trường thực tập vào tháng Chín, Đại hội Thể thao cũng được tổ chức vào tháng Chín nhằm giúp thực tập sinh bớt phải đứng lớp. Hirose nhớ lại môn học đầu tiên sau Đại hội là Nghiên cứu và trong Đại hội những năm anh còn học ở đây cũng có thực tập sinh tham gia chuẩn bị, nhưng anh không nhớ nổi có thực tập sinh nào đã làm việc cùng

học sinh chưa. Mấy đứa nó cứ lôi kéo vì anh tốt với chúng? Hay chúng chỉ sử dụng người có thể sử dụng?

Anh quay về văn phòng khoa, kể cho thầy Goto và nhận được một nụ cười châm chọc, ngoài ra, không thêm gì nữa. Sau khi hoàn thành báo cáo thực tập và nhờ thầy Goto đóng dấu, anh trở lại lớp. Vừa đến trước cửa lớp 11-6, Hirose đã nghe thấy tiếng cãi vã.

“Có chuyện gì thế?” Anh vừa hỏi vừa bước vào lớp và thấy Okada lập tức quay lại nhìn mình.

“Thầy Hirose, làm ơn ngăn Iwaki lại.”

Hirose thấy Iwaki đang đứng giữa một nhóm học sinh, trước bàn của Takasato và nhìn cậu bằng một ánh mắt căm ghét.

“Sao vậy, Iwaki?”

Iwaki thậm chí còn không nhìn lấy Hirose mà chỉ lăm bằm: “Không có gì.” Cậu cứ nhìn Takasato bằng ánh mắt như thế, trong khi Takasato chỉ nhìn lại một cách vô hồn.

“Có chuyện gì vậy, Takasato?”

Takasato không trả lời, cậu nhìn Iwaki bằng gương mặt vô cảm.

“Iwaki, có chuyện gì thế?”

Iwaki cuối cùng cũng quay lại nhìn Hirose. “Hôm nay Tsuiki lại nghỉ học phải không? Em chỉ đề nghị Takasato đến nhà và nói chuyện với cậu ấy một chút thôi.”

Hơn nửa học sinh trong lớp trông có vẻ lo âu. Nửa còn lại, chắc là không biết chuyện nên tỏ ra dừng dừng, một số trông có vẻ hơi ngăn mình lại, một số chỉ tò mò nhìn Iwaki và Takasato.

“Cậu ấy chỉ cần chống nạn là đến trường được nhưng vẫn trốn ở nhà vì sợ. Vì thế nên em nghĩ tốt hơn nên có ai đó đến nói chuyện với cậu ấy. Nếu để mấy chuyện hiểu lầm này lan xa hơn thì mấy tin đồn ấy sẽ càng lúc càng trở nên buồn cười.” Nói xong, Iwaki chỉ nhún mày. “Thần ẩn gì chứ? Nguyên rủa gì chứ? Học đến cấp Ba rồi mà còn nói mấy chuyện con nít. Mấy người cứ nói về chuyện này quả thật là vô trách nhiệm, nhưng Takasato, người chẳng nói gì, cũng đáng trách. Cậu hãy đứng lên giải thích tất cả đi!”

“Thôi đi, Iwaki!” Một học sinh đứng kế bên nhỏ giọng trách Iwaki, một lời trách mắng chứ không phải cảnh báo. Cả phòng tràn ngập nỗi lo sợ.

“Có gốc không thế?” Iwaki trừng mắt nhìn cậu bạn. “Cậu cũng tin nữa à? Làm gì có cái thứ gọi là lời nguyên chứ. Nếu tớ chết thì đó không phải là nguyên rủa gì cả mà là báo thù. Nếu không phải Takasato đích thân giết tớ thì những gì xảy ra chỉ là trùng hợp thôi.”

Iwaki không hề che giấu những gì mình nghĩ.

“Đây là vấn đề tỷ lệ. Bởi vì tính cách của Takasato như thế nên mọi người cứ làm khó cậu. Có rất nhiều đứa ức hiếp cậu phải không? Vâng, rất nhiều đứa như vậy, trong đó có những thằng gặp tai nạn chết. Đó là do vận rủi của chúng, liên quan gì đến Takasato chứ?”

“Đủ rồi, Iwaki!” Hirose ngăn Iwaki lại.

Iwaki ngây người ngạc nhiên. “Cái gì? Cả thầy Hirose cũng tin à?”

“Không phải.”

“Vậy thì là thế nào?”

Hirose không trả lời.

Iwaki bĩu môi. “Thật là, bộ ở đây không ai biết suy nghĩ hả?”

Tsuiki quả thật không muốn nhìn thấy Takasato. Cho dù Takasato có đến thì cậu ta cũng sẽ không gặp. Tsuiki tin Takasato đã nguyên rủa mình. Chuyện ấy có thật hay không đã không còn quan trọng, Takasato có đến gặp và nói gì thì cũng khiến Tsuiki lo sợ hơn thôi.

Bất chợt, Iwaki đưa tay lên, một âm thanh vang lên, kinh khủng và cay đắng đến độ tất cả người trong phòng đều ngạt thở.

“Cứ thế này thì tớ sẽ chết ư?” Iwaki chăm chọc nhìn đám bạn xung quanh, trông chúng, những người chứng kiến, còn khổ sở hơn người vừa bị tát là Takasato. “Đừng ngại, đến đây và nguyên rửa tớ đi.”

Takasato chỉ đơn giản nhìn lại Iwaki, gương mặt không hề lộ vẻ bức tức hoặc căm ghét, cho dù là nhỏ nhất. Chỉ cái khe nhúu mày của cậu là điều mọi người sợ nhất.

“Đùa thôi.” Iwaki cười lớn rồi nhặt đám giấy vụn vờn vãi lên. “Nào, nhìn gì nữa? Làm việc tiếp thôi!”

Iwaki ngồi ục xuống chiếc ghế trống, mọi người cũng lục đục di chuyển. Tất cả đều thi thoảng lén liếc nhìn Iwaki và Takasato, nhưng cả hai đều không tỏ ra bất cứ thái độ nào. Iwaki mở mấy cái túi ra và đưa Takasato ít giấy.

“Cắt cái này đi.”

Takasato lặng lẽ gật đầu, tay kia cầm cây kéo lên.

4.3Edit

“Chào.”

Trưa hôm nay, người đầu tiên đến văn phòng khoa là Iwaki. Hirose chào lại và Iwaki cười.

“Xem này! Em vẫn chưa chết.”

“Ừ.”

“Cũng không có tai nạn hay vụ tấn công bất ngờ nào. Tất cả đều bình thường.”

Hirose chỉ cười và gật đầu.

“Sáng nay, khi em đến lớp, mọi người trông cứ như nhìn thấy ma vậy. Cả một lũ ngốc.”

Hirose cười khan rồi lấy ra một chiếc cốc. “Cà phê nhé?”

“Thầy pha cho ư? Vinh dự thế!”

“Phần thưởng dành cho người can đảm.”

Iwaki cười. “Ý thầy là em xứng đáng? À, Tsuiki sao rồi?”

“Hôm nay chắc lại nghỉ học.”

“Đồ vô dụng.”

Hirose đưa chiếc cốc cho Iwaki. “Đó là vấn đề niềm tin.”

“Ý thầy là sao?”

“Chẳng phải có rất nhiều người cầu may trước thi cử sao? Cũng giống thế thôi.”

“À, em hiểu rồi.”

“Thật ra, nếu có thời gian đến đền chùa cầu nguyện thì nên ở nhà học thêm một chút. Nhưng ngăn người khác chỉ vì lý do ấy thì hơi quá vô tình.”

“Có lẽ.” Iwaki cười khan.

Cùng lúc đó, Hashigami thò đầu vào.

“Chào cả nhà.” Hashigami đưa tay lên.

“Anh Hashigami trông phấn chấn nhỉ. Vết thương sao rồi.”

“Hôm qua anh bị sốt, tệ lắm, nhưng chỉ một một chút thôi, giờ thì ổn rồi.”

“Tự nhận mình xui xẻo à?”

“Thôi đi!”

Tình thần Hashigami khá tốt. Tuy tay trái vẫn còn phải băng bó nhưng trông có vẻ không ảnh hưởng nhiều lắm đến cậu. Khi Hashigami đến uống cà phê cùng thì ba học sinh nữa cũng vừa vào, vừa đi vừa nói chuyện. Người đầu tiên là Nozue, vừa thấy Iwaki, cậu đã rên rỉ.

“Anh Iwaki.”

“Chào.”

“Em nghe nói hôm qua anh gây sự với Takasato, có sao không?”

Iwaki kê chiếc cốc vào môi rồi trừng mắt nhìn Nozue. “Nói gì linh tinh vậy, đầu cậu nghĩ gì thế?” Rồi cậu đặt mạnh chiếc cốc xuống. “Mà làm sao cậu biết?”

Nozue liếc Sakata đang đứng sau.

Iwaki nhìn Sakata. “Không ngờ có nhiều người quan tâm đến Takasato như vậy. Máy thẳng ngốc!”

Chỉ đến trưa hôm sau, tin đồn đã lan ra toàn trường. Quả thật là có trường hợp ngoại lệ.

“Takasato làm gì?” Hashigami hỏi.

Iwaki cười. “Tất cả đều bảo Takasato nguyên rủa người khác. Anh Hashigami bị thế này cũng do lời nguyên Takasato.”

Hashigami nhìn tay trái mình rồi cười. “Ngốc thật.”

“Em cũng bảo thế!” Iwaki cười và nhìn về phía cửa sổ. “Takasato quả thật kỳ lạ. Khi em đánh nó, nó đã không nổi giận.”

“Không nổi giận?” Nozue hỏi.

Iwaki cười nói. “Không hề nổi giận. Nếu nó dám có phản ứng gì thì đã không có mấy tin đồn thế này rồi. Có lẽ vì nó không nổi giận nên khiến người ta lo lắng và sợ hãi.”

“Hả?” Hashigami nhìn Iwaki. “Cậu đã làm gì?”

“Em tát nó.” Iwaki diễn tả lại cái động tác ấy.

“Sao cậu làm thế?”

Chẳng hiểu sao trông Nozue hơi thỏa lòng. “Ý anh là nếu nó có thể nguyện rửa anh thì cứ đi mà nguyện rửa phải không?”

“Không phải?” Iwaki lập tức phủ nhận.

Mặt Nozue ngây ra, rồi cậu lập tức giải thích với Hashigami. “Em nghe anh Iwaki nói với Takasato là cứ đến đây mà giết ảnh đi, rồi tát nó một cái. Sau đó, ảnh gào lên trước mặt Takasato là nếu muốn nguyện rửa thì cứ làm đi! Anh ấy còn quát cả những người khác sao lại hoảng sợ những điều vô lý như vậy.”

“Tin đồn thường bị phóng đại.” Iwaki thở dài.

Hashigami vui vẻ nhìn Iwaki. “Không ngờ Iwaki lại can đảm đến thế.”

“Sao cũng được.”

“Nghe nói anh tát Takasato nhưng nó không hề nổi giận? Lẽ ra nó phải nóng máu lên chứ, anh nhẹ tay quá hả?”

“Không...” Gương mặt xấu hổ của Iwaki trông khá buồn cười.

“Mà cho dù anh có thiện chí hay không thì người bị đánh chắc chắn sẽ rất tức giận.” Nozue nói.

Iwaki gật đầu.

“Đúng không? Con người được nuôi dưỡng như thế. Em nghĩ thằng ấy chỉ là đồ ngốc.”

Sakata thì thầm: “Vẫn còn quá sớm để vui mừng.”

Vừa cười được một chút xong, Iwaki liền nhướn mày. “Đến xem tớ chết à?”

“Không phải.” Sakata có vẻ cũng hưởng ứng. “Takasato là người khó lường, tớ nghĩ vẫn còn quá sớm để lơ là. Iwaki, cậu phải cẩn thận hơn.”

Iwaki cười lạnh lùng. “Và hy vọng cậu sẽ không làm Takasato nổi giận vì những lời này.”

“Không đâu, tớ không phải cái loại đi chọc giận Takasato...”

“Vậy sao?”

“Chắc chắn không. Tớ nghĩ Takasato rất giỏi.” Giọng cậu đầy đề phòng.

Đám còn lại thất vọng nên thôi không nói nữa. Iwaki không vui nên nhả mặt đứng lên.

Nozue gọi cậu lại. “Anh Iwaki.”

“Tiết thứ năm anh phải học Thể dục.” Iwaki vừa nói vừa vẫy tay.

Những người còn lại nhìn cậu rời đi, để lại một bầu không khí ngột ngạt kỳ lạ.

“Anh Sakata, anh Iwaki giận rồi.” Nozue nói.

Sakata mỉm cười. “Thật ư?”

“Bộ cần em phải nói sao? Anh cứ làm như mình muốn anh Iwaki chết vậy.”

“Ý anh không phải thế, anh không bao giờ có ý như thế. Anh chỉ muốn nói với cậu ấy rằng tốt hơn không nên xem thường Takasato...”

“Xem thường là sao? Chẳng có nguyên rủa gì ở đây cả.”

“Anh cũng không chắc.”

“Nếu đó là nguyên rửa...” Hashigami liếc tay trái mình, Hirose lập tức nhận thấy việc này. “Iwaki vì tốt bụng nên mới làm thế. Anh không nghĩ Takasato ngốc đến mức không hiểu.”

Nozue gật đầu lia lịa.

“Nói vậy, anh Iwaki quả là anh hùng.”

Sakata cười. “Cũng có câu, đừng có chia mũi vào chuyện người khác...”

Nụ cười của cậu khiến cả phòng run lên. Iwaki làm thế vì mục đích tốt, Takasato chắc chắn hiểu điều ấy. Nhưng tại sao mọi người đều cảm thấy khó thở?

Hirose nghĩ lại mọi chuyện. Không biết tại sao anh không thể dập yên được nỗi sợ hãi trong lòng mình.

4.4Edit

Tiết thứ năm của ngày thứ Ba là lớp Khoa học-I. Ngày hôm ấy phải học ở phòng lab. Đám học sinh lớp 10 đang mạ bạc đồng 10 yên, cái đồng xu vẫn thường bay vèo vèo trong cửa hàng bách hóa và khiến cho mấy bà thu ngân hoảng hốt.

Sau hai phần ba tiết học, Hirose có thể thở dài. Thầy Goto đang nửa tỉnh nửa ngủ đứng ở cuối lớp, những gì Hirose có thể làm chỉ là thi thoảng nhắc nhở lũ học sinh. Cuối cùng, anh cũng có thời gian nhìn ra cửa sổ.

Sân chơi thể thao nằm phía ngoài cửa sổ phòng lab, nơi học sinh đang học tiết Thể dục. Theo lệ, tất cả giờ Thể dục trước Đại hội Thể thao đều được dùng để tập luyện. Trông đám học sinh có vẻ đang chơi trò cưỡi ngựa chiến. Rất nhiều trường cho rằng trò này quá nguy hiểm nên đã cấm nhưng ở trường này, trò chơi ấy đã được lưu truyền rất lâu nên được giữ lại.

Takasato và Iwaki chắc chắn đang ở ngoài đó. Hirose ngẫu nhiên nghĩ đến, nhưng anh không biết hai cậu ấy đang ở đâu.

Đang nhìn băng quơ về hướng ấy, Hirose lập tức nhận ra một cái gì rất nhỏ đang xảy ra.

Là dấu vết. Một bóng dáng nhỏ như một dấu vết xuất hiện giữa đám học sinh đang náo loạn. Hôm nay là một ngày rất đẹp, ánh sáng mặt trời sáng đến độ cát trên sân cũng lấp lánh trắng. Những chiếc bóng của lũ học sinh vừa nhỏ lại vừa tối tăm. Cái dấu vết dưới chân chúng chỉ to như một vũng nước nhỏ và đang chảy ra, chỉ trong chốc lát đã tràn đầy chân những đứa ở đó.

Hirose dí sát mặt vào chiếc cửa sổ đóng chặt do mở máy lạnh. Cả học sinh lẫn giáo viên bên ngoài đều không nhận ra sự có mặt của dấu vết ấy.

“Thầy Goto.” Hirose khẽ gọi, thầy Goto đang chống cằm tựa vào khung cửa sổ lập tức mở mắt ra.

“Hả?”

Tim anh đập mạnh, cả Takasato lẫn Iwaki đều ở ngoài đó.

Thầy Goto nhìn về phía cửa sổ và đứng dậy. Hirose biết một vài học sinh đang làm thí nghiệm cũng đang nhìn một cách nghi ngờ.

Thầy Goto mở cửa sổ và gọi lớn: “Này!”

Tiếng còi vang lên, những học sinh chơi cưỡi ngựa chiến lập tức dồn về hai bên. Cái dấu vết ấy đã nhuộm đầy mặt đất sân chơi thể thao và bị ánh sáng mặt trời làm bốc hơi, khiến nó nhạt đi.

Giữa đoàn người đang trở về thành từng đội là một chiếc bóng đơn độc. Một học sinh, cả người cậu nằm dưới đất, không hề cử động. Tuy nhiên, so với một người vừa ngã xuống, bóng dáng ấy to hơn và một màu sắc kỳ lạ đang đổ xuống thân thể ấy.

Là Iwaki. Chắc chắn là Iwaki.

Thầy dạy Thể dục đã thấy và lập tức chạy đi. Bộ quần áo thể dục của cậu học sinh nằm bên dưới đã nhàu nát vì cát và máu.

Hirose lập tức chạy ra. Phía sau anh là cái giọng khàn khàn của thầy Goto.

“Tất cả ngồi xuống! Im lặng và ngồi tại chỗ!”

oOo

Hirose chạy thật nhanh xuống lầu và ra sân thể thao bằng giày đi trong nhà. Cả sân trường đã chìm trong hỗn loạn.

“Có chuyện gì vậy?” Hirose len qua đám học sinh đang bu lại xem, chạy vội về phía trước.

Cát trắng. Một học sinh đang nằm ở giữa, kế bên là thực tập sinh môn Thể dục, thắt lưng cong lại như muốn bỏ chạy.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Hirose vừa hỏi vừa thở hỗn hển.

Trong đầu mình, anh nghĩ liệu có còn câu hỏi nào ngu ngốc hơn thế không? Chỉ nhìn thoáng qua là biết ngay có chuyện nghiêm trọng rồi.

Anh chàng thực tập sinh nhìn Hirose, sau đó, quay ra sau và bắt đầu ói mửa. Vài học sinh cũng đã ngồi xổm xuống, tay ôm đầu.

Hirose không biết cái xác nằm đó có phải là Iwaki hay không, tuy nằm ngửa lên nhưng khuôn mặt đã không còn có thể nhận diện được nữa, tất cả

chỉ còn là một khối thịt đỏ bầy nhầy. Bùn đất và máu đã dây bẩn cả bộ đồng phục thể dục. Chỉ nhìn qua, anh đã thấy vô số dấu chân dính bùn và máu in đầy trên xác cậu.

“Thầy đâu rồi?” Hirose hỏi.

Anh chàng thực tập sinh đang thở hổn hển chỉ còn đủ sức trả lời lắp bắp: “Điện thoại.”

Trên ngực áo của người chỉ vừa chết đi ấy, Hirose có thể thấy cái tên ‘Iwaki’ cũng đã thấm đẫm máu.

Hirose nhìn những học sinh xung quanh.

“Có chuyện gì?” Anh cố hỏi, tuy trong lòng cũng đã đoán được chuyện xảy ra. “Sao không ai biết Iwaki ngã xuống?”

Không ai trả lời.

“Ai ở chung đội với cậu ấy?”

“Thầy...” Một giọng như phát khóc vang lên từ phía sau.

Ba đứa học sinh đang đứng cùng nhau trước dòng người, tất cả đều học lớp 11-5.

“Các em?”

Chúng gật đầu, trông như những đứa học sinh tiểu học bị hoảng sợ.

“Không thể nào.” Một đứa không nhin nổi và bắt đầu khóc. “Iwaki đỡ chân em từ lúc còi vang lên đến khi về chỗ, lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng có người nắm lấy chân em.”

Thì thầm, thì thầm. Những người xung quanh đều chần kinh.

“Nếu không phải Iwaki thì là ai?”

Hai đứa còn lại gật đầu một cách khó chịu.

“Chắc chắn có ai phía sau em, tuy không thấy mặt nhưng tay bọn em đều ở một chỗ. Nếu cậu ấy không ở đó thì em đã biết. Làm sao lại xảy ra chuyện thế này được?”

“Chúng em không biết Iwaki ngã lúc nào. Nếu Iwaki ngã xuống thì chắc chắn em đã phải ngã theo rồi, nhưng không có chuyện gì xảy ra hết. Nếu Iwaki biến mất thì ai đã nắm tay bọn em cả buổi?”

Những người xung quanh càng kinh hoàng hơn, vòng tròn liền mở ra một chỗ, đứng giữa là Takasato.

Hirose nghe thấy tiếng ai đó thì thầm, tuy không nghe rõ nhưng anh biết chúng đang nói gì. Cả dòng người như bị bão hòa bởi bầu không khí bất thường.

Quá nguy hiểm! Hirose nghĩ.

“Takasato.”

Ở đây quá nguy hiểm. Một nơi có xác chết kinh khủng thế này thật quá nguy hiểm.

“Đến văn phòng khoa Hóa đi!”

Takasato nhìn Hirose như muốn nói gì đó.

“Đi ngay! Đến văn phòng khoa Hóa và chờ thầy ở đó.”

Takasato khẽ gật đầu và rời đi, ngang qua thầy Thế dục vừa trở lại.

4.5Edit

Tiết Thế dục lập tức bị dừng lại. Tất cả học sinh đều phải về lớp, kể cả những nhóm lớp 10 đang ở trong phòng lab. Nhân viên trường hướng dẫn

toàn thể học sinh tự học. Một chiếc xe cấp cứu vội chạy đến và nhận ra Iwaki vẫn còn thở thoi thóp, nhưng cuối cùng, cậu chết trên đường đến bệnh viện.

Trưởng phòng Giáo vụ cùng giáo viên chủ nhiệm lại hỏi những chuyện đã xảy ra nhưng không một ai trong số học sinh nhận thấy Iwaki đã ngã xuống, cùng lúc đó, cũng không ai nhận ra mình đã giẫm phải ai đó.

Tiết thứ sáu trở thành tiết tự học của toàn trường trong khi nhà trường triển khai họp khẩn cấp. Có vẻ Đại hội Thể thao cũng sẽ bị hủy bỏ.

oOo

Khi buổi họp dài đằng đẵng kết thúc thì cũng đã hơn chín giờ tối.

“Vậy là Đại hội Thể thao năm nay đã bị hủy bỏ. Kể từ năm sau, môn cưỡi ngựa chiến cũng bị loại ra.” Thầy Goto thì thầm khi đang bước đi trên những hành lang tối, trở về từ phòng họp.

“Vâng...”

“Em cũng thấy ư?”

“Máu nhuộm?”

“Ừ.”

“Vâng.”

“Em nghĩ có liên quan không?”

Hirose im lặng. Anh không nghĩ là không, những dấu vết ấy chắc chắn có liên quan đến tai nạn đã giết chết Iwaki.

Anh không trả lời, chỉ lặng lẽ bước đi. Khi họ đến cầu thang, thầy Goto vỗ vai anh.

“Thầy về đây. Cửa sổ nhờ em vậy.” Thầy Goto chỉ nói đơn giản. Ông đưa áo khoác thí nghiệm cho Hirose rồi bước xuống cầu thang tầng một.

oOo

Hirose cúi đầu lặng lẽ đi trên những hành lang im ắng. Chỉ một giờ trước thôi, anh còn thấy và nói chuyện cùng một Iwaki đầy sức sống. Cậu vừa bước vào văn phòng khoa vừa nói: “Xem này! Em vẫn chưa chết.”

Hirose nhắm mắt lại và thở một hơi dài, mở cửa văn phòng khoa ra. Iwaki sẽ không bao giờ có thể mở cửa và bước vào như thế này nữa. Cậu chỉ mới học lớp 11, 17 tuổi, mới 17 tuổi.

Căn phòng tối om, không mở đèn. Đèn ngoài hành lang cũng không mở, nhưng ánh sáng từ đèn sân chơi thể thao và sân trường rọi vào khiến căn phòng cũng không tối lắm. Chiếc màn mỏng phấp phờ trước cửa sổ, gió lạnh dịu dàng tràn vào khi anh đóng nó lại. Ánh sáng mờ ảo phát lên từ sân chơi thể thao khiến cả mặt sân trông như mặt nước. Cả căn phòng cũng như một hình hộp to lớn khi Hirose nhìn vào, tối đen và trống rỗng.

Cái cảm giác kỳ bí phát ra từ chiếc giá vẽ thầy Goto đặt trước cửa sổ đã kéo Hirose về lại thực tại. Bức tranh sơn dầu tỏa ánh sáng ấm ướt. Hirose liếc về phía ấy và giật mình. Anh đứng ở cửa, hít vào một hơi.

Một người đang ngồi trên sàn nhà, bên dưới cánh cửa sổ cao đến hông. Dưới ánh sáng mờ ảo này, Hirose không biết đó là ai, nhưng bóng dáng ấy đang bận đồng phục thể dục. Cậu ngồi đó, ôm đầu gối và nhìn Hirose. Trong một giây, anh thoáng nghĩ đến Iwaki, trông cậu thường như thế nào và cảnh tượng kinh khủng khi ấy, anh định lui về sau một bước nhưng rồi lại nghĩ đến một người khác.

“Takasato...?”

Từ trong bóng tối vang lên tiếng trả lời: “Vâng.”

Hirose bật đèn. Sau khi chắc chắn người đang đứng đó là Takasato, anh thở phào nhẹ nhõm.

“Thầy xin lỗi vì đã bỏ quên em.” Hirose vội xin lỗi. “Là lỗi của thầy, thầy đã quá kích động.”

“Không sao.”

Anh không thể cảm nhận được bất cứ cảm xúc nào từ giọng Takasato.

oOo

“Thầy thật sự xin lỗi.” Hirose kéo một chiếc ghế cho Takasato rồi đi pha cà phê.

“Em không sao. Cảm ơn thầy.”

“Thầy quả thật có lỗi.”

Takasato lắc đầu. “Khi ấy, em cũng hơi sợ.”

“Thật ư?” Hirose lấy ra một chiếc khăn giấy, quần lấy cốc cà phê rồi đưa cho Takasato.

Takasato mở to mắt, khẽ cười khi nhận lấy tách cà phê.

“Em hỏi thầy một câu được không?” Cậu vừa uống cà phê vừa nhỏ giọng hỏi.

“Gì thế?”

“Sao thầy lại bảo em đến đây?”

“Bởi vì bầu không khí khi ấy quá khó chịu.”

“Là để bảo vệ hay cô lập em?”

Hirose nhìn Takasato. Đôi mắt cậu lập tức nắm chặt lấy ánh mắt của anh, tỏa ra một nỗi chân thành đến độ không cho phép người khác đối gạt hoặc giấu diếm gì mình.

“Ý định của thầy là để bảo vệ em.”

Ánh mắt im lặng ấy vẫn quán lấy Hirose.

“Takasato... Em có biết những gì người khác đồn về việc nếu làm em nổi giận thì sẽ bị nguyên rủa không?” Hirose hỏi.

Takasato chỉ đơn giản gật đầu.

“Sự thật là thế nào?”

Takasato rời mắt khỏi Hirose và im lặng một lúc.

“Em cũng nhận ra một số người xung quanh mình bị tai nạn hoặc chết. Tất cả đều có chuyện với em, và mọi người sợ điều đó. Nhưng không phải vậy.”

“Không phải thế nào?”

Takasato thở dài. “Tất cả những việc ấy đều chẳng liên quan đến chuyện em có nổi giận hay không.”

Hirose nhìn Takasato. Cậu chỉ nhìn xuống chiếc cốc trên tay mình.

“Em có giận Iwaki không?”

“Tại sao em phải giận cậu ấy?”

Hirose gật đầu, Takasato không ngốc, ít nhất cậu cũng hiểu ý Iwaki. “Còn Hashigami và Tsuiki?”

Takasato ngẩng mặt lên, khẽ nghiêng đầu. “Hashigami... Là cái anh học lớp 12?”

“Ừ.”

“Cái anh nói gì về việc thí nghiệm trên người sống phải không? Em chỉ nghĩ anh là một trong những người hay suy diễn thôi. Còn Tsuiki thì

không... Chẳng phải tất cả mọi người đều nói thế?”

Hirose cười khan. “Có lẽ vậy.”

“Chỉ là mỗi khi mọi người nói có chuyện sẽ xảy ra, em cảm thấy hơi phiền phức.”

“Như việc Tsuiki và Hashigami gặp tai nạn?”

“Vâng. Em cảm thấy nếu những chuyện ấy xảy ra thật thì rất phiền phức.”

Hirose hơi ngần ngại, nhưng anh vẫn thăm dò. “Còn chuyện hôm đi dã ngoại thì sao?”

Takasato nhìn Hirose và cười khố. “Ngay cả khi ai đó đánh em, em cũng không nổi giận.”

“Tại sao?”

“Việc đó không thể trách họ. Bởi vì em khác biệt nên người khác không chấp nhận em.”

Giọng cậu vẫn đều đều. Hirose nhìn Takasato, cậu nghiêng đầu.

“Em có giận không...? Về việc sự tồn tại của em không được chấp nhận ấy.”

“Em giống như một giống loài khác lạc lối vào nơi này.” Takasato vừa nhìn tay mình vừa nói. “Khi một thứ quá khác biệt nhưng lại không biết được đó là gì, người ta sẽ không khỏi khó chịu bởi vì họ không thể quyết định xem thứ ấy có làm hại mình hay không. Hơn nữa, em còn làm hại người khác, đó là chuyện không thể tránh khỏi.”

Hirose cảm thấy Takasato không phải đang nói chuyện của mình.

“Cho dù có bị đánh thì em cũng không có cảm giác gì... Nhưng... Mọi người vẫn chết.”

Một cơn ớn lạnh lập tức chạy dọc sống lưng Hirose. Giọng Takasato vẫn cứ như thế, khiến anh còn cảm thấy đáng sợ hơn.

“Tại sao lại như thế...?” Thanh âm của Takasato như nghĩ mãi vẫn không ra.

“Bởi vì em ư?” Takasato như tự hỏi.

“Không phải tại em.” Tuy Hirose cũng không tự tin lắm, nhưng lúc này, anh chỉ có thể an ủi Takasato như thế.

Takasato vẫn cúi đầu. Hirose im lặng suy nghĩ một lúc rồi nhìn về hướng khác.

Cái vết kỳ quái trên sân thể thao khi ấy là gì? Nếu Iwaki đã ngã xuống thì ai đã nắm tay đội cậu? Tất cả mọi việc đều diễn ra kỳ lạ đến độ không thể diễn tả theo cách thông thường.

Hiện tượng thần ẩn, những tin đồn về lời nguyền, bàn tay đã nắm chân Tsuiki, kẻ đã đóng đinh vào tay Hashigami.

Có quá nhiều thứ không thể giải thích được.

Hirose nhìn chăm chú Takasato.

Anh không thể không tin những chuyện này không liên quan đến nhau. Tất cả đều được liên kết, trung tâm là Takasato.

“Không có lý do gì...”

Nghe Takasato thì thầm với bản thân mình, Hirose nghiêng đầu. Takasato chỉ nhìn vào khoảng không với gương mặt vô hồn.

“Không có lý do gì để cậu ấy phải chết.”

Hirose không trả lời. Takasato cũng không nói gì hơn.

* * * * *

Nó chạy trên con đường đêm. Nó chỉ là một đứa học sinh lớp 6 đang sống một cuộc sống vô cùng bận rộn. Mẹ bảo việc của trẻ con là phải học. Đúng vậy, chỉ là việc ấy hơi bị gian khổ một chút, nó càu nhàu trong đầu mình.

Lâu lâu, cha lại ở lại làm thêm giờ và không về nhà vào buổi tối. Nó vẫn nhớ cha từng nói làm việc trên 12 giờ một ngày thật chịu không nổi. “Ừ, vậy mà mình học đến tận 13 tiếng một ngày.” Nó thì thầm với bản thân mình. Sau giờ học chính ở trường còn phải học thêm. Mẹ thường nói bây giờ cố gắng một chút, ngày sau sẽ dễ chịu hơn. Nó luôn thấy cái suy nghĩ ấy thật kỳ cục. Sau khi lên cấp Hai, nó cũng sẽ giống như chị hàng xóm thôi, học thêm đến tối mịt, rồi đến cấp Ba, lại học thêm. Sau đó, khi lớn lên và đi làm thì phải làm thêm để kiếm tiền.

“Làm việc đến chết thì đâu có được hưởng bảo hiểm.” Nó thì thầm với bản thân mình, dù chính nó cũng không hiểu câu ấy có ý nghĩa gì, chỉ là một câu than thở nó thường nghe ở lớp học thêm.

Thật ra, nó cũng không hẳn bất mãn với tình trạng này. Đến trường học thêm là chuyện đương nhiên, nó còn phải thi vào trường điểm cấp Hai, việc này đồng nghĩa với nó vẫn còn một cơ hội mong manh. Tuy nhiên, nó vẫn ghét phải về nhà trễ thế này. Nếu đi con đường tắt từ ga tàu điện về nhà thì sẽ không xa lắm, chỉ có điều, một bên đường là bức tường đất của ngôi đền khiến nó cảm thấy khó chịu. Hơn nữa, mùa này, ở trường luyện thi của

nó cũng truyền nhau nhiều chuyện ma. Hôm nay, ở giờ ăn trưa và trên tàu điện, nó đã nghe nhiều chuyện chẳng dễ chịu cho lắm.

Vì thế nên, thành thật mà nói, có rất nhiều chỗ nó chỉ muốn đi thật nhanh qua thôi. Sau khi rẽ phải từ chỗ cột đèn trước ga tàu điện, sau đó lại rẽ ở cột đèn tiếp theo, nó đến một con đường một chiều. Đi trên con đường này được một lúc, nó đến một cây cầu đá bắc qua một con kênh, đó là con đường ven đền thờ.

Bên phải là bức tường đất cao 50 mét thẳng tắp, bên trái là rừng tre. Nó khẽ rùng mình. Để lấy thêm chút can đảm mà đi tiếp, nó quật chiếc cặp thật mạnh.

Sau khi nó vừa qua cầu vài bước, có một âm thanh xào xạc phát ra từ rừng trúc. Nó giật mình dừng lại và nhìn về hướng ấy. Lẽ ra, nếu không nhìn thấy gì thì nó đã bỏ chạy thật nhanh, nhưng nó lại thấy lưng của một con chó trắng. Nó thở phào nhẹ nhõm, trút xuống gánh nặng trên vai. Nó cảm thấy hơi xấu hổ vì đã sợ hãi đến thế. Tuy nhiên, vẫn còn một tiếng xào xạc khác, nó bình tâm và lại nhìn về nơi thanh âm ấy vang lên.

Thân ảnh con chó bị cỏ dưới rừng trúc che đi một phần nên không nhìn rõ, tuy nhiên, nó vẫn thấy được bộ lông trắng cũng như kích thước của con chó và nhận ra còn một người khác đang đuổi theo con chó ấy. Nó nhớ lại con chó shiba ở nhà và việc đưa chó đi dạo phiền phức đến nhường nào.

Người xuất hiện từ rừng trúc là một chị gái còn rất trẻ. Chị ta đi ra từ trong bóng tối như đang bảo vệ con chó, rồi đột nhiên ngẩng mặt lên khi nhận thấy có người nhìn mình. Trông chị gái này cứ như bước ra từ chương

trình truyền hình về năng lực siêu nhiên nó hay theo dõi, một đội viên bận bộ đồng phục màu hồng.

Sau khi nhìn con chó, chị gái ấy đi về phía nó. Nhìn gương mặt của chị ta, nó biết chị ấy đang muốn nói gì. Chị gái dừng lại.

Khi đến bên đường thì cái nhìn của chị ta đã xoáy hết vào nó, cả thân hình bất động. Đầu tiên, nó kiểm tra xem chị kia có chân hay không, rồi nó nhìn lên và thầm nghĩ đó đúng là một chị gái dịu dàng.

“Em có biết kỳ không?” Giọng nói ấm áp của chị vô cùng buồn bã.

“Kỳ là gì? Cây không lá?”

“Thái Kỳ.” Chị gái cúi đầu nhìn nó.

“Em chưa từng nghe qua. Có quan trọng lắm không?”

Chị gái gật đầu, trông như muốn khóc. Trong đầu mình, nó nghĩ ra là vì thế nên chị ấy mới tìm kiếm ở chỗ hoang vắng vào cái giờ trể thế này.

“Rất quan trọng. Chị đã tìm lâu rồi. Em không nghe nói gì sao?”

“Không, không có gì. Mà đó là gì thế? Biết đâu mấy đứa bạn em biết.”

Chị gái mỉm cười. “Đó không phải thứ gì mà là một con thú.”

Nó hướng mắt về phía rừng trúc. Con chó vẫn đang dầm rột roạt, có lẽ chị này đang tìm vợ hay chồng nó.

“Chó à? Tên là ‘Kỳ’?”

Chị ta gật đầu. “Thái Kỳ là tên cậu ấy.”

Cậu nghiêng đầu nghi ngờ. “Em chưa từng nghe qua chuyện như thế, nhưng em sẽ hỏi mấy bạn trong trường. Là chó chị nuôi ư? Giống gì thế?” Nó hỏi.

Chị gái lắc đầu. “Không phải chó, mà là kỳ.”

Nó không hiểu.

“Kỳ của Thái Vương.”

Nó chẳng hiểu cái chị gái này đang nói gì nữa. “Em chưa từng nghe qua con kỳ nào cả. Trông nó thế nào?”

Chị ta lắc đầu. “Chị không biết.”

“Chị không biết?”

Chị ấy gật đầu. “Hình dáng của mọi thứ đều bị bóp méo nên chị không biết cậu ấy trông như thế nào.”

Nó nghĩ mấy lời của chị này thật lạ kỳ. “Thế thì làm sao mà tìm được?”

“Có dấu vết để lại.”

Nó nhìn về phía con chó với cái mũi thò ra từ đám cỏ.

“Như mùi?” Vì thế nên chị này mới mang theo chó.

“Ánh sáng. Bình thường, chị có thể nhìn rõ nhưng dấu vết của Thái Kỳ mờ nhạt đến độ gần như biến mất nên chị không biết cậu ấy ở đâu.”

Nó nghiêng đầu. Dù cố gắng thế nào thì nó cũng chẳng hiểu nổi chị này đang nói đến chuyện gì.

“Có lẽ cậu ấy đã ngã bệnh...”

“Ừ...” Nó trả lời một cách ngần ngại vì không biết phải hỏi đáp thế nào.

Chị gái ấy thở dài và cảm ơn nó, sau đó đi về phía rừng trúc. Nó nhìn chị ta rời đi và cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Bóng dáng chị ta tan vào khu rừng. Khi đi ngang qua con chó, chị ta dịu dàng nói gì đó với nó, bộ lông con chó rung rinh.

Chị ta băng qua cỏ và đi về phía bức tường, sau đó biến mất cùng con chó như bị hút vào đó.

Nó thét lên rồi chạy thật nhanh về nhà.

ĐỨA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 5

5.1:

Ngày hôm sau bắt đầu bằng buổi họp sáng đối với toàn trường. Các giáo viên thông báo việc Iwaki đã qua đời và Đại hội Thể thao dự định diễn ra tuần sau cũng đã bị hủy bỏ.

Sau buổi họp, các lớp quay về học bình thường theo thời khóa biểu, tuy nhiên, những cuộc họp nhỏ vẫn thường xuyên diễn ra nên một số tiết đã trở thành giờ tự học. Hirose được thông báo rằng thực tập sinh không phải dự họp nên anh không có việc gì làm ngoài ngồi ở văn phòng nhìn vu vơ. Nếu đến phòng nghỉ của giáo viên tập sự thì chủ đề trò chuyện chỉ toàn về Iwaki, cứ nghe hết câu hỏi này đến câu hỏi khác khiến anh cảm thấy thật phát ngấy.

Tâm trạng của lũ trẻ cũng không ổn định lắm, chúng cứ như đang tham dự một buổi tưởng niệm. Vào lúc sáng, khá đông người, có lẽ là giới truyền thông, đã tụ tập trước cổng trường. Giáo viên và học sinh đều có cái nhìn khác nhau về họ. Nhà trường tìm mọi cách để học sinh không bị giới truyền thông quấy rầy, cũng như để lũ trẻ không nói những điều không nên nói, trong khi đó, khá nhiều đứa lại cố tình cho phép phóng viên tiếp cận mình và vui vẻ trả lời những câu hỏi được đặt ra. Những đứa như thế khiến cái bầu không khí ồn ào nhưng lại tràn đầy bất an lan khắp toàn trường.

Áp lực của lớp 11-5 và 11-6 còn nặng nề hơn, rất nhiều học sinh nghỉ học. Điều làm chúng đau khổ không phải vì cái chết của một bạn học mà là cái sự thật là chúng đã giết chết một đứa bạn cùng lớp. Ngay cả cảnh sát cũng đến trường thẩm vấn về những chuyện đã xảy ra, một số đứa đã trốn vào phòng y tế hoặc những chỗ khuất để tránh mặt. Máu đã nhuộm đỏ giày và vớ chúng nên phần lớn học sinh có liên quan đều hoảng sợ, cho dù có khuyên răn thế nào thì cũng không chịu rời khỏi chỗ trốn.

Hirose chỉ thẫn thờ nhìn ra cửa sổ. Một bóng dáng nhỏ bé trên lớp cát trắng của sân thể thao, là một ụ cát nhỏ vừa được đắp lên, phía trên là vài bông hoa tươi.

Iwaki trông thật kinh khủng khi ra đi. Ngay cả nhân viên cứu hộ cũng khó khăn lắm mới nhìn được vào mặt cậu. Anh đã nghe thấy mẹ Iwaki chạy vội đến bệnh viện vào liên tục hỏi: “Có thật là con trai tôi không?”

Cứ nghĩ về chuyện ấy là lòng Hirose lại cảm thấy trống rỗng. Lúc ấy, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, ủy viên Hội Học sinh, Gotanda hốt hải chạy vào.

“Thầy Goto đâu rồi?” Cậu vừa thở hỗn hển vừa hỏi. Bộ đồng phục nhàu nát và dơ bẩn như vừa trải qua một tai nạn, gương mặt hốt hoảng chứng tỏ việc xảy ra không hề bình thường.

“Thầy đi họp rồi. Có gì không?”

“Làm ơn ngăn chúng lại. Cái lũ ấy muốn treo cổ Takasato.”

oOo

Hirose chạy thật nhanh đến lớp 11-6. Đến hành lang tầng hai, anh chỉ thấy một vài học sinh đang tu tập thành từng nhóm. Anh đẩy chúng ra và chạy vào lớp, bên trong là một bức tường người đang nhìn về phía cửa sổ.

“Các em làm gì vậy?”

Vài đứa quay lại nhìn anh, nhưng không một ai trong số chúng tỏ ý định giải tán. Cách đó không xa là vài gương mặt tái mét khác đang đứng lộn xộn. Trên mặt một số đứa có vết bầm như vừa bị đánh.

“Dừng lại!” Hirose nắm lấy bả vai đứa học sinh đứng trước mình, cố gắng ép chúng tản ra bằng cách tấn công từ phía sau.

“Tránh ra!” Một đứa hét lên giận dữ và lườm Hirose. Cả phòng học chìm trong sát khí.

“Dừng lại!”

Hirose cố gắng đẩy những đứa xung quanh ra nhưng lập tức nhận được vô số cú đấm từ những gương mặt dữ tợn.

“Takasato!”

Takasato đang đứng trước bức tường người. Hirose thấy một số đứa đang xô đẩy cậu.

“Mày giết cậu ấy, phải không?”

“Là mày, là mày?”

Hirose biết chúng nó đang nói về Iwaki. Anh muốn thét lên mọi chuyện không phải vậy, nhưng một đứa đã thụi vào ngực anh khiến Hirose đau đến nhất thời không nói nổi.

“Thực tập sinh thì đừng xen vào việc của người khác!”

Chân Hirose mềm đi. Khi anh đang khuỵu một chân xuống, có đứa đã cố tình đá anh.

“Takasato, mày là cái quái gì thế? Mày có thật là người không?”

Không có câu trả lời, cũng có thể là do cơn mưa dầm dã xung quanh mà Hirose chẳng thể nghe được gì.

“Iwaki nói chẳng có nguyên rủa gì cả, nhưng mày nhìn xem, cậu ấy chết rồi!”

Qua chân đám đông, Hirose thấy Takasato đã bị dồn về phía cửa sổ. Sự kích động của đám học sinh đã lên đến đỉnh điểm. Bầu không khí nguy hiểm tràn khắp nơi.

“Dừng lại!” Hirose cố gắng đứng dậy và đẩy lũ học sinh ra. Xung quanh, những cú đấm vẫn không ngừng giáng vào anh.

“Thầy định giúp con quái vật này sao? Chẳng giúp gì được đâu, Iwaki chết rồi.”

“Các em có biết mình đang làm gì không?”

“Biết chứ!” Một cú đá thẳng vào anh.

Khi Hirose cảm thấy cơn đau chạy qua khoeo mắt mình thì một dòng chất lỏng ấm đã tràn ra từ mũi anh. Anh cố đẩy lũ học sinh ra để tiến về phía trước. Sàn nhà cứng đến nỗi anh chẳng thể nào đứng dậy được nữa. Anh yếu ớt chống trán xuống đất trong khi trên vai là hai bàn tay đang giữ lấy anh. Tuy cố gắng chống đỡ nhưng Hirose đã không còn đủ sức cử động.

Takasato nhìn Hirose như muốn chạy ngay về phía anh, nhưng cậu đã bị những đứa xung quanh giữ lại.

“Xin lỗi đi!”

Một đứa đẩy Takasato, một đứa khác túm lấy cổ áo cậu.

“Xin lỗi Iwaki đi! Vì mày mà tui tao bị dính vào.”

“Quỳ xuống và thề rằng những chuyện thế này sẽ không xảy ra nữa.”

Một đứa đẩy Takasato xuống và ép cậu phải dập đầu lại. Một đứa khác nắm lấy tóc cậu, đẩy đầu cậu xuống đất. Takasato, vốn trước giờ không hề phản kháng, đã thét lên: “Không!”

Khi âm thanh ấy vang lên, khắp nơi tràn đầy sát khí.

Takasato đẩy bàn tay đang ấn cậu xuống và lách người khỏi những đứa đang ép buộc mình, áp sát người vào cửa sổ. Một lực kỳ lạ đã khiến cậu có thể thoát khỏi đám người đang giữ lấy mình và đứng dậy, trông cậu như đang vô cùng sợ hãi.

“Không ư? Mày không định xin lỗi ư?”

“Mày đã giết người đó. Mày không cảm thấy gì sao?”

Takasato mở to mắt. Máu chảy ra từ mặt cậu, nhưng cậu chỉ thét lên: “Đừng ép tôi! Tôi không thể!”

Xung quanh nổi lên một tràn chửi mắng. Một vài đứa đã đến gần, tiếp tục đẩy và đánh Takasato.

“Dừng lại.” Giọng Hirose khàn đi, anh đã vô cùng choáng váng.

Anh đẩy bàn tay đang giữ lấy mình ra và tự nói với bản thân rằng dù thế nào thì cũng phải đứng dậy, nhưng anh đã không còn giữ nổi thăng bằng.

Anh thấy Takasato bị đẩy ra ngoài cửa sổ. Đôi mắt cậu tràn ngập kinh hãi, nhưng cậu cũng không hề chống cự. Trông cậu sững sờ đến độ quên cả mọi việc.

Không được. Hirose nghĩ. Không thể nào. Anh không thể để chúng trở thành kẻ tấn công. Vì chính bản thân chúng, không thể được.

Trả thù là không tốt.

Trả thù, trả thù, trả thù là không tốt.

“Dừng lại!” Hirose hét lên.

Nhưng đã quá trễ. Cái thân thể không chống cự của Takasato đã biến mất ở cửa sổ. Xung quanh là tiếng reo hò.

5.2:

Một lúc sau, những giáo viên khác chạy đến. Hirose đã hoàn toàn rơi vào trạng thái choáng váng, khó khăn lắm mới nhận thức được những chuyện đang xảy ra. Ai đó đã đỡ anh khi anh cố dựa vào tường bước đi, đôi khi anh lại đổ sập xuống, có lúc còn ói mửa. Sau khi một quãng đường dường như rất dài, anh cũng đến được Phòng Y tế và bất tỉnh.

Khi mở mắt ra, Hirose nhận thấy mình đang nằm trên giường bệnh, đầu anh vô cùng đau đớn khi cố quay lại. Khi đang ngồi dậy thì anh thấy Totoki.

“Cậu có sao không?”

“...Takasato sao rồi?”

Totoki đi về phía Hirose và ngồi xuống góc giường. Hirose thấy tai mình cứ rung chuông lên như đang đi trong đường hầm, mắt như bị một lớp sương mù bao phủ khiến anh không nhìn rõ. Ngay cả miệng cũng không thể mấp máy theo ý mình.

“Xe cấp cứu đưa nó đi rồi. Tôi không nghĩ nó bị thương nặng lắm đâu. Thật ra, cậu còn bị nặng hơn đó.”

Những lời của Totoki khiến Hirose an tâm hơn. Anh chớp mắt vài cái để nhìn cho rõ.

“Mấy giờ rồi?”

“Gần trưa. Cũng không lâu sau khi các thầy đem cậu đến đây.”

“Cho em cốc nước được không...?”

Miệng anh đắng nghét vì máu. Sau khi súc miệng bằng nước Totoki đưa cho, anh đã cảm thấy dễ chịu hơn.

“Mọi chuyện tệ quá.”

“Mấy đứa ấy đâu rồi?”

“Đang ở trong lớp để nghe khiển trách.”

“Còn thầy Goto?”

“Đến lớp rồi. Cậu nghỉ thêm chút nữa đi. Cậu đã ới mưa, phải không? Đầu còn đau không? Còn thấy buồn nôn không?”

“Không... Em không sao.” Hirose ngồi dậy và thấy cả người đau điếng, nhưng anh đã hết choáng váng.

“Cậu nên đến bệnh viện thì hơn.”

“Em sẽ đến sau khi lo xong việc.” Hirose xuống giường. Anh đứng dậy và kiểm tra cơ thể mình. Không sao, anh có thể đi được. “Cảm ơn anh.”

“Cậu nên đến bệnh viện.”

“Em sẽ đến.” Hirose cúi đầu và rời Phòng Y tế.

oOo

Hirose gặp thầy Goto đang trở về từ lớp học.

“Còn sống à, anh chàng đẹp trai?”

Nghe thấy thầy Goto đùa mình, Hirose khẽ cười và nhìn xuống. Thầy Goto cười khan và vỗ vai anh.

“Tệ thật!”

“Là lỗi của em, em đã ở đó.”

“Người bị thương không nên nghĩ nhiều đến chuyện này. Dù gì thì về đi, mau đến bệnh viện. Bị đánh vào đầu dẫn đến ói mửa là nguy hiểm lắm.”

“Em xin lỗi...”

“Không phải do em. Từ lâu, thầy đã biết chuyện này nhất định sẽ xảy ra.”

Hirose nhìn thầy Goto, ông cười khở. “Đây là cách mạng vũ lực. Takasato đã đem đến nỗi sợ hãi, thầy biết một ngày nào đó chúng sẽ đứng lên.”

“Chúng nó sao rồi?”

“Đang bị giáo vụ chủ nhiệm giáo huấn một trận ra trò. Có nguyên rủa gì hay không thì làm sao chúng hiểu chứ? Nhưng trước khi chúng ta biết chuyện thì tình hình đã trở nên nghiêm trọng. Trong mắt chúng, chúng chỉ đang tự bảo vệ mình một cách hợp pháp. Càng quở trách thì chúng càng không xem ra gì, cứ như trách mắng cho xong vậy.”

“Có lẽ thế...”

“Dù sao thì mau đến bệnh viện đi. Em chẳng thể giúp được ai trong tình trạng này đâu.”

Hirose gật đầu rồi cúi đầu, bất chợt hỏi: “Thầy có biết Takasato được đưa đến bệnh viện nào không?”

“Nghe nói là Hội Chữ thập đỏ. Thầy cũng không hiểu sao nó lại bị đưa đi xa như vậy, có lẽ do bị thương không nặng lắm. Nó chỉ rơi từ lầu hai xuống thôi.” Rồi Goto cười khở. “Nếu đến Hội Chữ thập đỏ thì tiện thể khám luôn đi, được chứ?”

Hirose gật đầu rồi đi xuống hành lang.

oOo

Hirose quay lại văn phòng khoa để lấy túi xách. Vừa mở cửa ra, anh đã thấy vài đứa bên trong.

“Các em ở cả đây à...?”

“Anh Hirose có sao không?” Người đầu tiên chào anh là Hashigami.

“Không sao. Nghe tin nhanh nhỉ!”

“Có chuyện gì lớn là mọi người biết cả thôi. Anh muốn uống gì không?”

“Nước nhé.” Hirose mệt mỏi thả mình xuống một chiếc ghế. Trong tình trạng này, trở về từ khu văn phòng đã là một nỗ lực lớn đối với anh.

Một ly nước đầy được đặt xuống trước mặt Hirose. Nozue nhìn anh. “Mặt thầy trông ghê quá, có thật là không sao không?”

“Ừ.” Hirose trả lời và thấy một đóa hoa cúc trên bàn. “Ai đem đến thế?”

“Là em.” Nozue trả lời. “Lúc nào em cũng cảm thấy như anh Iwaki vẫn còn ở đây nên em đem chúng đến từ lớp học.”

“VẬY Ờ...” Hirose nhẹ nhàng sờ mấy bông hoa cúc và nhìn quanh phòng. Sakata không có ở đây.

“Sakata đâu rồi?”

“Anh Hashigami tổng cổ ảnh ra rồi.”

Hirose nhìn Hashigami và nhúu mày.

“Trông thằng đó vui lắm nên em bảo nó ra ngoài, chẳng phải chúng ta đang để tang sao?”

“Ừ.” Hirose gật đầu. Vì thế nên mấy đứa này mới ở đây.

“Em nghe nói hôm nay, tang lễ của anh Iwaki sẽ được tổ chức. Thầy Hirose có định đi không?” Nozue hỏi.

Hirose gật đầu.

oOo

Một lúc sau, Hirose rời trường. Anh đón một chiếc taxi đến bệnh viện. Bàn tiếp tân đã đóng cửa nên Hirose dùng lý do đó để biện minh cho việc mình không khám bệnh. Anh hỏi thăm phòng của Takasato. Cậu được đưa đến phòng bệnh trên tầng sáu. Hirose khẽ gõ nhẹ và mở cửa. Chỉ có một tấm màn ở góc phòng bị kéo xuống. Anh nhìn quanh và gật đầu chào những bệnh nhân cùng phòng. Khi đến góc phòng, anh nhẹ nhàng kéo tấm màn lên.

Anh mở to mắt rồi nhanh chóng nhắm lại.

Takasato đang ngủ với một tay thả xuống giường. Một bàn tay trắng đang nắm lấy tay cậu.

Vậy là Takasato?

Bất chợt, cảnh tượng khi ấy nhanh chóng hiện về. Một bóng dáng đang đứng kế bên cửa sổ tòa nhà.

Nhìn gần, cánh tay ấy rất hoàn mỹ, như cánh tay mềm mại của một phụ nữ xinh đẹp như được làm bằng đá trắng. Tuy nhiên, không hề thấy dấu vết nào của chủ nhân của nó ở dưới giường. Trước khi Hirose kịp định thần lại, cánh tay ấy vội vàng buông tay Takasato ra và biến mất vào gầm giường.

Hirose bước tới và nghiêng người xem phía dưới có gì không. Tất nhiên là không có gì.

Hirose đứng ngậy người ra một lúc rồi hít vào thật sâu. Anh không biết có nên đánh thức Takasato hay không. Một bệnh nhân đằng sau đưa cho anh một chiếc ghế, có lẽ ông ta nghĩ Hirose đang loay hoay tìm ghế.

“Cảm ơn ạ.” Hirose gật đầu, kéo rèm ra rồi nghĩ về Takasato.

oOo

Takasato nhanh chóng tỉnh lại, có lẽ cậu không ngủ sâu lắm. Sau khi nhận ra Hirose, cậu mở mắt rồi ngồi dậy.

“Em có sao không, Takasato?”

“Không sao. Em xin lỗi.” Takasato hơi cúi đầu.

“Không phải lỗi của em. Đừng nghĩ về chuyện đó nữa.” Nói đến đây, Hirose nhớ lại hôm qua, khi đó, anh cũng nói những câu thế này. “Vết thương sao rồi?”

Takasato lắc đầu. “Không nặng lắm. Chỉ là vài vết trầy xước do té xuống thôi.”

Tuy là chỉ là lầu hai, nhưng lầu hai của trường này cũng khá cao. Hơn nữa, phía dưới là đường dành cho người đi bộ nên còn thấp hơn một tầng lầu, bên đường là bãi đỗ xe đạp. Takasato đã ngã xuống đám bùn kế con dốc chỗ bãi đỗ xe. Ngã xuống từ ba tầng lầu mà không sao thế này thì quả thật khó tin.

“Tại sao em không chống cự lại?”

Takasato không hề chống cự, việc này khiến Hirose cứ suy nghĩ mãi. Takasato định nói gì đó nhưng rồi lại lắc đầu, chỉ đơn giản trả lời bằng một giọng đều đều. “Em hơi sốc.”

Hirose đứng dậy và vỗ vai Takasato, người đang im lặng nghiêng đầu.

“Em có phải nhập viện không?”

Takasato cúi đầu, trông có vẻ gặp rắc rối.

“Không... Bác sĩ bảo em về nhà được rồi, nhưng...”

“Nhưng...”

Xem ra chuyện này khiến Takasato khó nói. “Không ai đến đón em cả.”

Hirose cúi đầu rồi nói: “Chờ một chút.”

Sau đó, anh rời phòng bệnh.

oOo

Hirose đến phòng y tá và giới thiệu mình là ai, sau đó, anh cẩn thận hỏi: “Em Takasato về nhà được chưa ạ?”

Một y tá lớn tuổi bối rối nói: “Em ấy vẫn còn vị thành niên nên phải có người giám hộ đến thì mới được.”

“Không ai đến sao?”

“Vâng. Chúng tôi đã gọi rồi, nhưng mẹ nó chỉ bảo là hiểu rồi. Sau đó, chúng tôi gọi thêm vài lần nữa nhưng không ai bắt máy.”

Hirose chau mày.

“Quả là đáng lo. Gia đình cần phải mang thẻ bảo hiểm đến và điền vào mẫu này, còn tiền thuốc men nữa.”

“Xin cho tôi xem qua ạ.”

“Thật ư? Chúng tôi rất cảm kích việc này.”

Bà y tá thở phào nhẹ nhõm. Anh cầm lấy hóa đơn và cho vào túi. Trong hành lang, anh gọi điện cho thầy Goto rời rời bệnh viện.

5.3:

Hirose về nhà thay bộ quần áo dính máu ra rồi đến nhà Takasato, tuy anh có mang theo áo khoác nhưng nó không đủ để che các vết máu.

Nhà Takasato nằm ở phố cũ gần biển. Đó là một khu nhà được xây dựng từ thời trước, tuy được duy trì rất tốt nhưng vẫn không che được cái không khí tối tăm.

Cánh cửa đóng chặt nhưng không chốt lại nên Hirose tự mở cửa vào. Những bước đi đá dẫn vào nhà trên khu vườn đầy sỏi. Anh đến cổng chính và bấm chuông. Bên trong lập tức có người trả lời. Sau khi Hirose tự giới thiệu mình là ai, anh nghe thấy tiếng bước chân và cánh cửa mở ra.

Người thò đầu ra là một phụ nữ trung niên. Anh nhận ra ngay đó là mẹ Takasato. Bà đứng ở hành lang với ánh mắt như đang dò xét và hỏi: “Xin hỏi cậu đến đây có việc gì?”

Hirose cảm thấy nghi ngờ và giải thích những chuyện đã xảy ra. “Bệnh viện bảo sao lâu quá mà không thấy người giám hộ đến nên em ấy không thể xuất viện và về nhà...”

Bà nhẹ nhàng đặt tay lên trán. “Xin hãy bảo nó tự mình về đi.”

Hirose cảm thấy hơi kinh ngạc. Cho dù anh cố gắng nghĩ tốt thế nào thì những gì người phụ nữ này nói chẳng giống thái độ của một người mẹ đối với việc con trai mình vừa ngã xuống từ cửa sổ tầng hai và được đưa đến bệnh viện gì cả.

Sau khi để lại những lời này, bà quay lưng đi, định đóng cửa. Hirose lập tức ngăn lại.

“Xin lỗi, nhưng viện phí...”

“À...” Bà tròn mắt rồi rồi bất đắc dĩ mời Hirose vào nhà.

Anh bước đi trên hành lang bụi bặm và đến một căn phòng trải ba tấm chiếu tatami.

“Bao nhiêu?”

Cảm thấy hơi bức mình, Hirose rút tờ hóa đơn ra và đưa cho bà.

Chẳng lẽ bà ta coi mình là người của bệnh viện đến thu tiền?

“Tôi nghĩ họ còn cần cả thẻ bảo hiểm.”

“Để tôi đi lấy.”

“Chờ đã.” Hirose gọi người phụ nữ đang vào trong lại. “Tôi không phải đến đây để đòi tiền chị. Tại sao chị không đến bệnh viện?”

Bà ta ngậy người ra một lúc khi quay lại rồi thở dài một hơi. “Tôi bận lắm. Tôi biết là phiền cậu, nhưng cậu đến đó thay tôi được không?”

“Trông chị cũng không bận lắm.” Lời Hirose đầy bức dọc. Anh chẳng hiểu đây là cái thái độ gì của một người mẹ.

Bà ta bất chợt quay lại và trừng mắt nhìn anh như kẻ thù. “Nếu nó muốn về thì cứ tự mình mà về.”

Nghe thấy tiếng quát này, Hirose lập tức sững sờ đến không nói nổi.

Bà ta chỉ về phía Hirose và nói: “Nếu cậu muốn đưa trẻ ấy thì sao không đi mà đưa nó về nhà? Tôi bận lắm.”

Giọng bà đầy kinh thường. Thay vì tức giận, Hirose lại cảm thấy ngạc nhiên. Anh chẳng hiểu sao bà ta lại kích động đến thế.

“Mẹ à, bé Takasato nhà mình đang bị thương đấy, mẹ có biết không?”

“Thì sao?” Bà ta hung hăng đáp lại.

Cơ khó chịu lập tức chạy dọc khắp người Hirose. Anh không nhịn được và nói thẳng những gì mình nghĩ. “Chị có phải mẹ em ấy không?”

Bà ta nhìn Hirose. “Tôi...” Chân bà dậm mạnh. “Tôi không quan tâm đứa trẻ ấy có về hay không. Nếu nó muốn về thì tôi không cản, bởi vì tôi là mẹ nó.”

Có lẽ khi hỏi cứng họng là sao thì đó lời chính là cảm giác của mình lúc này. Hirose trầm nghĩ. Anh sốc đến ngậy người ra trong khi người phụ nữ kia đi nhanh vào trong rồi trở lại phòng khách với thẻ bảo hiểm và một phong bì.

“Tại sao?” Hirose không thể không hỏi. Bà ta bước xuống hành lang bụi bặm bằng đôi chân trần và dúi những thứ ấy vào tay Hirose. Anh liền rút tay lại.

“Nó khác người.” Bà nhìn Hirose. “Lại có người chết nữa, phải không?”

Hirose nhất thời không hiểu lắm.

“Lại có bạn học của nó chết nữa, phải không? Vì đứa trẻ ấy.”

Hirose thở nhẹ. Tay bà nắm thành nắm đấm, cả người run lên như một đứa con trẻ giận dữ.

“Bộ cậu nghĩ đây là lần đầu ư? Người ta coi chúng tôi là sát nhân đấy.” Nước mắt bà rơi lã chã, giọng điệu như đang nguyên rủa. “Chúng tôi phải trốn chui trốn nhủi trong nhà thế này, tất cả đều là vì đứa trẻ ấy.”

“Đó không phải lỗi của Takasato!” Hirose thét lên.

Quá đáng, anh nghĩ. Cho dù cả thế giới đều đổ tội lên đầu một đứa trẻ thì chẳng phải cha mẹ sẽ tìm mọi cách bảo vệ nó sao?

“Ai cũng nói thế cả. Tất cả đều là vì đứa trẻ ấy. Ai cũng biết, ai cũng nói thế. Mà cho dù họ không nói thẳng thì tôi cũng biết.” Bà nói bằng giọng quả quyết. “Cậu có biết tôi và chồng tôi phải khổ sở thế nào vì nó không? Tất cả mọi người đều quay lưng lại với chúng tôi, còn con tôi thì bị bắt nạt.”

Từ ‘con tôi’ xé nát trái tim Hirose. Takasato từng nhắc qua mình còn một đứa em trai. Khi nói đến con tôi, chắc chắn bà ta ám chỉ đứa con trai nhỏ, và trong đấy không có Takasato.

“Vậy ngay cả mẹ cũng bỏ rơi em ấy à?”

“Tôi không biết.”

“Sao chị lại không biết? Chẳng phải đó là con chị sao? Chị có biết thái độ này sẽ làm tổn thương Takasato thế nào không?”

Bà ta cười. “Thằng bé ấy mà cũng bị thương sao? Tôi chưa từng ấy nó có gì đáng thương cả.”

“Ai là người quyết định? Có lẽ em ấy không tỏ ra thôi.”

“Vâng, tôi không biết. Tôi không biết nó nghĩ gì hết.” Bà ta lại cười bằng một giọng châm biếm. “Nó không cảm thấy gì cũng như chẳng nghĩ về việc gì cả, bởi vì nó thậm chí còn không phải con người.”

“Làm sao chị có thể nói thế?”

Bà ta cười khinh bỉ. Hirose chưa từng thấy nụ cười nào xấu xí đến thế.

“Đứa trẻ ấy chỉ là vật thay thế. Ai đó đã đánh tráo nó khi con tôi biến mất.”

Changeling. Khi nghe những lời này, Hirose lập tức lục tìm trong trí nhớ của mình. Anh chắc chắn mình đã từng nghe qua từ này trong sách tiếng Anh ở trường, là một câu chuyện cổ tích Ai-len. Chuyện kể rằng những yêu quái trong vùng sẽ đánh cắp những đứa bé xinh đẹp và thay thế bằng những đứa trẻ gớm ghiếc của những yêu tinh trăm tuổi.

Hirose cảm thấy như đang tận mắt chứng kiến cảnh cốt nhục tương tàn, khiến anh không biết nói gì hơn.

“Từ khi còn bé, nó đã rất kỳ lạ. Nhưng trước khi biến mất, nó là một đứa trẻ rất ngoan. Chúng tôi đã để cái vật thay thế ấy ở trong nhà mình và cho nó ăn ở, thậm chí đến trường. Tôi nghĩ hành động này của chúng tôi đáng được ngưỡng mộ.” Nói xong, bà vui mặt vào tay. “Tại sao, tại sao khi nó về, tôi không vứt cho nó một mối lửa...?”

Yêu quái ghét lửa và kim loại. Theo truyền thuyết, nếu đâm một mũi lửa vào cổ hòng vật thay thế thì nó sẽ trở lại thành đứa trẻ thật.

Hirose không còn nói nổi tiếng nào, bất chợt, bà ta ngấn đầu lên nhìn anh. “Làm ơn đừng kể lại cho nó những lời này.”

Hirose tròn mắt, nhất thời không biết trả lời ra sao. Bà ta bỗng đứng run rẩy vì sợ hãi.

“Đừng nói gì hết. Tôi xin cậu đấy.”

Đó là nỗi sợ Takasato. Cuối cùng Hirose cũng hiểu ra, và anh biết cả nhà này cũng thế.

Thật xa cách.

Hirose cảm thấy tim mình như thắt lại. Khoảng cách giữa Takasato và thế giới này thật xa xôi. Sau giờ học, Takasato cứ ở mãi trong lớp. Hirose nghĩ cậu ở lại trường không phải vì thích mà là vì cậu không có nhà để về.

“Tôi sẽ không nói gì.” Hirose thì thầm.

Bà ta đưa phong bì cho Hirose. Lần này, anh im lặng cầm lấy.

“Takasato...” Hirose cảm thấy mình nên nói điều này. “Có lẽ bây giờ em ấy tạm thời không về nhà thì tốt hơn.”

Bà ta nhìn anh nghi ngờ.

“Cho đến khi mọi việc ổn lại. Tôi sẽ chăm sóc em ấy, được không?”

Bà gật đầu, trông rất cảm kích, sau đó, quay lưng đi thẳng vào nhà.

Hirose bị bỏ lại căn phòng bụi bặm, anh đứng đó, không nói gì, cúi đầu một lúc, cảm thấy như muốn khóc.

5.4:

Sau khi trở lại bệnh viện, Hirose thanh toán viện phí rồi đến phòng Takasato. Tấm rèm ngăn các giường bệnh vẫn kéo xuống, anh mở một góc màn ra và thấy Takasato chỉ đơn giản ngồi trên giường nhìn tấm màn cửa.

“Nhìn màn cửa thú vị lắm sao?” Hirose hỏi đùa.

Takasato cũng cười. “Có bóng vài con chim sẽ đằng sau.”

“Ồ?”

Hình ảnh một cành cây in bóng lên tấm rèm cửa. Anh chẳng thấy bóng dáng gì trông giống chim chóc cho lắm, chỉ toàn cành và lá cây đung đưa trong gió. Khi Hirose vừa định hỏi xem chim sẻ ở đâu thì cành cây bất chợt rung rinh. Một chiếc bóng nhỏ bung lên, anh biết có gì ở đó. Trông chúng chỉ tròn tròn như lá cây, bay từ cành này sang cành khác. Trên cành cây đung đưa như bị gió lắc lư, anh có thể thấy vài con chim nhỏ, tất cả như đang quan sát một bức tranh bóng đổ mờ ảo.

Quả thật là có chim sẻ. Sau khi thấy chúng, Hirose quay lại nhìn Takasato. Cậu cũng nhìn Hirose như đang mong nhận được sự đồng tình.

“Đẹp thật.” Hirose nói.

Takasato mỉm cười và nhìn về phía tấm màn cửa. “Có ba con.”

Hirose nhìn về phía ấy, nhưng anh không biết con nào là con mình đã thấy ban nãy. Anh gượng cười và kéo lấy Takasato. “Thôi, đi nào! Thầy thanh toán viện phí rồi.”

Mặt Takasato liền tối sầm lại. “Em xin lỗi.”

“Thầy đã là đừng lo mà.”

Tuy đang bận đồng phục, nhưng áo cậu rất mỏng và trông khá thâm, không biết là do bị đánh hay do cú ngã mà trên áo còn có vài vết rách và máu khô.

“Mặc cái này vào đi.” Hirose đưa cho Takasato chiếc áo khoác đang cầm trên tay.

Cậu đứng lên và nhận lấy nó, rồi cúi đầu thật sâu.

oOo

Sau khi ghé qua phòng y tá để tạm biệt, họ rời bệnh viện và đi bộ đến một trạm xe điện gần gần đó. Takasato lại cúi người và chuẩn bị rời đi.

“Em định đi đâu thế?” Hirose vừa hỏi vừa nhét đồng xu vào máy, mua hai vé tàu cùng một điểm đến.

“Về nhà ạ.” Takasato trả lời một cách uể oải.

Hirose thở dài. Takasato được đưa đến bệnh viện bằng xe cấp cứu nên không mang theo cặp sách, việc này đồng nghĩa với trên người cậu chẳng có tiền, chắc chắn cậu bé này định đi bộ về nhà. Mà cho dù đi xe điện đến trạm gần nhất thì cũng phải đi bộ nửa tiếng mới về được nhà, nhưng có lẽ đối với Takasato, những việc này không phải vấn đề lớn.

Hirose đưa vé tàu cho Takasato. “Đến nhà thầy đi. Phòng hơi nhỏ nhưng chỉ có mình thầy thôi. Đừng lo, không phiền phức gì đâu.”

Takasato nhìn Hirose một cách ngạc nhiên, mặc cậu thoáng tối lại khi đoán được những việc đã xảy ra. Cậu cúi đầu nặng nề và nói: “Em không thể.”

Hirose không quan tâm lắm đến hành động này và đẩy Takasato về phía trước. “Thầy chỉ có một tấm đệm futon thôi, nhưng mùa này thì chẳng cần lắm đâu, dù tỉnh dậy có hơi bị đau lưng một chút.”

“Thầy!”

“Nói chuyện này sau nhé.” Hirose thì thầm.

Takasato miễn cưỡng gật đầu rồi lại cúi người thật sâu. “Em xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi thầy.”

Tuy Hirose không nói ra, nhưng có vẻ Takasato đã hiểu mọi chuyện và đang nhìn anh một cách khổ sở. Những cuộc cãi vã thế này đã xảy ra bao nhiêu lần giữa mẹ con họ? Nghĩ đến đây, lòng anh cảm thấy rất buồn.

Hirose sống ở vùng ngoại ô, nhà anh nằm ở tầng hai của một khu căn hộ đối diện đập nước ở cửa sông. Tường đập nước cao đến tận mái nhà nên khung cảnh xung quanh trông chẳng ra gì. Nơi đây là một khu dân cư san sát, tuy gần biển nhưng ở đây chẳng hề có gió, khiến cái nóng của mùa hè trở nên vô cùng khó chịu. Ưu điểm duy nhất là khu này khá rẻ và gần trường.

“Cũng không có gì nhiều.” Hirose vừa nói vừa vào nhà.

Trông Takasato như vừa thấy một điều xa lạ khi cậu nhìn vào trong nhà.

Căn phòng đầu tiên là nhà bếp rộng khoảng ba tấm chiếu tatami. Bên trong là một căn phòng rộng sáu tấm chiếu tatami, kế tiếp là nhà tắm ở chỗ trũng hơn.

Hirose không có thói quen mua sắm nên phòng ốc khá rộng rãi và sạch sẽ. Anh là người ghét sự lộn xộn nên luôn sống một cách đơn giản nhất. Có một chiếc tủ bát, nên anh không cần tủ quần áo. Trong căn phòng rộng sáu tấm chiếu tatami, anh có một chiếc bàn sưởi thay bàn, một kệ sách, ba chiếc rương kê tivi, đó là tất cả những vật dụng trong nhà.

“Tôi tàn quá hả?” Hirose cười khổ.

Takasato lắc đầu và hỏi: “Em nhìn ra cửa sổ được không?”

Hirose gật đầu và Takasato đi về phía cửa sổ. Bên ngoài một ban công nhỏ, phía xa là con đường chạy dọc đập nước. Bờ đường cao hơn cửa sổ nên có đứng ngoài ban công cũng không thấy gì nhiều ngoài những khối bê tông. Con đường nằm khá xa nên họ có rất nhiều ánh sáng nhưng lại chẳng có gió.

Takasato kéo rèm rồi nhìn ra cửa sổ, sau đó, xoay người và nhìn về phía kệ sách. Hirose thích đọc, nhưng lại không thích chất đầy sách vở trong phòng nên thư viện chính là lựa chọn của anh. Sau khi đọc xong một

quyển sách mới mua, anh lập tức xử lý nó nên trên kệ sách giờ chỉ còn toàn tập vở và vài quyển sách ảnh.

Takasato nhìn chiếc kệ sách như chưa từng thấy qua thứ nào thế này. Hirose cười khổ và nhìn lại cậu. “Lạ quá hả?”

Takasato gật đầu. “Đây là lần đầu tiên em đến nhà người khác.”

Thật cô đơn. Cậu thậm chí còn không có cả một người bạn để sang nhà chơi.

“Thầy phải đến trường đây. Em thích làm gì thì làm. Khi về thầy sẽ ghé qua nhà em, có cần gì không?”

Takasato nghiêng đầu và trả lời đơn giản. “Tập vở ạ.”

Hirose gật đầu rồi đưa Takasato chìa khóa dự phòng, sau đó, giải thích sơ lược về nhà mình rồi rời đi. Khi Hirose vừa ra khỏi phòng thì Takasato hỏi: “Em xem vở của thầy được không?”

Chẳng hiểu sao việc này lại gây ấn tượng sâu sắc với Hirose.

5.5:

“Mấy chỗ bị thương sao rồi?” Thầy Goto hỏi khi Hirose vừa bước vào văn phòng khoa.

“Xin lỗi vì đã khiến thầy lo lắng. Ổn cả rồi ạ.” Hirose cười nói. “Nhưng sợ rằng cả người em sẽ sưng phồng lên một thời gian.”

Ngôi trường trở nên im ắng sau giờ học. Lẽ ra vào lúc này, bầu không khí đã trở nên vô cùng rộn ràng để chuẩn bị cho Đại hội Thể thao sẽ diễn ra vào hôm sau.

“Còn Takasato?”

“Y tá bảo không nặng, chỉ là vài vết trầy xước thôi.”

“Ừ.” Thầy Goto gật đầu và rót cà phê vào tách cho Hirose.

“Mấy đứa kia sao rồi?” Hirose hỏi.

Thầy Goto đặt cái tách lên bàn và nhìn về phía chiếc tủ.

“Vẫn còn đang vắt óc ra nghĩ nên xử phạt chúng thế nào. Vừa có một cuộc họp, các thầy đã quyết định tạm thời sẽ không phạt chúng. Nếu xử hết cả lũ thì sáng mai lớp học sẽ trống rỗng.”

“Có lẽ vậy.”

“Hội đồng trường quyết định tạm thời xem việc này như một tai nạn, Takasato cũng nói mình vô tình ngã xuống.”

Hirose nhìn thầy Goto. “Em ấy bảo thế ư?”

“Em không nghe gì à?”

“Không ạ.”

Thầy Goto thở dài. “Mấy đứa đẩy nó xuống quả quyết rằng Takasato tự nhảy xuống, còn mấy đứa chứng kiến trong hành lang thì đều bảo Takasato bị xô xuống, nhưng trước khi được xe cứu thương đưa đi, Takasato đã nói mình trượt chân ngã xuống cửa sổ.”

“Vậy sao...?”

Thầy Goto lại thở dài.

“Nó không phải một đứa trẻ hư... Không hư, nhưng dường như nó có rất nhiều vấn đề.” Thầy Goto như tự nói với bản thân mình nên Hirose không trả lời. “Vì thế nên, trường hợp của em cũng được xem như tai nạn.”

Hirose nhìn Goto, ông nhú mày.

“Bị bạn cùng lớp ép chết, một nhóm học sinh kích động đã định treo cổ thiếu niên A. Thiếu niên A cảm thấy mạng sống của mình đang bị đe dọa nên cố thoát thân, kết quả là vô tình trượt chân rơi xuống cửa sổ. Một giáo viên thực tập cố gắng hòa giải bằng cách đẩy nhóm học sinh kia và vô tình bị thương.” Nói đến đây, ông chỉ về phía Hirose.

Hirose cười khố. “Em hiểu rồi ạ.”

“Xin lỗi.”

Hirose đành cười khan và nói: “Thầy Goto, Takasato sẽ ở nhà em một thời gian.”

Nghe đến đây, thầy Goto lập tức đặt chân xuống đất.

“Ý em là sao?”

“Em nghĩ tốt hơn Takasato không nên về nhà bây giờ. Em đã báo với mẹ cậu ấy.”

Thầy Goto ngạc nhiên đến nỗi há hốc miệng ra, Hirose giải thích mọi chuyện. Ông không thốt nên được lời nào.

“Thật là... Sao lại tự mình quyết định mọi chuyện như vậy?”

“Em xin lỗi.”

Goto nhăn trán. “Ít ra cũng phải giữ mình cho đến khi thời gian thực tập kết thúc.”

Hirose gật đầu. Thầy Goto nghiêm túc thở dài. “Thôi, lần sau chuyện đến nhà để thầy.”

“Thầy không tin em sao?”

“Không phải. Chỉ là thầy chưa bao giờ đến thăm nhà Takasato cả.” Hirose nhìn Goto, ông cười khan. “Thầy có sang một lần nhưng chẳng có ai ở nhà. Thầy đã gọi đến vài lần nhưng họ cứ bảo là bận lắm, bận lắm. Họ còn nói là đã gửi gắm con cái cho nhà trường thì cứ làm những gì cần làm với nó đi. Hồi thằng bé còn học lớp 10 cũng vậy, vì thế nên thầy chưa từng đến nhà Takasato bao giờ.”

Đến lượt Hirose thở dài.

“Lúc ấy, giáo viên chủ nhiệm của Takasato là thầy Ikuta đã phát điên lên.”

Hirose khẽ cười. Thầy Ikuta dạy tiếng Anh còn là thủ môn, ông rất nóng tính.

“Khi không biết phải xử sao với mẹ Takasato, thầy Ikuta đến đã đến chỗ là của cha nó. Ông ấy rất ngạc nhiên khi nghe cha nó bảo rằng đó là việc của người mẹ. Cuối cùng thì chẳng biết phải làm gì nữa.”

“Quả thật là có khả năng xảy ra việc này.” Hirose gật đầu.

“Thầy ấy bảo họ còn chẳng gọi tên Takasato.”

Hirose chợt nhớ ra mẹ Takasato chỉ gọi cậu là ‘đứa trẻ ấy’ chứ chẳng bao giờ gọi cậu bằng tên.

“Thầy nghĩ thầy Ikuta đã định đưa Takasato về nhà mình mấy lần nhưng việc ấy không ổn. Ở nhà thầy ấy còn hai đứa trẻ hiếu động khác, đưa Takasato về nhà sẽ khiến có tin đồn không hay nên thầy ấy đã suy nghĩ rất nhiều.

Hirose gật đầu.

Thầy Goto cười khố. “Không phải thầy chưa từng nghĩ đến việc đưa thằng bé đến nhà mình. Ai cũng nghĩ thế sau khi nói chuyện với mẹ nó. Nhưng ở nhà thầy còn một bà già cau có, mở miệng ra thì toàn mấy lời khó nghe.” Ông thở dài. “Thầy Ikuta đã rất quan tâm đến Takasato. Thật ra là nhờ thầy ấy nên Takasato mới được phân vào lớp của thầy.”

“Thầy làm thế được ư?” Hirose nghi ngờ.

Thầy Goto gượng cười. “Lúc nào cũng có cách... Có điều, thầy cũng không giúp được gì nhiều.”

Thầy Goto lại thở dài. Hirose cảm thấy như cả ngày hôm nay thầy chỉ toàn thở dài.

“Giá mà thầy giúp gì được cho em. Nhưng mà, ngay cả thầy Ikuta cũng mất...”

Hirose bật dậy. “Thầy nói gì vậy?”

“Em không biết sao?” Thầy Goto nghi ngờ hỏi lại.

Hirose lắc đầu.

“Chuyện xảy ra vào ngày bế giảng học kỳ thứ ba. Hôm ấy, thầy Ikuta đến chỗ thầy và nói: ‘Xin hãy chăm sóc Takasato.’, bởi vì thầy ấy vừa mất nó. Thầy cũng không biết thầy ấy vừa làm gì hay nói gì, nhưng chỉ biết là trên đường về nhà, xe thầy Ikuta tông vào lề đường. Nghe nói tại hiện trường không có dấu vết thắng gấp cũng như không có bằng chứng nào về việc tay lái bị bẻ đi. Có lẽ do thầy ấy vừa lái vừa ngủ gật.”

Hirose nhắm mắt lại.

“Ai đó chắc đã biết thầy Ikuta ra đi, để lại Takasato, đưa học sinh thầy ấy quan tâm nhất, nên trong đám tang, lũ học sinh gọi đó là lời nguyện.”

Hirose thở dài thật sâu.

Cả thầy Ikuta và Iwaki đều làm gì với Takasato nhưng không phải ý xấu, ngay cả Takasato cũng hiểu việc này. Tuy nhiên, họ đều mất mạng. Việc này không liên quan đến Takasato nghĩ gì. Họ đã vì Takasato và không đáng phải chết. Nhưng họ vẫn chết, tất cả đều đổ lên đầu Takasato.

Vì thế nên, Takasato mãi mãi cô đơn.

Thầy Goto lại thở dài một hơi. “Nó không xấu... Cũng không phải là một đứa trẻ hư, nhưng...”

5.6:

Hirose gọi về nhà Takasato từ trường và báo rằng mình sẽ đến lấy đồ đạc của cậu, sau đó rời trường.

Ngôi trường im lặng như bị một bầu không khí hoảng sợ bao trùm. Ngày mai, những giờ học sẽ lại tiếp tục như bình thường nhưng sẽ phải mất một khoảng thời gian dài để sân trường trở lại như trước.

Khi đến nhà Takasato, Hirose thấy túi xách đã được để sẵn ở sảnh, bao gồm một chiếc cặp và một chiếc túi du lịch. Anh mở chiếc cặp ra, bên trong là sách vở. Anh căn môi rồi quyết định nhấn chuông. Anh nhấn vài lần và kiên nhẫn chờ đợi nhưng bên trong vẫn không có câu trả lời. Những căn

phòng kế bên sảnh cũng được đóng kín bởi cửa sổ chống bão. Hirose thờ dài, cầm lấy hai chiếc túi xách rồi rời đi.

Lúc anh về nhà, mặt trời đã xuống núi, bầu trời nhuộm đỏ những ánh mây mỏng. Anh gọi cửa rồi mở cửa ra. Qua tấm kính, anh thấy Takasato đang ngồi bên cửa sổ xem sách.

Takasato ngẩng đầu lên và thấy Hirose, cậu lập tức gấp sách lại rồi đứng dậy. Sau khi xin lỗi, cậu cầm lấy túi hành lý trên tay Hirose.

“Thầy đã bảo là đừng lo mà.”

“Xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi nữa.”

Sau khi Hirose nói những lời này, Takasato khẽ cười.

Hirose giật mình. Tuy chỉ là một nụ cười yếu ớt nhưng anh cảm thấy Takasato đã mở lòng mình ra hơn. Tuy mẹ cậu đã nói thế nhưng Hirose vẫn không tin rằng Takasato hoàn toàn không có cảm xúc gì cũng như không nghĩ gì, chỉ là cậu không phải dạng người thể hiện tình cảm và suy nghĩ của mình, ngay cả ở nhà cũng vậy.

Hoàng hôn bao trùm lấy căn phòng. Hirose bật đèn lên, bên ngoài cửa sổ chỉ vừa trước đây còn sáng trưng, giờ đã tối đi.

“Ở đây chẳng có gì nên chán lắm, phải không?” Hirose nói.

Nhưng Takasato chỉ lắc đầu. Hirose nhìn quyển sách trên tay cậu và nhận ra đó là tập ảnh về cao nguyên Guiana.

“Em đang xem nó à? Đẹp nhỉ?”

Takasato gật đầu.

“Thầy cũng muốn một lần được tận mắt ngắm nhìn nơi ấy.” Hirose vừa nói vừa thay đồ.

Takasato trả lời: “Vâng.”

“Em cũng nghĩ thế ư?”

“Vâng.” Cậu gật đầu rồi nói: “Em muốn đến đỉnh Roraima.”

“À, thung lũng Thủy Tinh, phải không?”

Takasato mỉm cười. “Nơi có mê cung đá.”

“Mê cung đá?”

Hirose cúi xuống trước chỗ Takasato ngồi và nhìn vào trang sách. Anh thấy tấm ảnh của nơi Takasato gọi là ‘mê cung đá’ nhìn từ phía trên. Những vách đá với hình thù kỳ lạ như tạo thành một mê cung. Tuy trong ảnh, khu vực này khá nhỏ nhưng trên thực tế, nó là một mê cung khổng lồ rộng gấp mười lần sân vận động Tokyo Dome.

“Thật quen thuộc...” Takasato lẩm bẩm.

Hirose chăm chú nhìn mặt cậu. “Là mê cung này?”

Takasato gật đầu một cách thờ ơ. “Cao nguyên Guiana khiến em có cảm giác như... có lẽ là đã từng thấy qua.”

“Ý em là nơi em đã từng bị đưa đến trong khoảng thời gian biến mất?”

“Em không biết.” Takasato lắc đầu. “Cứ nghĩ về nó là em lại chẳng nhớ được gì.”

Nghe những lời ngập ngừng của Takasato, Hirose buộc mình phải nói dứt khoát hơn. “Đừng nản chí, rồi sẽ có ngày em nhớ được.”

Takasato muốn cười với Hirose, nhưng lại không cười nổi.

“Takasato, nghĩ nhiều cũng chẳng giúp được gì đâu.”

“Em chỉ cảm thấy mình phải nhớ lại. Em cứ nghĩ rằng nếu không nhanh chóng nhớ lại, sẽ có chuyện không thể cứu vãn xảy ra...”

Hirose chau mày, không biết phải nói thế nào.

“Em có cảm giác rằng mình đã quên một lời hứa vô cùng quan trọng, lời hứa mà em không được quên.”

Hirose treo áo lên móc lên rồi mở tủ bát, cho áo vào. Khi anh vừa định đẩy cửa lại thì nhận ra Takasato đang chăm chú nhìn mình, cậu đang nhìn phía dưới chiếc tủ bát một cách ngạc nhiên.

Nửa phần trên tủ bát được dùng để treo quần áo, phía dưới là kệ đựng sách. Takasato nhìn chiếc kệ sách bên trong như chưa từng thấy qua bao giờ.

Hai người nhìn nhau và Takasato hỏi: “Em xem qua được không.”

“Ừ.” Hirose tránh qua một bên.

Có hai chiếc kệ nhỏ bên trái tủ bát. Hirose dùng chúng để đựng mấy quyển sách mà anh chẳng biết giải quyết đi đâu. Anh bắt đầu sống ở đây bốn năm trước, khi bắt đầu học cao đẳng, nhưng trên chiếc kệ sách vẫn còn vài chỗ trống.

Takasato xem qua cái kệ sách nhưng không coi bìa sách mà chỉ vào bên trong. Hirose nhìn theo hướng tay cậu, treo trên vách tủ là một bức tranh.

“À... Thầy Goto đã vẽ cho thầy.”

Trong khung ảnh đơn điệu là một bức tranh màu nước vẽ một khung cảnh với những sắc màu calm lạnh hòa quyện vào nhau. Trên cánh đồng hoa trắng là con sông trong vắt chảy qua, phía xa là một phần của cây cầu trong suốt.

Đó là bức tranh thầy Goto đã vẽ cho Hirose khi anh kể cho thầy ghe về ‘thế giới ấy’. Ông đã dùng viết chì phác thảo và hỏi Hirose: “Có phải là cảm giác này không?” Hirose đã nói với thầy mình muốn bức tranh này nên ông đã thêm vào những màu sắc ấy để tạo cảm giác mong manh nhưng cũng vô cùng phức tạp cho bức tranh.

“Sao thầy lại treo nó ở đó?”

Hirose cười và chỉ về phía chiếc đèn bàn ở cái kệ phía dưới. “Chẳng phải khi ngủ thì phải trải đệm ra sao?” Hirose đưa tay tạo thành một góc vuông với chiếc kệ rồi chỉ về phía cái tủ bát. “Vì thế nên thầy cho gối vào đó, khi cần thì mở đèn đọc sách. Nghe có vẻ giống cách học của một gã lười, nhưng thật ra cũng không tệ lắm, phải không?”

Khi Hirose nói xong, Takasato mỉm cười và gật đầu.

oOo

“Takasato, em muốn ăn gì?” Hirose vừa hỏi vừa cho chiếc áo thun vào cái máy giặt ở ngoài ban công. Takasato nghiêng đầu, tỏ vẻ hối hận khi Hirose chỉ về phía áo cậu, ngụ ý bảo cởi ra để anh giặt cho.

“Cái gì cũng được ạ.”

“Em có thích món gì không?”

“Không có gì em không ăn được.”

“Tốt” Hirose mở nước vào máy giặt và cho xà phòng vào.

Takasato đã thay một bộ quần áo thoải mái hơn và đang đưa đầu ra ngoài ban công.

“Em không cần nó nữa đâu ạ, còn một bộ đồng phục khác trong giỏ.”

“Ừ.” Hirose vừa nói vừa chỉ về phía giỏ rác ngoài ban công.

Thật ra, khi một chiếc áo đã dính máu thì khó lòng mà giặt sạch được, chưa kể cái áo này còn bị rách vài chỗ. Với khả năng nội trợ của mình, Hirose cảm thấy như sẽ không thể làm nó trở lại như trước nên anh thấy nhẹ cả người khi nghe lời Takasato. Takasato mở nắp thùng rác ra và ngần ngại nhìn Hirose.

Hirose ngạc nhiên nhìn vào thùng rác, bên trong là chiếc áo anh đã ném vào lúc ban ngày. Nó đã dính nhiều máu đến độ anh chẳng muốn mặc nữa.

“Chuyện này để sau đi.” Hirose nhẹ nhàng nói.

Takasato lại cúi đầu xin lỗi.

5.7:

Giữa đêm, từ phòng của Hirose có thể nghe được tiếng sóng biển. Anh vẫn luôn thích những âm thanh nhịp nhàng này. Đêm nay, anh còn nghe thấy tiếng hơi thở yếu ớt hòa cùng cái âm thanh lên xuống của sóng biển.

Đèn đã tắt. Bóng trắng tỏa xuống bờ đê, tràn vào căn phòng tối mịt. Hirose quay sang một bên và nhìn thấy gương mặt đang say ngủ của Takasato. Anh đã lấy tấm trải giường dày dành cho mùa đông cho Takasato và dùng nó thay cho đệm mùa hè. Nếu chưa từng đến nhà người khác thì đây là lần đầu tiên cậu ngủ xa nhà, ngoại trừ đi dã ngoại.

Thật ra, đây cũng là lần đầu tiên Hirose đưa bạn về nhà ngủ. Anh chưa từng thích cái việc có người khác trong phòng mình. Tuy nhiên, đây lại là việc không dễ nói ra, anh không đứng trước cửa mà đuổi khách nhưng khi có ai vào nhà mình, anh liền cảm thấy khó chịu. Nếu đặt cho bệnh này một cái tên thì có lẽ nên gọi là hội chứng sợ khách khứa. Anh lúc nào cũng cảm thấy bất an khi người khác ở nhà mình lâu hoặc không rời đi ngay khi vừa

ghé qua. Một mặt, anh lo họ sẽ ở lại, mặt khác, anh sợ mọi thứ hoặc bất cứ thứ gì sẽ lộn xộn lên. Nếu hỏi Hirose rằng anh dựa vào gì mà nghĩ thế thì anh cũng không rõ.

Vì thế nên dù thế nào anh cũng không để người khác ở lại nhà mình lâu. Tuy cho người khác vào nhà, nhưng anh chẳng thích chút nào việc họ sẽ ở lại, đối với cha mẹ mình cũng vậy. Anh mời họ vào nhà nhưng tuyệt đối không để họ ngủ lại qua đêm. Có lẽ do anh không biết phải đối mặt thế nào với nỗi sợ hãi và khó chịu này hơn là không thích thế. Hirose vẫn luôn như vậy nên thường bị gọi là lạ kỳ.

Hirose vốn không thích chung đụng với người khác quá lâu, dù có thân thuộc đến đâu, cha mẹ hay bạn gái, chỉ một thời gian sau là anh sẽ cảm thấy khó chịu. Không phải anh không thích người khác, nhưng khi có bất đồng xảy ra, anh cần thời gian và không gian để ở một mình. Khi ở nhà người khác, anh bắt đầu cảm thấy thiếu kiên nhẫn, chỉ muốn về nhà mình ngay, nhưng khi người khác ở nhà mình, anh lại không thể chủ động yêu cầu đối phương rời đi. Chuyện gì xảy ra với anh? Chính Hirose cũng không rõ.

Vì vậy, việc này quả thật gây sốc với Hirose khi anh đưa một người về nhà. Hirose cười trừ, anh biết lần này cậu bé sẽ ở lại khá lâu.

Hirose trở mình, anh hiểu lý do.

Anh không sợ Takasato. Takasato không làm anh bất an, và cậu sẽ không ‘làm mọi thứ lộn xộn lên’. Nói một cách tình cảm hơn, Takasato như ‘đồng bào’ của anh. Cả Takasato lẫn Hirose đều không phải người ở ‘đây’.

Ít nhất là Hirose cảm thấy thế, nên anh biết Takasato sẽ không ‘làm mọi thứ lộn xộn lên’.

Vậy ‘mọi thứ’ thật ra là gì? Hirose nghĩ. Có liên quan gì đến ảo giác về việc đánh mất quê hương không?

Khi sắp ngủ, Hirose chợt giật mình. Anh cố gắng giữ mình nửa tỉnh nửa ngủ, vẫn còn nhiều thứ để suy nghĩ, để cân nhắc, anh vẫn chưa muốn ngủ.

Khi đang vừa suy nghĩ vừa sắp thiếp đi, Hirose cảm thấy có hơi thở ở gần. Ai? Anh nghĩ, hơi kinh ngạc một chút, nhưng lại nhớ ra Takasato đang ngủ kế bên. Tất nhiên. Takasato đang ngủ ở đây. Sau đó, khi chuẩn bị ngủ lại thì nghe thấy tiếng bước chân, lần này, anh tỉnh hẳn.

Takasato dậy rồi ư? Ngủ không được do lạ nhà à? Hirose muốn quay sang nhìn nhưng rồi lại nhận thấy cơ thể mình không thể cử động, cả chân lẫn tay, ngay cả thở cũng rất khó khăn, mỗi hơi thở đều kéo rất dài.

‘Kịch’, tiếng bước chân đến gần, dẫm lên tấm chiếu tatami. Anh cố gắng nhìn quanh xem tiếng động đấy đến từ đâu, nhưng ngay cả tầm nhìn cũng bị khống chế bởi một sức mạnh vô mình. Hirose vẫn nằm đó, ngửa mặt lên và không thể cử động, anh không thấy được đó là tiếng bước chân của ai. Anh cố nhìn quanh nhưng ngay cả hành động này cũng khiến mồ hôi đổ ra nhễ nhại.

Đây gọi là bị tê liệt ư? Cuối cùng, Hirose nghĩ đến khả năng này.

‘Kịch’, tiếng bước chân. Tiếng bước chân như vang lên từ một nơi xa xôi. Ngay cả dùng sức để đẩy một tảng đá lớn mà Hirose vẫn không thể xoay đầu, dù chỉ một chút. ‘Lịch kịch’, lại là tiếng bước chân và hơi thở của một người nào gần đó. Hirose có thể cảm nhận được sự tồn tại của ai đó trong tầm nhìn của mình nhưng lại không thể xoay người dù có cố gắng đến đâu. Nếu chỉ quay đầu được một centimet, có lẽ anh đã thấy được là ai.

‘Kịch, kịch, kịch...’ Tiếng vật gì đó trượt trên tấm chiếu tatami. Rồi, âm thanh ấy biến mất. Xung quanh lại chìm vào tĩnh lặng.

Hirose vẫn kiên trì muốn tìm xem âm thanh đó từ đâu đến. Mồ hôi trên trán đổ xuống thái dương. Anh dồn hết sức xoay cổ.

Một chút thôi. Chỉ thêm một chút nữa thôi.

Anh dùng lực toàn thân như thắt cơ thể lại, và ánh nhìn của anh cuối cùng của dịch chuyển một cách khó khăn về nơi hơi thở ấy phát ra. Tuy nhiên, anh chỉ thấy phía trên cửa sổ, mặt trăng đang tỏa sáng lấp lánh. Ở góc tầm nhìn là một gương mặt đang say ngủ kể bên.

Là Takasato ư? Takasato dậy rồi ngủ lại ư? Nghĩ đến đây, ở khóe mắt, anh thấy một vật màu trắng đang dịch chuyển. Là những ngón tay trắng.

Những ngón tay trắng đang di chuyển quanh tầm nhìn của anh, cố ôm lấy gương mặt đang say ngủ của Takasato, sau đó, tiến về phía kể bên Hirose như chăm sóc Takasato. Cánh tay trắng xuất hiện toàn bộ và ôm lấy

cổ Takasato. Hirose nín thở và quay đầu lại. Cuối cùng, anh cũng chứng kiến cảnh này.

Toàn bộ cánh tay ôm lấy cổ Takasato, nhìn qua là biết ngay đó là tay một phụ nữ. Nó vươn ra từ phía bên kia của Takasato. Khu vực ấy không thấp, trông như có ai đó đang ngủ trong góc khuất, nhưng Hirose biết không phải thế.

Rồi một gương mặt xuất hiện từ phía sau bóng Takasato, nơi Hirose đang nhìn.

Hirose trực diện và nhận ra đó là gương mặt của một cô gái. Phần trên mặt cô ta đang nhìn anh. Anh muốn hét lên nhưng cái dạ dày bị tê liệt khiến anh không phát ra được âm thanh gì. Anh không thể nhắm mắt lại, cũng không thể quay đầu đi. Căn phòng khá tối nên anh không thấy rõ mặt cô gái ấy, nhưng đôi mắt to tròn ấy đang nhìn Hirose.

Hirose bất chợt cảm thấy mình nghe một giọng nói.

Người có phải kẻ thù của Bộ hạ không?

Trước khi Hirose kịp hiểu cô ta đang nói gì thì trong chớp mắt, gương mặt ấy đã kề sát anh. Sức mạnh từ đôi mắt tròn như muốn xuyên thủng mắt Hirose, anh ngửi được mùi của biển cả. Hirose khẽ hét lên, cả người anh nảy lên, sự khống chế trên thân thể anh đã biến mất, anh bật dậy. Cùng lúc đó, cánh và gương mặt ấy cũng rút lại nhanh hơn cả ánh mắt của Hirose.

Khi anh trườn người về phía trước để nhìn theo, cánh tay và gương mặt ấy như bị hút vào tấm chiếu tatami. Cánh tay xuất hiện đến khuỷu tay, gương mặt chỉ lộ ra phần trên, và đôi mắt ấy, đôi mắt mờ đi rồi vụt biến. Cô gái biến mất như chìm vào tấm chiếu tatami.

Hirose sợ đến thở không ra hơi. Mồ hôi liên tục đổ xuống cằm anh và rơi xuống chiếc chiếu tatami. Sự hiện diện ấy đã không còn, chỉ còn lại tấm thảm tatami lạnh lùng và Takasato đang say ngủ.

Hirose vẫn ngậy người ngồi đó, nhìn về nơi mọi thứ biến mất. Anh nhớ lại những gì mình vừa thấy. Đó là một cô gái. Dường như cô ta có mái tóc dài và đôi mắt tròn như mắt bò sát hoặc cá. Cô ta tỏa ra hương mặn của biển cả, giống như hơi thở hơn mùi hương của cô ta. Anh không thấy mũi cô gái ấy, mà có lẽ cô ta chẳng có. Anh cũng chẳng thấy được phần còn lại của cô gái ấy, môi, cổ, hay vai. Và cô ta cứ thế mà tan vào thẳm thẳm tatami.

Hirose dùng tay che mặt rồi chùi mồ hôi vẫn không ngừng đổ xuống. Anh nhìn Takasato, người vẫn đang ngủ say, có vẻ như cậu không bị ảnh hưởng gì cả.

Hirose dùng tay ôm thân mình. Mồ hôi anh lạnh đi và cơn ớn lạnh đã chạy khắp người. Cả cánh tay anh đã nổi hết da gà.

Anh kéo tấm futon mùa hè lên người, che qua cả đầu, nhắm mắt lại, cố gắng chẳng nghĩ về việc gì. Anh chỉ muốn ngủ.

* * * * *

Hoàng hôn, một đứa trẻ trên đường từ trường về nhà thì gặp một cô gái. Trông cô gái có vẻ lo lắng. Khi nó hỏi thăm thì cô gái ấy trả lời: “Em có biết kỳ không?”

“Không ạ.” Đứa trẻ hồi đáp, cô gái biến mất không một tiếng động.

oOo

Một người đàn ông đang giao hàng thì trông thấy một cô gái. Ông ta dừng xe lại hỏi thăm đường, không ngờ cô ta lại hỏi ngược lại mình: “Anh có biết kỳ không?”

“Chưa từng nghe qua.” Ông ta trả lời. Cô gái vụt biến vào khe hở giữa hai bức tường gần đó.

oOo

Một tài xế taxi đang chở một cô gái trên con đường đêm. Anh ta bật đồng hồ cây số rồi tăng tốc, sau đó, hỏi xem cô gái định đi đâu. Cô gái liền hỏi lại: “Anh có biết Thái Kỳ không?”

“Tôi không biết chỗ đó, là cửa hàng nào à?” Anh tài xế hỏi và lắc đầu. Anh ta bối rối hỏi lại nơi cô gái muốn đến thêm vài lần nữa nhưng cô chỉ im lặng. Năm phút sau khi không nghe thấy tiếng trả lời, anh tài xế quay đầu lại, nhưng cô gái đã biến mất.

oOo

Khi một phụ nữ đang chờ chuyển tàu cuối trên sân ga, một cô gái bước tới và bắt chuyện. “Chị có biết kỳ không?” Cô ta hỏi.

“Tôi có một người bạn gái tên như vậy.” Người phụ nữ trả lời.

Cô gái mừng rỡ hỏi tiếp: “Vậy cô ấy ở đâu?”

Người phụ nữ cho cô gái địa chỉ của bạn mình, cô gái cúi người thật sâu rồi nhảy khỏi sân ga, băng qua đường ray. Người phụ nữ thét lên hoảng sợ và gọi người cứu, chuyển tàu cuối đang vào sân ga hăm phanh kịp thời nhưng cô gái đã biến mất, chẳng có dấu vết nào của một tai nạn.

oOo

Một phụ nữ đang ở trong phòng mình, chuẩn bị đi ngủ thì trông thấy bóng dáng của một con vật kỳ lạ ở góc phòng. Nó to bằng con chó và chỉ có một mắt. Người phụ nữ chẳng hiểu nó ở đâu ra nhưng con vật đang đi về phía gối của chị ta. Người phụ nữ thét lên và bỏ chạy, nhưng lại nhìn thấy một cô gái đứng kế giường mình. Cô gái trông có vẻ lo lắng khi lắc đầu thì thầm: “Không phải.” trước khi biến mất.

Khi cô gái tan đi, người phụ nữ nghe thấy một âm thanh bên tai. “Chị có biết kỳ không?”

Người phụ nữ nhìn quanh, con vật như đang nói. Chị ta hoảng sợ lắc đầu hồi đáp: “Tôi không biết.” Con vật cúi đầu rồi tan vào sàn nhà.

oOo

Đêm khuya, một nhóm các gã trai đang đang phóng xe trên đường. Nhìn thấy một cô gái bên đường, họ dừng lại bắt chuyện: “Đi không em?”

Cô gái gật đầu và bước lên xe rồi hỏi: “Các anh có biết kỳ không?”

Tất nhiên chẳng ai trong số mấy gã này đã từng nghe qua cái tên ấy nhưng chúng nhìn nhau, tỏ vẻ hiểu ý rồi trả lời: “Biết chứ.”

“Cậu ấy ở đâu?” Cô gái hỏi.

“Bọn anh chở em đến đó nhé.” Chúng trả lời và phóng xe về phía bờ biển.

Đến nơi, cô gái lại hỏi: “Kỳ ở đâu?”

Chúng không trả lời mà cho tay vào thân thể cô gái. Bất chợt, đầu một con chó xuất hiện từ ghế sau, nó chỉ có một mắt. Con chó cắn hết cả lũ rồi biến mất cùng cô gái. Hai trong ba gã bị thương. Tay gã còn lại biến mất. Chúng tìm khắp xe nhưng chẳng thấy tay hắn đâu.

oOo

Ban ngày, một đứa trẻ đang chơi đùa ở công viên, chẳng có ai ngoài nó ở đó. Khi nó đang đào cát, một con chó đưa đầu ra khỏi bãi cát, con chó chỉ có một mắt. Đứa trẻ sợ đến cứng người. Con chó trèo lên khỏi cát, theo sau nó là một con vật to hơn. Nó chưa từng thấy loài vật nào như thế cả. Hai con thú cùng nhau hô một tiếng rồi nhảy lên, biến mất giữa không trung, để lại một chiếc lỗ nhỏ giữa bãi cát.

oOo

Một cô gái xuất hiện lúc nửa đêm trong căn hộ ngoài cùng phía phải tầng bốn khu chung cư. Cô ta đi ra từ bức tường và hỏi thiếu niên đang ngồi bên bàn học: “Em có biết kỳ không?” Thiếu niên khiếp đảm đến độ chẳng nói được gì. Cô gái buồn bã biến vào bức tường nơi cô ta xuất hiện.

Một lúc sau, cô gái xuất hiện ở căn hộ áp cuối phía phải tầng bốn. Đứa bé ba tuổi tròn mắt nhìn cô. Hai đôi mắt nhìn nhau, cô gái chẳng nói gì rồi tan vào bức tường đối diện. Đứa bé khóc rống lên như bị lửa đốt.

Thêm một lúc nữa, cô gái lại xuất hiện ở căn hộ thứ ba từ trong ra. Bà lão đang niệm kinh, tay xoay chuỗi tràng hạt. Bất chợt, con chó xuất hiện như cơn gió và cắn vào chân bà. Cô gái biến mất, để lại vết cắn trên chân bà lão.

ĐỨA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 6

6.1:

Hirose bị đánh thức bởi tiếng chuông đồng hồ báo thức. Anh mở mắt và thấy Takasato đã dậy và đang ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn con đường bê tông.

“Chào buổi sáng...” Hirose nói, Takasato mỉm cười và chào lại. “Em dậy sớm nhỉ? Dậy khi nào thế?”

“Vừa dậy thôi ạ.”

Hirose chống cái thân thể nặng chịch của mình lên và ngồi dậy.

“Ngủ ngon không?” Hirose vừa ngồi lên.

Takasato gật đầu trả lời: “Vâng ạ.”

“Không quen ngủ ở nhà người khác à?” Hirose hỏi.

Takasato nghiêng đầu trả lời: “Thật ra là dễ chịu hơn ở nhà.”

“Thật ư?”

“Có thể nghe thấy tiếng sóng biển.” Hirose gật đầu và Takasato mỉm cười. “Em vừa nghe tiếng sóng vừa chìm vào giấc ngủ.”

“Vậ à.” Hirose nói và đứng lên, đi rửa mặt.

Đầu óc anh cứ ong ong như bị một màn sương bao phủ, anh thử nhớ lại xem chuyện đêm qua là thật hay chỉ là một giấc mơ.

Không phải là mơ.

Anh kết luận trong khi đang lau mặt, sau đó, trở lại căn phòng trải sáu tấm chiếu tatami, Takasato đã xếp mền gối xong.

“Làm phiền em rồi.”

“Không ạ.” Takasato cười, vươn tay định lấy bộ đồng phục đang treo trên cửa sổ.

“Takasato.” Hirose gọi. Takasato dừng tay và nhìn anh. “Thầy nghĩ hiện giờ tốt hơn em không nên đến trường.”

Takasato nhìn Hirose, anh cười khò: “Chờ lũ ngốc ấy bình tâm lại đã.”

Anh biết sự kích động của đám học sinh ấy sẽ không dịu đi chỉ vì tai nạn hôm qua. Cái chết thảm khốc của Iwaki cùng những người khác khiến chúng sinh oán hận, giá đó chỉ là nhất thời như tin đồn nhảm, nhưng cái cảm giác tội lỗi vì giết bạn học đã khắc sâu đến nỗi chúng mất kiểm soát cả bản thân. Chúng muốn dùng việc treo cổ Takasato như cái cớ để làm dịu đi nỗi lòng. Đêm qua đã giúp chúng bình tâm hơn nhưng vẫn cần thời gian để lũ trẻ ấy nhận thấy việc mình làm là đúng hay sai.

Và chúng sẽ nhận ra việc ấy kinh khủng đến thế nào.

Chúng sẽ hiểu nếu làm tổn thương Takasato thì chúng sẽ phải nếm trải thứ được gọi là hậu quả của báo thù. Chúng sẽ nhận ra mình sẽ không bao giờ trút bỏ được cái gánh nặng về việc đã đẩy Takasato xuống cửa sổ.

Có lẽ Takasato cũng hiểu ý Hirose nên gật đầu, sau khi anh đi, cậu khẽ thở dài.

oOo

Hai ba người lượn lờ trước cổng trường, chắc chắn họ thuộc giới truyền thông, nhưng so với hôm qua, số lượng đã giảm hẳn đi. Vẫn còn một ít thời gian cho đến khi giờ học bắt đầu, bên trong sân trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Buổi họp sáng của khoa bắt đầu sớm hơn 30 phút so với thường ngày, mặt các thành viên hội đồng trường tái mét. Thầy hiệu trưởng nghiêm trọng

thông báo rằng phải giúp học sinh bình tâm và khôi phục lại thời khóa biểu bình thường càng nhanh càng tốt. Về tai nạn hôm qua thì đơn giản xem như nhầm lẫn của những người trực tiếp liên quan, đồng thời nghiêm cấm tung tin đồn nhảm ra ngoài.

Khóa thực tập của Hirose sẽ kết thúc vào ngày một. Hôm sau là thứ Sáu, ngày một là thứ Bảy, theo kế hoạch thì anh phải nộp khóa luận. Sau buổi họp khoa, các thực tập sinh được tập trung lại ở phòng nghỉ, nhân viên trường yêu cầu tuy thời gian thực tập đã kết thúc, nhưng thực tập sinh cũng không được phép tự tiện phát biểu.

Trên đường về văn phòng khoa sau khi nghe thông báo, một nhân viên trường gọi Hirose lại từ trước cửa văn phòng.

“Có phải thầy Hirose không?” Đó là một cô giáo tuổi trung niên. Đôi gò má cao cùng gương mặt bà cau lại vì lo lắng. “Nhấn giúp tôi việc này với thầy Goto, được không? Về việc học sinh nghỉ học.”

Các thầy chủ nhiệm khối 11 đang họp. Hirose gật đầu và nhận lấy miếng giấy ghi chép. Trên miếng giấy nhỏ là sáu cái tên. Những cái tên đầu tiên nghỉ học không lý do. Chắc trong số chúng có đứa sợ phải đến trường nên giả bệnh, nhưng cũng không hẳn tất cả đều thế.

Hirose trở lại văn phòng khoa và chờ thầy Goto. Anh đưa thầy miếng giấy khi thầy họp về. Goto nhú mày, không nói gì.

“Em để Takasato nghỉ ít ngày.”

Thầy Goto không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

oOo

Hirose đi cùng thầy Goto đến lớp.

“Im lặng thật.” Dù tiếng chuông báo tiết học đầu tiên đã vang lên, cả trường vẫn tĩnh lặng. Goto dừng lại và nhìn quanh.

“Khó chịu quá.”

Trên sân trường không hề vọng lên cái âm thanh rộn rã thường ngày. Trong cái không khí yên tĩnh này, đâu đó vang lên tiếng thì thầm như những làn sóng âm thanh.

“Dường như tất cả đều hồi hộp...”

“Có lẽ thế.”

Chẳng hiểu sao Hirose và thầy Goto cũng nói nhỏ hơn. Cảm giác bất an tràn ngập khắp trường và đè nặng lên mỗi con người như chẳng có gì phá vỡ được sự tĩnh lặng này.

So với phần còn lại, lớp 11-6 còn cô đơn và nặng nề hơn. Tất cả học sinh đều đã vào lớp, hơn nữa, mỗi đứa đều trông như đang nín thở, cố gắng không phát ra tiếng động nào. Khi Hirose ngần ngại không biết có nên mở cửa ra không, thầy Goto phía sau liền đưa tay ra hiệu. Anh thở dài rồi mở cửa, mang vào lớp cái vẻ mặt như chẳng có gì xảy ra. Bất chợt, bầu không khí trong phòng học dịch chuyển, tất cả ánh mắt đều hướng về phía anh.

“Sao im lặng thế?” Thầy Goto đảo nhanh mắt quanh lớp. Khoảng một phần ba chỗ ngồi bỏ trống. “Vắng nhiều nhỉ? Nào, Hirose.”

Thầy Goto nói bằng cái giọng rõ ràng thường ngày, Hirose lập tức gật đầu. Anh bước lên bục giảng và bắt đầu điểm danh. Khi gọi đến tên Tsuiki, anh nghe thấy tiếng trả lời nên lập tức ngẩng đầu lên và thấy gương mặt đã mấy ngày không gặp.

Điểm danh xong, Hirose phát hiện ra 11 học sinh vắng mặt. Những đứa vắng có phép, bao gồm cả Takasato là bảy. Bốn đứa còn lại nghỉ không có lý do.

“Hirose.” Thầy Goto gọi. Hirose gật đầu và rời bục giảng. Thầy Goto bước lên bục và nhìn quanh lớp. “Nhà trường sẽ không phạt các em. Tuy nhiên, không phạt không có nghĩa là những gì các em làm sẽ đơn giản được xóa bỏ. Việc này xem như tai nạn.”

Cả lớp học như thở phào nhẹ nhõm.

“Takasato đã nhận rằng mình bất cẩn té xuống. Các em cứ suy nghĩ đi.”

Nghe thế, tất cả học sinh đều ngần ngại nhìn nhau. Thầy Goto khẽ thở dài. Cái không khí này vẫn không hề thay đổi. Lời thầy Goto vẫn không làm dịu đi được nỗi bất an trong lòng lũ trẻ.

Tất nhiên. Hirose nghĩ. Lòng những đứa trẻ này đang bị nỗi sợ hãi dẫn xé. Nỗi bất an này đơn giản đến từ nỗi sợ hãi. Nhưng điều chúng sợ không phải sự trừng phạt từ phía nhà trường, mà là sự báo thù vì đã làm tổn thương Takasato. Đó là điều duy nhất chúng sợ.

6.2:

Thầy Goto đã đến văn phòng trường để gọi điện thoại nên Hirose tự mình về lại văn phòng khoa. Do không có giờ lên lớp vào tiết một nên anh nhìn vu vơ vào báo cáo thực tập của mình. Một lúc sau, thầy Goto trở về. Khi vào văn phòng khoa, ông thả người xuống chiếc ghế như bị tê liệt, Hirose đưa ông một tách cà phê anh đã pha trước đó.

“Thế nào rồi? Thầy gọi đến nhà mấy đứa vắng được không?” Hirose hỏi.

Thầy Goto thở dài thật sâu. “Ba đứa gặp tai nạn. Bốn đứa cáo bệnh, báo rằng bị nhức đầu hay đau bụng. Ba đứa còn lại không rõ nguyên nhân.”

Vậy là đã có chuyện xảy ra, Hirose thầm nhủ. “Mấy đứa bị thương thì sao ạ?”

“Một đứa rơi từ ban công nhà xuống và bị thương nhẹ, không có gì nghiêm trọng. Một đứa té vào giữa đường ray và xe lửa, bị xây sát nhẹ. Đứa còn lại trượt chân khi xuống cầu thang, hiện đang nằm viện vì gãy xương.”

Tất cả đều ‘té xuống’ từ đâu đó, như Takasato té xuống cửa sổ. Việc này đã gây ấn tượng sâu sắc với Hirose.

“Hirose, em thấy thế nào?”

Hirose nhìn thầy Goto.

“Em nghĩ sao về lời nguyên Takasato?”

Hirose giật mình, anh ngần ngại một lúc rồi thật lòng trả lời. “Em nghĩ tất cả chỉ đơn thuần là tai nạn...”

Goto trêu Hirose. “Nói thế chứng tỏ em cũng không tin tất cả chỉ đơn giản là tai nạn.”

Hirose gật đầu. “Về ấn tượng tự nhiên, em tin Takasato không liên quan. Nó không phải đứa trẻ như thế, dù bị tổn thương...”

“Đôi khi người bị tổn thương sẽ bộc phát.” Goto ngắt lời.

“Em hiểu. Nhưng nó sẽ không dùng cách bạo lực thế. Em tin nó không phải loại người muốn người khác chết hoặc bị thương.”

“Tại sao?”

Hirose khẽ nói bằng một giọng chắc chắn. “Bởi vì mọi việc là như thế.”

Thầy Goto nhướng mày nhìn Hirose.

“Thầy Goto đã từng nói em có thể hiểu được Takasato, và em tin điều đó. Takasato là người đã đánh mất quê hương.”

“Đánh mất... quê hương?”

“Takasato không nhớ được những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian nó biến mất. Nhưng nó từng nói, nơi ấy khiến nó cảm thấy bình yên. Em cũng vậy, chúng em đều bị ảo tưởng chiếm lấy bản thân.”

Thầy Goto vẫn im lặng như thúc giục Hirose nói tiếp.

“Ảo tưởng về một thế giới thuộc về chúng em. Tuy lạc lõng giữa thế giới này, nhưng không có nghĩa em ghét bỏ nơi đây... Ít ra, đó là việc em

không thể làm. Em đã từng nghĩ, sao lại thế? Tại sao mọi việc không đơn giản và dễ dàng hơn? Và em nói với mình rằng bởi vì em không thuộc về thế giới này nên không thể hòa nhập vào nơi đây. Tất cả luôn miễn cưỡng.”

“...”

“Em chỉ muốn được trở về. Từ khi còn bé, em đã hay cãi nhau với mẹ, nhưng em chưa bao giờ mong bà chết. Em chỉ đơn giản nghĩ rằng: ‘Mình muốn trở về.’, thế thôi.”

“Em có biết tất cả mọi người khi còn trẻ đều nghĩ vậy không?” Thầy Goto hỏi. “Không chỉ các em, khi còn trẻ, thầy cũng đã từng nghĩ thế. Nói thật, trước đây, thầy ghét người khác lắm. Thầy còn thường hay thầm gọi người khác là ‘đồ khốn kiếp’ không biết bao nhiêu lần.”

Hirose thở dài. “Em hiểu, nhưng trường hợp của chúng em thì khác. Em đã từng ở bên bờ vực của cái chết, em chắc chắn đã thấy bình nguyên ấy. Trong trái tim em, đó là sự thật không thể chối bỏ. Takasato bị mất tích một năm trời, việc nó biến mất một năm hay một năm ấy biến mất khỏi ký ức của nó không quan trọng. Có thể đó là ảo tưởng, nhưng không phải ảo tưởng không căn cứ. Hơn nữa, trước khi những ảo giác ấy để chúng em đối diện với thực tế, nó đã in sâu trong chúng em.”

Thầy Goto chăm chú nhìn Hirose rồi lại đột nhiên quay về hướng khác và thì thầm với bản thân mình: “Vậy đó không phải là vấn đề giữa những gì bên trong và bên ngoài?”

“Bên trong và bên ngoài?”

“À, không có gì.”

“Dù những tai nạn ấy có liên quan đến việc Takasato bị ngã thì cũng không liên quan đến ý nguyện của Takasato. Chỉ là...”

Hirose ngưng lại một lúc. Nói thế nào nhỉ? Cánh tay trắng vẫn hay xuất hiện quanh Takasato, cô gái với gương mặt kỳ lạ đêm qua. Anh chắc chắn mình đã mặt đối mặt với một cô gái, nhưng lại không chắc liệu thầy Goto có hiểu được việc này không.

Có gì đó tồn tại bên cạnh Takasato. Phải chăng đó là thứ vẫn luôn báo thù cho Takasato? Liệu bàn tay đã nắm lấy chân Tsuiki có phải của cô ấy không?

Hirose chìm vào suy tư, anh nhìn lên cửa sổ.

Goto lên tiếng trước: “Em nghĩ chúng sẽ bị thương đến đâu?”

“Số người bị thương hay mức độ thương tích?”

“Cả hai.”

Hirose thở dài. Dựa trên vài ví dụ, Tsuiki đã gọi lên chủ đề bị thần ẩn và Hashigami chỉ xét hỏi Takasato, kết quả, cả hai đều bị báo ứng cùng một cấp độ. Ngay cả khi cái chết của Iwaki không xảy ra, Hirose cũng tưởng tượng được mức độ trả thù lần này sẽ không bình thường chút nào.

“Em nghĩ tất cả mọi người ở đó đều sẽ bị báo ứng. Về thương tích, sẽ vô cùng tàn khốc.”

“Như Iwaki?” Giọng thầy Goto như đang che dấu việc ông có ý khác. Hirose ngần ngại không trả lời. “Chúng đã làm quá, chính thầy cũng phải công nhận. Tuy nhiên, khi ấy, chúng đang trong tình trạng bị kích động. Khi một nhóm người không còn biết mình đang làm gì thì những người xung quanh không cách nào cản được. Cố gắng ngăn chúng lại chỉ nguy hiểm hơn thôi. Em hiểu mà, phải không, Hirose?”

Hirose lắc đầu. Anh hiểu sự phân tích của thầy Goto, nhưng lại không muốn chấp nhận. Cái ‘thứ gì đó’ bên cạnh Takasato chắc chắn không đánh giá mọi việc cẩn thận như vậy, cũng như hành động của Iwaki, ‘nó’ đã không hề tỏ ra thương tiếc hay thấu hiểu gì.

Goto nhìn Hirose như đang chờ đợi lời tuyên án. Hirose lại lắc đầu, ông thở dài thật sâu, để lại bầu không khí im lặng suốt một lúc lâu.

“...Thầy sợ Takasato, Hirose à.” Thầy Goto nói bằng một giọng như bị cô lập.

Hirose lập tức ngấn đầu lên nhìn thầy Goto, người đang hướng mắt về phía cửa sổ.

“Ở văn phòng này, có rất nhiều người ra vào. Tuy có vài đứa hành động kỳ lạ thì chắc chắn tất cả đều là con người. Nhưng Takasato... Thầy không rõ. Thầy không thể nhìn thấy được gương mặt thật của Takasato. Xa hơn, thầy không biết nó nghĩ gì. Liệu trong đầu nó có nghĩ gì không? Nó quá bất thường. Nói thật, nó khiến thầy khó chịu.”

“Thầy...”

“Nghe lạ nhỉ?”

“Vâng.”

Thầy Goto mỉm cười. Sau đó, ông ngồi xuống ghế và nhìn ra ngoài.

“Thầy hiểu rồi.”

“Hiểu gì ạ?”

“Thầy cũng không nhớ chuyện xảy ra khi nào. Khoảng đầu học kỳ I, khi ấy là sau giờ học, thầy đang lượn lờ quanh sân trường thì đi ngang qua một lớp.” Goto im lặng một lúc. “Trời đang tối đi, có người vẫn còn trong lớp, là Takasato. Thầy định gọi nó nhưng lại không nói nổi, có gì đó rất kỳ lạ.”

Hirose cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

“Takasato đang ngồi ở chỗ của nó, bên tay nó có gì đó.”

“Có... gì?”

Thầy Goto gật đầu, rồi đứng dậy mở học bàn ra, lấy ra tập vẽ. Ông lật ra một bức vẽ rồi đưa cho Hirose xem.

Những nét phát thảo bằng bút chì đã được tô màu nước. Tuy nhiên, anh chẳng hiểu đó là gì, ngay cả đường nét cũng đứt quãng, chẳng ra bất cứ hình thù nào.

“Thầy đã cố hết sức mà vẫn không biết đó là gì. Thầy biết có gì đó ở đó nhưng lại không biết đó là gì. Nó trông to như con chó và đang nằm dưới chân Takasato. Đây là ấn tượng của thầy.”

Hirose nhìn vào bức vẽ, nó khiến anh nghĩ đến bức tranh Takasato vẽ.

“Khi trở về, thầy lập tức vẽ lại nhưng chỉ được thế này. Tất cả chỉ là những ấn tượng mờ nhạt, không thể diễn tả thành hình thù cụ thể.”

Hirose chỉ liên tục gật đầu.

“Thầy cảm thấy như thứ ấy đang nằm kế chân Takasato, và Takasato chỉ đơn giản nhìn về phía cửa sổ. Rồi một cánh tay xuất hiện từ góc tối của bàn học.”

Tim Hirose lại đập nhanh, cổ họng anh như nghẹn lại.

“Đó là cánh tay trắng của một phụ nữ, chắc chắn thế. Trông có vẻ như phần dưới một cánh tay trần của một phụ nữ, làm bằng cẩm thạch. Nó xuất hiện trước bàn và vươn về phía bàn tay đang đặt trên bàn của Takasato, như muốn cầm lấy tay thẳng bé. Tuy nhiên, dưới bàn lại chẳng có hình thù nào giống người.”

Là cô gái ấy, Hirose nghĩ. Không có ai khác trong lớp học sao? Ý thầy Goto là thế ư?

“Takasato trông có vẻ như không thấy cánh tay ấy. Tuy nhiên, nó đang mỉm cười. Khi cánh tay ấy chạm vào nó, chắc chắn nó đang mỉm cười. Rồi cánh tay ấy lập tức rút lại, cùng lúc đó, thứ dưới chân nó cũng chìm vào sàn nhà.”

Hirose không nói gì.

“Nói thật, thầy rất mừng vì em quan tâm đến Takasato. Thầy cứ sợ mình sẽ nghĩ mãi về việc ấy, thật khổ sở.”

Hirose không trả lời, thầy Goto cười cay đắng và nói: “Thầy nghĩ nếu nghe qua việc bị thần ẩn thì em có quan tâm đến Takasato không? Thầy

không thể hiểu nó. Lai lịch của nó mờ ảo đến mức khiến thầy không thoải mái... Nhưng thầy cảm thấy em có câu trả lời khác.”

Hirose chỉ gật đầu.

“Em có sợ Takasato không?” Goto hỏi.

Hirose lắc đầu. “Không ạ, em chưa từng nghĩ đến điều đó.” Đột nhiên, anh mỉm cười. “Takasato và em được cắt ra cùng một mảnh vải. Em nghĩ trong tất cả những người mình từng gặp qua, thằng bé là bạn đồng hành duy nhất của em.”

Goto không nói gì. Khi Hirose nói đến đó, gương mặt ông dăm chiêu lại. Hirose lo lắng nhìn ông, nhưng Goto chỉ lắc đầu. Như đột nhiên mất hứng, ông đứng dậy.

“Thầy Goto?”

Goto không quay lại. Ông chùi tay vào chiếc khăn đeo bên thắt lưng và lặng lẽ đi về phía chiếc giá vẽ, khoanh tay nhìn bức tranh.

Hirose thở dài rồi mở báo cáo thực tập của mình ra.

Thầy Goto cuối cùng cũng lên tiếng: “Hirose, em giúp thầy một việc xấu nhé, được không?”

6.3

6.4

6.5

ĐỨA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thành Vân bắt điện thoại.

“Tiểu Vân!”

“Lý tổng.”

“Đang làm gì vậy?”

Thành Vân tựa vào bậc thang cứng phía sau nói: “Không làm gì cả.”

“Không làm gì cả là làm gì?”

“...”

Đây là cuộc điện thoại chả có nội dung gì, nhưng Thành Vân đã nhận được rất nhiều cuộc gọi như vậy từ Lý Vân Sùng, nhiều đến mức không đếm xuể. Mỗi lần cô đi công tác, Lý Vân Sùng sẽ gọi điện thoại hằng ngày. Có khi là bàn việc công, có khi chỉ nói đôi ba câu vu vơ.

Trên sân khấu người dẫn chương trình đã giới thiệu xong, chương trình bắt đầu mở màn, tiết mục đầu tiên là tiết mục múa.

Sau phút an tĩnh ngắn ngủi, trên khu đất trống vang lên tiếng lục lạc leng keng. Hai hàng cô gái người Miêu từ từ đi ra từ hai bên cánh gà, đầu cài trang sức bạc, ăn mặc lộng lẫy, mặt nở nụ cười.

“Ôi chao, anh ở đây mệt không chịu nổi, em lại đang đi du lịch vui về.”

Thành Vân nhìn đồng hồ, vào giờ này dựa theo kế hoạch dưỡng sinh của Lý Vân Sùng thì hẳn đã tan việc về nhà. Lại nghe thấy giọng ông lười biếng, cô biết rằng mình đã đoán đúng.

Thành Vân suy nghĩ chắc hẳn ông đang nằm trên chiếc giường lớn, chờ đầu bếp nấu canh mang lên. Đó là chiếc giường gỗ tử đàn ông rất thích mới mua hồi đầu năm với giá hai triệu.

Thành Vân không hiểu mấy thứ đó có ích lợi gì, do Lý Vân Sùng từ từ giải thích cho cô. Cô nhớ lại cách đây không lâu lúc cô chưa đi công tác, Lý Vân Sùng gọi cô đến nhà, ông còn đích thân xuống bếp. Sau khi cơm nước xong hai người uống trà tán gẫu, đúng lúc ông nhắc đến chiếc giường này.

“Gỗ tử đàn là “vàng trong các loại gỗ”, ngủ lâu trên người sẽ có hương thơm. Mà cây tử đàn còn xua đuổi côn trùng, vào mùa hè cũng không bị muỗi đốt. Chiếc giường của anh được làm cầu kỳ, đánh bóng bằng cỏ Mộc Tặc, bản thân cỏ Mộc Tặc tán phong giải nhiệt, đánh bóng lên giường tử đàn càng có tác dụng điều tiết khí huyết, lưu thông máu và dưỡng da.”

Ông nói hứng khởi, còn lôi kéo Thành Vân vào phòng xem: “Nào, Tiểu Vân, em xem phần đầu giường chạm trổ hoa văn của anh đi, khi sờ vào sẽ tỏa ra hương gỗ. Nó không chỉ có thể giúp an thần, đầu óc tỉnh táo mà còn dần dần còn có thể ngăn ngừa tế bào chết, giảm nếp nhăn, làm đẹp da nữa đấy.”

Thành Vân đưa tay sờ thử, quay đầu cười đùa: “Anh nên chuyển sang nghề bán giường đi, nhân viên cửa hàng cũng nói không bằng anh đâu.”

Lý Vân Sùng cũng cười: “Được thôi, sau này anh về hưu, mua một căn tử hợp viện trong ngõ hẻm nào đó ở Bắc Kinh. Một năm đi ra ngoài hai mùa xuân, thu để tìm hàng, thời gian còn lại sẽ ở trong nhà.”

“Vậy làm sao mà buôn bán?”

“Em không hiểu rồi, nhà buôn chân chính đều tự mình tìm nhà bán, nhưng đồ bán đưa đến cửa người ta không xem vừa mắt đâu.”

Thành Vân nói: “Nhà buôn? Giống như anh đó hả?”

Lý Vân Sùng gật đầu không biết xấu hổ: “Giống như anh vậy.”

Mặt trời đã xuống núi, trung tâm biểu diễn đã lên đèn. Tiết mục múa của cô gái người Miêu đã kết thúc, hiện tại đổi sang một người đàn ông lên sân khấu. Thành Vân chỉ lo tranh luận với Lý Vân Sùng, không nghe thấy người chủ trì giới thiệu tiết mục gì. Xem một hồi mới biết được người đàn ông này thổi nhạc bằng lá cây.

Thành Vân đưa di động ra xa một chút, hướng về phía sân khấu chính giữa.

“Có nghe thấy không?”

“Nghe thấy, đây là gì?”

“Có một người đàn ông thổi nhạc bằng lá cây.”

Lý Vân Sùng nói: “Lá cây à? Sao lớn tiếng như vậy được?”

“Anh đàn à? Đương nhiên là gắn micro rồi.”

Lý Vân Sùng khá ai oán: “Ôi, chê anh đàn kìa.”

“...”

Mỗi lần Lý Vân Sùng làm ra vẻ như thế nói chuyện, Thành Vân đều giữ im lặng. Không phải cô không biết ông sẽ nói tiếp cái gì mà là cô biết rất rõ nói gì có thể khiến ông vui vẻ, nói gì có thể khiến ông ngọt nhạt, nói gì có thể khiến cuộc nói chuyện này vẫn tiếp tục không ngừng. Nhưng những năm gần đây, cô rất ít khi nói tiếp lời ông, mà Lý Vân Sùng cũng

không để ý. Theo lời ông nói, sự ăn ý giữa bọn họ đã có từ rất nhiều năm trước.

Lý Vân Sùng năm nay bốn mươi bảy tuổi, đó là một độ tuổi lưng chừng. Nói nhỏ cũng không nhỏ, dù sao đã gần năm mươi rồi mà. Nhưng lớn thì thật sự cũng không lớn lắm. Căn cứ vị trí hiện nay ông đang giữ, phần lớn người bằng tuổi Lý Vân Sùng đều thấp hơn chức vụ của ông hai bậc.

“Thấy em nhàn nhã như vậy anh cũng muốn đi chơi.”

Thành Vân cười: “Anh à? Anh hận không thể cả đời dính trong nhà, người khác mời anh còn không đi, còn nói là muốn đi đâu chơi chứ?”

“Cái gì mà dính trong nhà chứ hả?” – Lý Vân Sùng nói – “Như anh gọi là bảo dưỡng.”

“Anh là đồ lười thì có.”

Lý Vân Sùng kiên nhẫn giải thích: “Anh không phải lười, em xem không khí Bắc Kinh hiện tại đi, giống như là muốn lấy mạng người ta vậy. Trong nhà anh có nhiều lớp lọc không khí như vậy nhưng khi hít vào vẫn còn thấy bụi đây, không khí như vậy làm sao ra khỏi nhà được.”

Thành Vân thản nhiên nói: “Vệ dọn nhà đi là được rồi.”

Người đàn ông đã thối đến bản nhạc thứ hai, âm thanh cổ xưa ngân dài. Trời càng lúc càng tối khiến ngọn đèn bên cạnh trông có vẻ vô cùng sáng ngời. Sau sân khấu có đèn điện chiếu sáng, còn phía trước là đốt đuốc. Hiện tại rất hiếm thấy đuốc thật, mắt Thành Vân nhìn ngọn lửa đang cháy bập bùng tựa như bị thôi miên.

Lý Vân Sùng im lặng một hồi mới từ từ nói: “Được, mấy năm nữa anh về hưu phải đi tìm một nơi không người để dưỡng lão. Em thích nơi nào?”

Thành Vân khẽ cười: “Anh tìm nơi dưỡng lão đâu có liên quan gì đến việc em thích.”

“Vậy anh thử nghĩ xem anh thích nơi nào.” – Lý Vân Sùng ờ thật dài, nói – “Tối thiểu thì phong cảnh phải đẹp, giao thông có thuận tiện hay không chỉ là thứ yếu, không khí phải trong lành một chút, không thể giống như Bắc Kinh hít thở như phải gắp máy lọc vậy. Tốt nhất là mùa đông đừng quá rét, không đổ tuyết càng hay. Ủ... Anh nghĩ xem còn gì nữa nào...”

Xem ra là không sao rồi. Thành Vân nghĩ thầm, hiện tại Lý Vân Sùng có thời gian nhàn rỗi tha hồ tưởng tượng về tương lai như vậy, chắc hẳn chuyện Viện Kiểm Sát và Cục Bảo Giám đã giải quyết xong xuôi.

Tiết mục tiếp theo lại là múa, lúc này là nam nữ cùng múa với nhau. Trời tối như thế ngoại trừ cây đuốc ra thì người ngồi bên dưới căn bản chẳng thấy rõ gì cả. Ngồi lâu thấy hơi lạnh, Thành Vân dứt khoát đứng lên hoạt động một chút, chuẩn bị rời khỏi đó.

“Ôi, em nghĩ giúp anh xem còn cần gì nữa không?”

“Còn cần anh về hưu đã.”

“...”

Thành Vân ngồi ở vị trí trung tâm, lúc đi ra ngoài người bên cạnh phải nhường lối cho cô. Cô đi đến gần sân khấu thì bỗng ngừng lại.

“Chính xác là cần về hưu thật.” – Lý Vân Sùng nói trong điện thoại – “Hiện tại tuổi hưu trí đã được chỉnh sửa lại, vị trí của anh phải sáu mươi tuổi mới về hưu được. Nếu không như vậy thì đáng lẽ anh đến năm mươi lăm tuổi đã được về hưu rồi. Thôi tìm nơi non xanh nước biếc mà dưỡng lão được không?”

Thành Vân đi lên trước vài bước đến hàng đầu tiên sát sân khấu. Cách đó không xa, màn múa đang đến đoạn cao trào.

Tiết mục múa này chẳng hề có nhạc, toàn bộ âm thanh đều do người múa tạo ra. Trên người các cô gái Miêu rất nhiều lục lạc và miếng bạc đeo trên cổ tay, cổ chân, cánh tay và cả phía sau lưng.

Đàn ông thì chia thành hai nhóm. Một nhóm thì thổi khèn, cây khèn dài hai thước, vừa thon vừa nhọn, phía trên cột một dải băng đỏ, người vừa lắc lư thì dải băng cũng bay phất phơ theo. Nhóm đàn ông khác thì khiêu vũ xen kẽ giữa các cô gái.

Tiếng miếng bạc kêu leng keng vang vọng khắp nơi, giống như cả thung lũng đều vang dậy xào xạc.

Thành Vân chăm chú nhìn một người trong đó.

“Cũng được...” – Cô khẽ nói – “Tìm nơi non xanh nước biếc mà dưỡng lão đi.”

“Em đề cử nơi nào?”

Người đó mặc trang phục người Miêu bằng vải thô màu xanh đen, đội nón màu xanh nhạt. Tuy là mùa đông nhưng vì yêu cầu của buổi biểu diễn nên quần áo không dày, thậm chí áo còn hơi phanh ngực.

“Nơi nào cũng được, anh cần không khí tốt thì phải là nơi vắng người.”

“Em cũng không thể bảo anh đến nơi rừng núi hoang vắng trống trọt chứ.”

“Vậy thì Vân Nam, Tứ Xuyên... hoặc là Quý Châu.”

Vóc dáng anh cao nhất trong nhóm người biểu diễn, cho nên có vẻ nổi trội hơn. Trong tiết mục quay vòng nhảy múa, cô thấy làn da ngăm đen của anh thật giống như khối vàng đen bóng loáng dưới ánh lửa soi chiếu.

“Vân – Quý – Xuyên à?” – Lý Vân Sùng suy nghĩ cẩn thận một chút rồi nói – “Cũng được, nếu không anh tìm người qua đó điều tra trước. Anh cảm thấy tốt nhất là chúng ta tự xây nhà, nhà xây sẵn anh lo phong thủy không tốt.”

“Xây đi, anh chọn được chỗ rồi thì việc xây nhà cũng nhanh thôi.”

Thành Vân tựa vào lan can gỗ lắng lắng nhìn tiết mục biểu diễn. Khoảng cách khá xa, sắc trời lại tối, cô không thấy rõ khuôn mặt anh, nhưng nghĩ rằng chắc không khác lắm với ban ngày, lúc nào cũng lạnh tanh.

Cô nhìn một hồi lại bật cười. Cô cũng không rõ mình buồn cười vì chuyện anh làm thêm đủ nghề hay là do sự tương phản giữa ban ngày và ban đêm của anh nữa. Cô chỉ cảm thấy hình như mình lầm rồi. Tên đầu đất này không phải chẳng hề có linh khí.

“Tiểu Vân, em về khách sạn sớm một chút, thời tiết lạnh như vậy em lại không mặc nhiều áo.”

“Được.” – Thành Vân nói – “Chút nữa em sẽ về.”

Cô cúp điện thoại, tiết mục đã xong, Thành Vân không muốn đến hỏi anh rốt cuộc là anh làm thêm bao nhiêu việc. Hiện tại cô chỉ muốn nhìn thấy anh thôi.

Màn múa này vừa xong thì buổi biểu diễn cũng chính thức kết thúc, người dẫn chương trình mời tất cả khán giả và các nghệ sĩ cùng nhau múa vòng tròn.

Thành Vân đi xuống khán đài, người bên dưới lần lượt chen chúc nhau. Mọi người dần dần vây thành vòng theo sự hướng dẫn của đoàn biểu diễn, tuy không trật tự lắm nhưng được cái náo nhiệt.

Cũng không khó nhận ra anh, bởi vì tất cả người của đoàn biểu diễn đều ở đó. Anh vẫn mặc bộ trang phục múa khi này, chỉ có điều bây giờ trong tay có thêm cây khèn, điều này lại càng khiến dễ nhận ra anh hơn.

A Nam đi vòng quanh theo đám người, cây khèn trong tay không nhẹ, anh phải cầm thật chắc, thỉnh thoảng mắt còn phải để ý những khán giả đang chen chúc đi vào.

Trong sân quá đông, người đi phía sau anh đạp lên chân anh, A Nam bước lên trước nhanh hơn. Anh vừa bước nhanh vừa tránh né ra phía bên ngoài nhưng vẫn không thể nào may mắn thoát khỏi người phía sau.

Anh cảm giác không đúng lắm, quay đầu lại liền thấy được một cô gái dong dong cao đang đứng sau anh.

“Sao anh không thổi khèn giống người khác, ngay cả miệng cũng không ngậm vào khèn nữa, cẩn thận tôi tố cáo là anh khỏi lãnh tiền đấy.”

A Nam sững sốt trong chốc lát, Thành Vân đi đến bên cạnh anh.

A Nam nhìn cô: “Là cô?”

Thành Vân nói: “Là tôi đó.”

“Cô tới xem biểu diễn à?”

“Nếu không thì sao?” – Cô liếc anh một cái – “Đây chính là công việc mà anh nói hả?”

“Ừ.” – A Nam trả lời, lại nói – “Tôi không thường tới đây, hôm nay trùng hợp là bọn họ thiếu người thôi.”

“Anh đúng là viên gạch của xã hội chủ nghĩa, nơi nào cần thì mang đến nơi đó.”

A Nam diễn hình là người khù khờ chậm hiểu hoặc là kẻ không buồn đếm xỉa đến mấy câu nói đùa. Hàng ngũ dần dần giải tán, A Nam ôm khèn nói: “Tôi phải đi xếp hàng rồi.”

“Dàn hàng?” – Thành Vân nói – “Ra chiến trường à?”

A Nam phát hiện Thành Vân luôn thích nói kháy anh. Anh dẫu môi nhưng không nghĩ phải đính chính thế nào, chỉ nói – “Không phải, là xếp hàng để chụp hình bế mạc.”

Thành Vân hất hất cằm, nhẹ nhàng nói: “Đi đi, tôi ở đây chờ anh.”

“Được.”

ĐÚA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Toàn thể nghệ sĩ được tập trung lại, xếp thành vài hàng dưới sự hướng dẫn của trưởng đoàn.

Có thể bởi vì vẻ bề ngoài của A Nam trông cũng khá nên được xếp vào vị trí chính giữa, bên cạnh đều là những người lớn tuổi. Dáng vóc anh cao hơn người ta những hai cái đầu, đứng trong đám người với vẻ mặt vô cảm, trông khá ngốc nghếch.

Người dẫn chương trình còn chưa đứng vào vị trí thì du khách đã vội vàng nhào đến giành chụp ảnh trước. Một người vừa xông lên thì những người khác cũng không chịu yếu thế, mọi người đồng loạt ủa vào chụp tới chụp lui. Xem ra, không phải lần đầu tiên người dẫn chương trình gặp phải tình huống này, chỉ cầm lấy micro nói xin mọi người đừng nên chen lấn rồi cứ để mặc họ.

Ánh mắt Thành Vân vẫn nhìn vào Chu Đông Nam. Anh khá nổi bật trong dàn nghệ sĩ, thứ nhất là dáng vóc, thứ hai là vẻ bề ngoài tạm được. Sau khi chụp ảnh tập thể xong có rất nhiều người đến kéo anh chụp ảnh chung, anh không từ chối ai hết, ai lôi cũng đi theo.

Thành Vân đứng cách đó không xa nhìn hai cô gái trẻ chạy đến, mỗi cô kéo một cánh tay của A Nam, tạo dáng xong thì một cô gái khác giờ máy lên chụp ảnh cho hai cô nàng, vừa chụp vừa nói: “Cười một cái đi anh đẹp trai, mau cười đi nào!”

Nói rất lâu nhưng A Nam vẫn mang vẻ mặt đó. Không phải là anh không muốn cười, nhưng thật sự không quen, nặn mãi không ra, mặt cứ

giật giật.

Cô gái chụp ảnh cũng không biết nói sao, nhanh chóng chụp tách tách hai tấm rồi đổi đi chụp người khác.

Thành Vân xem mười phút, trường hợp như thế xuất hiện rất nhiều. Cô lại nhìn sang bên cạnh, cũng là người dân tộc thiểu số, cũng là đàn ông trẻ tuổi nhưng mấy người bên cạnh rất vui vẻ với du khách, họ hòa đồng và tạo đủ dáng để chụp hình. Có lúc thì khoa tay múa chân, có lúc thì câu cổ bá vai. Có một anh chàng còn nhiệt tình bế cả du khách nữ lên, khiến mọi người vừa reo hò vừa chụp hình liên tục.

Nhìn lại A Nam khô khan giống như là chụp ảnh chứng minh vậy.

Qua một lúc sau, Thành Vân thấy du khách chụp hình đã đủ cũng bắt đầu rời khỏi sân khấu, cô mới đi qua nói chuyện với A Nam.

“Mặt anh làm bằng thạch cao à?”

A Nam cười mũ xuống: “Không phải.”

“Tôi khuyên anh nên nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói.”

A Nam lắc đầu, trên trán rỉ mồ hôi lấm tấm: “Thật không phải mà.”

Có người đến kêu A Nam, anh đưa khèn lại cho người ta, lại nói vài câu. Thành Vân nghe không hiểu, chỉ nhìn người đó cầm cây khèn đi.

“Làm xong chưa? Tiếp theo còn làm gì nữa không?”

A Nam lau mặt: “Không có, xong rồi.”

“Có mệt không?”

“Không mệt, chỉ múa có một lần thôi.”

“Anh từng múa nhiều lắm à?”

“Ừ, vào mùa đất khách một ngày phải biểu diễn rất nhiều đợt.”

“Anh hay biểu diễn lắm sao?”

“Không, tôi không thường làm.” – A Nam giải thích – “Tôi chỉ là dự bị, vì hôm nay có người bị bệnh nên tôi mới đến làm thay.”

“Chữa cháy à?”

“Cứ xem là vậy.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi theo dòng người ra ngoài, Thành Vân nói: “Tôi mời cơm.”

A Nam nhanh chóng quay đầu nhìn Thành Vân. Thành Vân nhú mày, nói với vẻ không hài lòng lắm: “Ánh mắt anh là sao? Giống như là tôi đang cài bẫy anh vậy. Nói gì thì nói, anh đã ăn cơm chưa?”

A Nam lắc đầu: “Chưa ăn.”

“Vậy tôi gọi thêm hướng dẫn Trương, chúng ta cùng đi ăn.”

Cuối cùng A Nam vẫn đồng ý, được ăn cơm miễn phí thì đâu có lý do gì để mà từ chối chứ! Thành Vân gọi điện thoại cho hướng dẫn Trương. Cô ta không vào xem biểu diễn, vẫn đứng ở ngoài. Nhận được điện thoại của Thành Vân, ba người gặp nhau ở ngoài cửa trung tâm.

Bây giờ sắc trời đã tối hẳn, tất cả nhà cửa và hàng quán trong bản đều lên đèn. Ra khỏi trung tâm biểu diễn, ngẩng đầu nhìn lên, nửa sườn dốc đều là ánh đèn rải rác.

Dòng người rời khỏi trung tâm biểu diễn chia thành hai lối đi về phía trước. Phần lớn thì đều đi về khách sạn, một số nhỏ thì đi xuống dưới sườn

dốc, bên dưới đều là hàng quán của người Miêu.

Nhóm Thành Vân đi xuống con dốc. Hai bên đường có không ít tiệm ăn, hướng dẫn Trương đứng bên trái Thành Vân, A Nam đi hơi chếch về phía trước. Thành Vân hỏi: “Nơi này có món gì đặc sản?”

Hai người gần như đồng thanh trả lời:

“Canh chua cá.”

“Không có.”

“...”

Lần này hướng dẫn Trương á khẩu, cô ta thừa dịp Thành Vân cúi đầu mỉm cười mới véo A Nam một cái thật mạnh, ý bảo anh im miệng. Đáng tiếc A Nam cúi đầu bước đi, không chú ý đến.

Thành Vân tự động bỏ qua câu trả lời của A Nam, hỏi hướng dẫn Trương: “Canh chua cá là gì? Giống với món cá dưa chua sao?”

“Không giống đâu.” – Hướng dẫn Trương rất hài lòng là Thành Vân không bị A Nam làm cho chạy mất – “Chị Thành, đến Quý Châu nhất định phải ăn canh chua cá đó!”

“Nấu thế nào?”

“Canh chua cá quan trọng là ở nước canh, ban đầu nước canh chua được nấu từ hèm sau khi đã chưng cất ra rượu, sau đó thì đổi thành nước cơm lên men, còn có rất nhiều cách khác nữa, đều là cách chế biến riêng biệt của mỗi nhà.”

Thành Vân nói: “Em hiểu biết nhiều quá vậy?”

“Đây là đặc sản của vùng Quý Châu chúng em nên nhất định phải hiểu rõ.” – Hướng dẫn Trương vừa nói vừa thoáng liếc A Nam một cái – “Không biết gì cả thì sao làm hướng dẫn viên được ạ!”

A Nam vẫn đang cúi đầu bước đi.

“Chị Thành, canh chua nhờ vi sinh vật lên men, quần thể vi sinh vật này rất tốt cho dạ dày của con người.”

“Tốt, tốt, tốt.” – Thành Vân cảm giác nếu cô không đồng ý thì có thể hướng dẫn Trương sẽ nói cả đêm mất – “Vậy ăn món này, em đề cử quán nào đi.”

Hướng dẫn Trương đưa Thành Vân và A Nam đến một quán ăn, phục vụ trong quán đều mặc trang phục dân tộc Miêu, cầm thực đơn đến.

“Hai người chọn đi.” – Thành Vân đứng lên, nói – “Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Chị Thành?”

“Không có việc gì đâu, chị sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

Thành Vân ra cửa, men theo con đường đi về phía trước, đến một căn tiệm nhỏ. Trước cửa căn tiệm có một tủ kiếng, bên trong trưng bày đủ loại thuốc lá. Thành Vân nhìn một lượt, không có loại mình muốn. Ông chủ hỏi cô: “Mua thuốc lá à?”

Thành Vân ngẩng đầu: “Có thuốc Marlboro loại bao giấy không?”

Ông chủ lắc đầu.

“Esse thì sao?”

Vẫn lắc đầu.

Thành Vân liên tiếp đến hai ba tiệm cũng không có loại thuốc cô hút.

Lúc trở lại tiệm thì món ăn đã được bưng lên, hai người cũng không phát hiện ra Thành Vân đã trở về. A Nam đang nhìn nồi canh chua cá với ánh mắt biết nói – “Tôi muốn ăn cơm!”.

Hướng dẫn Trương đang nhìn A Nam chăm chú, cũng với ánh mắt biết nói – “Không được cử động!”

A Nam đổi tư thế ngồi, hướng dẫn Trương lập tức lên tiếng: “Chờ chị Thành về rồi ăn.”

A Nam đang định nói gì đó, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Thành Vân đi đến. Hướng dẫn Trương quay đầu nhìn theo ánh mắt của anh.

“Chị Thành!”

Thành Vân cười cười ngồi xuống cạnh hướng dẫn Trương: “Sao còn chưa ăn, không phải chờ chị đâu!”

Cô liếc nhìn A Nam: “Đói bụng không?”

A Nam cầm lấy đôi đũa, Thành Vân nói: “Ăn cơm đi.”

Canh chua cá đo đỏ, trong canh có không ít rau cải, cách ăn có phần giống với lẩu. Còn về mùi vị thì nói sao đây... Đối với Thành Vân là hơi lạ miệng, nhưng cụ thể là lạ thế nào thì không nói rõ được. Nó khác với món dưa chua Đông Bắc, cũng không giống với món cá dưa chua của Tứ Xuyên. Vị chua của canh chua cá nặng hơn, nhưng mùi vị đặc biệt, ăn thêm vài miếng lại có thể thưởng thức ra được hương vị thơm ngon.

A Nam và hướng dẫn Trương ăn rất hăng say, Thành Vân không đói lắm, ăn được vài miếng thì bỏ đũa xuống. Bên cạnh còn có vài bàn đang ăn,

Thành Vân nhìn một hồi lại nói với hướng dẫn Trương: “Ăn xong em về khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

Hướng dẫn Trương nói: “Dạ, hôm nay cũng trễ quá rồi, vậy sáng mai chúng ta mấy giờ tập hợp ạ?”

Thành Vân nói: “Đến lúc đó chị sẽ gọi cho em.”

Ăn uống xong, hướng dẫn Trương cứ đòi tính tiền, Thành Vân cười nói: “Lưu Kiệt đã nói với em thế nào? Có phải anh ta nói sẽ thanh toán bữa này hay không?”

Hướng dẫn Trương vừa ăn cơm xong mặt bị hơi nóng hun đỏ, cô ta cười với Thành Vân một cái rồi nói: “Không phải đâu chị Thành, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta đi với nhau, bữa này là em mời, coi như quen biết thêm một người bạn.”

Thành Vân khẽ cười: “Được.”

Lúc hướng dẫn Trương nói câu này, Thành Vân khẽ liếc nhìn A Nam. Anh chàng đang mang về “tôi đã ăn no”, nghe hai cô nói chuyện với nhau cũng không bày tỏ gì.

Cũng không trách được, anh ta làm công việc gì cũng là tạm thời cả, Thành Vân thầm nghĩ.

Ra khỏi tiệm ăn, Thành Vân nói muốn đi tản bộ một mình, hướng dẫn Trương tự về khách sạn trước. A Nam cũng đi về. Thành Vân gọi anh.

A Nam quay đầu lại. Anh đã đi được một đoạn, đứng ở chỗ cao nhìn Thành Vân đang ngửa đầu nhìn anh. Trong màn đêm, không thấy rõ nét mặt Thành Vân nhưng vẫn có thể nhìn ra được làn da trắng nõn và lông mày đen nhánh.

“Anh đợi một chút, giúp tôi tìm đồ.”

Thành Vân đi đến bên cạnh anh, A Nam hỏi cô: “Tìm cái gì, có cần dùng xe không?”

“Không dùng xe thì không thể tìm giúp tôi à?” – Thành Vân nhướn mày – “Lại muốn ăn không cơm của tôi hả?”

A Nam hít sâu vào một hơi, cũng không giải thích rốt cuộc có phải anh đã ăn không hay không.

“Tìm cái gì?”

“Tìm tiệm bán thuốc lá cho tôi.”

“Ở đây chỗ nào cũng bán thuốc lá mà.”

“Tôi xem mấy tiệm rồi, không có loại thuốc tôi hút.”

“Cô hút loại nào?”

Hai người câu có câu không đi trên con đường lát đá. Buổi tối trên núi rét mướt, Thành Vân cho tay vào trong túi áo nhìn bộ đồ biểu diễn A Nam đang mặc, cô nói: “Anh có lạnh không? Có cần thay quần áo trước không?”

A Nam nói: “Có.”

A Nam dẫn Thành Vân đến trung tâm biểu diễn khi này, hiện tại bên trong đã không còn ai. A Nam vào từ cửa sau, đi thẳng đến phía sau sân khấu, lấy một túi màu đen trong đồng hồ, lấy chiếc áo jacket ra.

Ban đêm bản Miêu trong mùa ế khách vô cùng yên tĩnh. Thành Vân ngẩng đầu nhìn sao trên trời, tuy không nhiều lắm nhưng đều rất sáng. Cô thở ra vài hơi, không nhìn làn sương trắng, trong lòng lại cảm thấy rất sáng

khoái. Nói chung cũng không thể so với cái lạnh trắng xóa ở phương Bắc được.

Cô quay đầu lại, lúc này anh chàng bên cạnh đã không cúi đầu bước đi nữa, anh đang nhìn xung quanh, tìm tiệm bán thuốc lá giúp Thành Vân. Anh mặc chiếc áo jacket, nhưng bên dưới vẫn là quần biểu diễn, trông hơi dở dơ ương ương.

Lúc đi đến đầu đường bỗng một cơn gió lạnh thổi thẳng đến. Thành Vân kéo kín áo khoác, vừa liếc mắt đúng lúc thấy được A Nam cũng đang tránh cơn gió.

Hai người đối mặt với nhau, đều nhìn thấy tóc của đối phương bị gió thổi bay lên. Mái tóc đen không thấy rõ trong đêm tối. Chờ gió thổi xong, A Nam quay đầu đi tiếp tục tìm tiệm bán thuốc lá.

“A Nam.”

A Nam thoáng dừng bước, nhìn về phía Thành Vân. Thành Vân chỉ chỉ phía bên cạnh: “Ngồi chút không?”

A Nam nhìn theo ngón tay cô, ở cuối phố núi có một căn tiệm nhỏ, ngoài cửa không có đèn, chỉ dựng một tấm bảng. Dưới ánh trăng có thể lờ mờ nhìn thấy bốn chữ viết trên đó – Quán rượu Miêu Gia.

Anh vẫn nhìn chằm chằm nơi đó, Thành Vân nói: “Không hút thuốc lá cũng không uống rượu hả?”

A Nam và Thành Vân bốn mắt nhìn nhau, cô thản nhiên nói: “Anh có phải là đàn ông không đấy?”

A Nam quay đầu đi rồi quay trở lại.

“Cô mời hả?”

Thành Vân nhón khóe môi đi vào quán rượu.

ĐÚA TRẺ MA QUỶ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Quán rượu này khác với quán bar, có phần giống mấy quán rượu trong phim truyền hình cổ trang. Nó không lớn, chỉ có hai mươi mấy mét vuông, có điều kệ khá cao, cả quán đều nồng mùi rượu. Trong quán không sáng lắm, chỉ có một bóng đèn nhỏ treo trên giá gỗ, công suất cũng không cao, vô cùng mờ tối.

Sàn nhà và ngoài đường giống nhau, đều lát đá xanh. Trên băng ghế dài đặt dãy bình rượu lớn màu đen sẫm, trên đó dán giấy viết tay tên từng loại rượu khác nhau: rượu hoa quế, rượu nếp, rượu mơ, ... kiểu dáng phong phú, trên hũ rượu đều có đồ mở nắp, rất tiện cho việc rót rượu.

Thành Vân nhìn qua nhìn lại, gõ lên hũ rượu, nói vọng vào bên trong: “Có ai không?”

Chỉ chót lát sau, trong nhà có tiếng động, một người phụ nữ hơi béo đi ra. Chị ta mặc bộ đồ ngủ thật dày, tinh thần hăng hái.

Thành Vân cười nói: “Đóng cửa rồi à?”

“Vẫn chưa.” – Dường như chị chủ quán không ngờ giờ này vẫn có khách, hơi kinh ngạc – “Hai người muốn mua rượu à?”

Thành Vân hỏi: “Uống ở đây được không?”

“Dĩ nhiên được rồi.”

Thành Vân nhìn quanh một vòng, nói: “Nhưng ở đây không có chỗ ngồi.”

Bà chủ lập tức lấy hai chiếc ghế nhỏ từ trong góc tường, đặt ở cửa, cúi mở nói: “Có thể ngồi rồi.”

Thành Vân cười khanh khách: “Rượu chị bán thế nào?”

“Cô muốn mua bao nhiêu?”

“Mỗi thứ một chút được không?”

“Được chứ.” – Bà chủ mang đến một ly nhựa sử dụng một lần – “Một ly bảy đồng, có điều nếu cô uống nhiều loại thì rất dễ say.”

“Không sao đâu.” – Thành Vân nhận lấy ly, nói – “VẬY ĐI, MỖI LY TÔI UỐNG MỘT LOẠI RƯỢU, LÚC CHÚNG TÔI UỐNG XONG THÌ CHỊ ĐẾN TÍNH TIỀN.”

Chị chủ là một người dễ chịu, cũng không so đo cái gì: “Được, hai người uống đi, đến lúc uống xong gọi tôi là được.”

Sau khi chị chủ trở vào trong, quán rượu chỉ còn lại Thành Vân và A Nam. A Nam nhìn ly nhựa trong tay cô, nói: “Rượu này ngấm rất chậm.”

Thành Vân cầm ly đi đến dãy hũ rượu: “Thích loại nào?”

“...” – A Nam nhìn bóng lưng cô nói – “Rượu nếp.”

Thành Vân cầm hai ly, rót đầy rượu nếp rồi đưa A Nam một ly.

A Nam nhìn ly rượu trong tay: “Tôi nói thật đấy, rượu này ngấm chậm lắm.”

Khi anh ngẩng đầu lên lần nữa, Thành Vân đã uống hết ly rượu.

Bởi vì đột nhiên nóng lạnh đan xen, Thành Vân nhắm chặt mắt, hít vào một hơi thật sâu. Hai tay cô cầm ly nhựa, vì tặng người gầy nên ngón tay của Thành Vân trông rất thon, đầu móng dũa nhọn, gọn gàng lại sắc bén. Không biết có phải do ảnh hưởng của rượu hay không, khi cô mở mắt ra, đôi mắt như giăng một lớp sương mỏng.

Thành Vân nhanh chóng hóa giải độ rượu, lắc lư chiếc ly với A Nam: “Uống đi.”

A Nam ngơ ngác nhìn cô, đến tận khi cô nói uống đi anh mới cúi đầu nâng tay lên uống một hơi cạn sạch. Dòng rượu nồng khiến anh cũng nhúu mày, thư giãn trong chốc lát mới khôi phục lại nguyên trạng.

Liếc nhìn qua, Thành Vân đang lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt mang theo một chút lười nhác và hơi hơi lạnh nhạt.

“Có muốn nếm thử loại khác không?” – Thành Vân quay đầu, lấy hai ly rượu đã cạn của hai người đổi hai ly mới, lại cúi đầu xem nhãn trên vại rượu – “Anh đã từng uống loại nào nữa?”

“Từng uống hết cả rồi.”

Thành Vân quay đầu: “Từng uống hết cả à?”

“Ừ.”

“Vậy ngoại trừ rượu nếp thì còn thích loại gì?”

A Nam suy tư một hồi, cuối cùng cho ra kết luận, anh nói: “Thật ra thì loại nào cũng giống nhau.”

Thành Vân cười quay đầu đi, rót hai ly rượu hoa quế kế bên. Lúc hai người cầm rượu trong tay cũng không uống một hơi cạn sạch nữa. Cô cầm ly rượu ngồi trên chiếc ghế đầu, chỉ chỉ một chiếc ghế khác bên cạnh.

“Anh cũng ngồi đi.”

Trong tiệm thật sự quá âm u, Thành Vân dời ghế ra gần cửa, bên ngoài là ánh trăng đang chiếu sáng. Một tay cô cầm ly rượu, ló đầu ra ngoài.

Con đường lát đá yên tĩnh, ẩm ướt, mờ lung dưới ánh trăng chiếu rọi giống như bãi cát bạc. Nơi xa chẳng chịt nhà lâu năm rải rác khắp sườn núi, nhà nhà đều sáng đèn, soi rọi với ánh sao trên bầu trời.

Thành Vân quay đầu lại, nói với A Nam: “Anh xem có phải cảnh này rất thích hợp để uống rượu không?”

A Nam ngồi bên cạnh cô, bả vai tựa vào cánh cửa. Anh tay chân dài đang ngồi bó gối, nghe thấy lời nói của Thành Vân như không hiểu lắm, anh hỏi: “Bởi vì lạnh à?”

Lạnh ư?

Thành Vân cười ngồi rụt lại.

“Đúng vậy, bởi vì lạnh.”

A Nam hiếm khi đồng ý với ý kiến của Thành Vân: “Uống rượu làm ấm người.”

“Đúng, đúng.” – Thành Vân nâng ly – “Nào, cạn ly nhé!”

Lúc này A Nam thể hiện ra một chút bản lĩnh đàn ông, thoải mái nâng ly theo Thành Vân: “Được.”

Lại uống một ly vào bụng, cả người Thành Vân khoan khoái, tựa đầu ngẩng cao lên, duỗi người ra như quay một vòng, cuối cùng nghiêng qua bên phải, ánh mắt nhìn vào người A Nam.

A Nam nói: “Cô uống ít thôi.”

Thành Vân im lặng.

A Nam lại nói: “Nếu không thì uống chậm một chút.”

Thành Vân cười với anh. A Nam khẽ thở dài khó mà nghe thấy, Thành Vân hỏi: “Lại thở dài cái gì?”

A Nam tự mình đứng dậy, đổi ly, lại rót một ly rượu nếp, còn chưa quay người lại thì một cánh tay đã đưa đến bên cạnh anh: “Rót cho tôi một ly luôn.”

A Nam cũng rót một ly cho Thành Vân. Lần này anh không ngồi xuống, mà dùng chân gạt chiếc ghế qua một bên, tự mình đứng dựa vào cửa.

Đèn trong nhà mờ tối, hơn nửa đường nét khuôn mặt A Nam sâu hơn người bình thường rất nhiều, cho nên thoạt nhìn cả khuôn mặt đều tối đen không rõ, hơn nửa người cũng chìm trong bóng đêm.

Thành Vân ngửa đầu nhìn anh: “Sao không ngồi xuống?”

A Nam không trả lời, uống ly rượu trong tay.

Thành Vân nhìn thấy cũng bắt đầu hào hứng, nhoen môi giơ tay lên. Nhưng bên này A Nam đã uống xong, chuyện đầu tiên là nói với Thành Vân đang định nâng ly lên uống: “Cô uống chậm thôi, đừng theo tôi.”

Thành Vân dừng tay, hơi nhướn mày, hờ hững hỏi: “Tại sao?”

A Nam cúi đầu nhìn chiếc ly đã cạn. Chiếc ly nhựa trông vô cùng yếu ớt trong bàn tay to của anh, chỉ cần khẽ động thì sẽ vang lên tiếng giòn giã.

“Tôi uống là vì tôi hơi lạnh, cô không cần thiết phải uống nhanh như vậy.”

A Nam vừa nói vừa ngước mắt lên, đáng tiếc trong nhà quá tối, Thành Vân chỉ thấy được động tác anh ngẩng đầu, nhưng không thấy rõ được ánh mắt của anh.

“Tôi không gạt cô đâu.” – Anh lại nói – “Rượu này ngâm rất chậm, cô cẩn thận lát nữa lại buồn nôn.”

Cách Thành Vân đáp lại anh là nâng ly uống hết phân nửa. Sau khi uống xong cô ung dung nhìn anh nhẹ nhàng nói: “Tôi cũng lạnh vậy.”

Yên lặng rất lâu. Hiện tại giờ này đã trễ, thêm phần quán rượu này ở cuối phố, bên ngoài ngoài trừ cửa tiệm đã đóng thì chỉ còn lại là đèn lồng mờ mờ, ngay cả người đi đường cũng chẳng có một mống, mọi vật đều cực kỳ yên tĩnh.

Ba ly rượu, tính ra mỗi người đã uống gần nửa cân. Cũng không biết là yên tĩnh như thế bao lâu, A Nam bỗng nói một câu:

“Cô thật sự chẳng giống phụ nữ gì cả!”

Có lẽ là do tác dụng của rượu, Thành Vân phản ứng hơi chậm chạp. Ban đầu là tiếng cười vang lên từ cổ họng, từ cười nhỏ thành cất tiếng cười to, rồi đến mức không kiềm nén được. Cô vừa cười vừa thả lỏng ngồi dựa ra sau.

“À... vậy sao?” – Cô thản nhiên nói – “Anh thấy tôi không giống phụ nữ à?”

Cô vừa nói vừa như muốn cho anh thấy thật rõ, cô thản nhiên giang tay ra, gác lên kệ rượu phía sau. Kệ rượu rất chắc chắn, trọng lượng Thành Vân lại nhẹ, tựa vào đó giống như chẳng hề có sức nặng.

Bởi vì hai cánh tay giang ra, áo khoác cô mở rộng nơi ngực, hai vạt áo rơi xuống đất. Chất liệu áo khoác hơi cứng, xếp ly có góc có cạnh, bên

trong là một áo len màu xám tro thấp cổ, hoa văn trông rất tinh tế dưới ánh đèn leo lét.

Dáng người cô rất đẹp, nhất là dưới ánh trăng. Vòng eo bằng phẳng thon thả, bộ ngực đầy đặn, đôi chân thon dài. Thành Vân hơi ngửa người, chân hoàn toàn duỗi thẳng, gót giày nhỏ nhắn đập trên khung cửa, da giày màu đen bao lấy bắp chân tạo thành một đường cong quyến rũ.

Tóc cô rơi rủ sang hai bên, che đi hơn phân nửa khuôn mặt, lộ ra làn da trắng như ánh trăng. Cô nhìn anh trong căn phòng âm u, nhìn thẳng vào ánh mắt đang đứng ngược sáng kia.

Bởi vì uống rượu nên đôi môi Thành Vân ướm át hơn trước đó một chút, nó nhoẻn lên mang theo nét cười nhẹ. Ánh mắt của cô cũng vậy, nó chứa một phần ý cười, hai phần khiêu khích, còn có bảy phần mơ màng.

Nhưng Chu Đông Nam biết, cô không say. Làm sao cô có thể say được.

Vậy đó là gì? Là ảnh hưởng của đêm tối và rượu hay là bản thân cô gái này mang theo một nét ma mị.

A Nam tựa vào cánh cửa, thân thể cao lớn che đi những đường sọc trên ván cửa, chỉ còn lại khung cửa đầy bụi bặm. Không biết có phải là ảo giác hay không, dường như anh đã chìm vào trong bóng tối hơn cả khi này.

Thành Vân vẫn mặc cho anh nhìn. Một lát sau, A Nam cử động, áo jacket da cứng cọ vào cửa vang lên thành tiếng.

Ánh mắt Thành Vân đi theo anh đến bên cạnh vò rượu, A Nam bỏ ly lại trên đó, kêu với vào trong nhà: “Bà chủ...”

Chị chủ hơi béo vừa cất tiếng ới ới vừa chạy ra ngoài.

“Sao hả, uống xong rồi à?”

A Nam chỉ chỉ ly trên bàn: “Bao nhiêu tiền?”

Chị chủ cúi đầu nhìn, kinh ngạc nói: “Uống hết nhiều đây à?”

A Nam lại nghiêng đầu, rút ly rượu trong tay Thành Vân đang ngồi trên ghế ra. Thành Vân kêu lên một tiếng: “Còn một nửa đó!”

A Nam không nói nhiều, ngửa đầu uống một hơi hết sạch nửa ly rượu, sau đó dẫn ly xuống bàn.

“Còn ly này nữa.”

Chiếc ly bằng nhựa bị anh đặt xuống như vậy suýt nữa đã bẹp dúm.

“Sáu ly, bốn mươi hai đồng.”

Thành Vân rút chân lại, định đứng lên trả tiền nhưng A Nam đã cất lời: “Bốn mươi nhé.”

Bà chủ đồng ý luôn: “Được, bốn mươi đồng.”

Đến khi Thành Vân đứng lên, A Nam đã trả tiền xong rồi đi ra ngoài.

“Này!”

Thành Vân đi phía sau A Nam. Từ lúc ra khỏi quán bước chân A Nam đã không ngừng nghỉ, cho dù Thành Vân có gọi thế nào anh cũng không quay đầu lại.

Sau khi Thành Vân kêu vài tiếng thấy anh không phản ứng cũng không thèm kêu nữa. A Nam đi rất nhanh, cô cũng không đi theo, thả chậm bước chân nhìn người cúi đầu trước mặt từ từ biến mất trong tầm mắt.

Đi đến giao lộ đã hoàn toàn không thấy người đâu nữa. Thành Vân dừng bước, cười mắng một tiếng: “Mẹ nó! ...”

Cô nhìn hai bên đường, thềm thuốc lá.

Hiện tại cô muốn hút thuốc hơn bất cứ lúc nào.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)